മാർ മാത്ത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ

പഞ്ചകല്യാണി.

ഒരു നിരൂപണം.

മന്നത്തു പത്മനാഭപിള്ള.

മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ

പഞ്ചകല്യാണി.

ഒരു നിരൂപണം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

മന്നത്തു പത്മനാഭപിള്ള.

പ്രസാധകൻ

'സർവീസ്' മാനേജർ

തിരുവനന്തപുരം.

....

കൊല്ലം

"ശ്രീരാമവിലാസം" പ്രസ്സിൽ

അച്ചടിച്ചതു്.

—*—

 [Price As 8.

൧൧൦൪.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സർവ്വാവകാശവും ഞാൻ

നായർസർവീസ് സൊസൈററിക്കു ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മന്നത്തു പത്മനാഭപിള്ള.

മാർമാത്ത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ

പഞ്ചകല്യാണി.

ഒരു നിരൂപണം.

൧.

'മാർമാത്ത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണി' എന്നും, 'മാർദീവന്നാസ്യോസും തരണനല്ലൂർനമ്പൂരിപ്പാടും' എന്നും മററുമുള്ള തലക്കെട്ടിൽ ചിത്രമെഴുത്തു മി. കെ. എം. വറുഗീസ് ഏതാനും സംവത്സരക്കാലമായി മലയാളമനോരമയിൽ എഴുതാറുള്ള ലേഖനപരമ്പരകൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ആഹ്ലാദപ്രദവും ആത്മാഭിമാനജന്യവും ആയ ഒന്നാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും, അതു ക്രിസ്ത്യേതരക്കു ശ്രവണാരുന്തുദവും മർമ്മഭേദകവുമായ അവാസ്തവപ്രസ്താവബാഹുല്യമെന്ന് അധികംപേരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. 'മാർമാത്ത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ്' എന്ന വിപുലമായ തലക്കെട്ടിൽ അശ്രദ്ധാലുക്കളായ ക്രിസ്ത്യേതരർ, ആ കൊടുങ്കടലിലെ തിരമാലകളുടെ ഭംഗികണ്ടു ഭയങ്കരങ്ങളായ എത്ര അധികം നക്രതിമിംഗലാദികൾ മുങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടെന്നും, നിർദ്ദോഷികളായ എത്ര അധികം ജന്തുക്കളെ ഹിംസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞു കാണുകയില്ല. അപൂർവം ചിലരറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും, മി. വറുഗീസിന്റെ സ്വകപോലകല്പിതമായ ഈ ലേഖനപരമ്പര ഒരു ചരിത്രമല്ലല്ലോ എന്നും, ഒരു കാലത്തും ഒരു ചരിത്രമായിത്തീരാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത അസത്യവും, അയുക്തവും, അസംഭവവും ആയ കാര്യങ്ങൾകൊണ്ടു സമ്പൂർണ്ണമാണല്ലോ എന്നും ദുരഭിമാനജന്യമായ സങ്കുചിതമനഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട ഈ ലേഖനതടിനി, മി: വറുഗീസിനെപ്പോലെയുള്ള സ്വജനപക്ഷപാതികളായ വായനക്കാരുടെ മാനസികമണലാരണ്യത്തിൽ പ്രവഹിച്ചു് ഉപയോഗശൂന്യമായി നശിക്കയെ ഉള്ളുവല്ലോ എന്നും വിചാരിച്ചു് അവർ സമാധാനപ്പെട്ടിരിക്കയായിരിക്കണം.

മാർഅത്താനാസ്യോസിനെ സംബന്ധിച്ചു മി. കെ. എം. വറുഗീസ് മനോരമയിൽ വരച്ച ചിത്രങ്ങളിൽ ചിലതു് യാദൃച്ഛികമാ

യി ഞാനും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തിൻെറയും ഇവിടുള്ള സമുദാ
യങ്ങളുടേയും ചരിത്രം സാമാന്യമായി പഠിക്കാനും, ക്രിസ്തീയചരി
ത്രം കുറച്ചൊക്കെ അറിയാനും എനിക്കും സംഗതിയായിട്ടുണ്ട്. ചി
ത്രമെഴുത്തു വറുഗീസിൻെറ മനോരമച്ചിത്രമല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തി
ൻെറ വകയായി മററധികമൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ, ഈ ഭയ
ങ്കരചിത്രകാരൻ ഇതുവരെ വരച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങളെല്ലാം സഹോദര
സമുദായവിദ്വേഷപരവും, ദേശാഭിമാനശൂന്യവും ആയ വികാരങ്ങ
ളും, സ്തോഭങ്ങളും കൊണ്ടു കാഴ്ചക്കാരെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കത്തക്കവ
ണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മി. വ
റുഗീസിൻെറവക അന്നു ഞാൻ കണ്ട ചരിത്രങ്ങൾ എന്നെയും ആ
ശ്ചര്യപരതന്ത്രനും, പ്രതിക്രിയേച്ഛുവുമാക്കിത്തീർത്തു എങ്കിലും, കൃ
ത്യാന്തരബാഹുല്യത്താലും, ക്ഷമാശീലത്താലും ഞാൻ സമാധാന
പ്പെടുകയാണു ചെയ്തതു്. എന്നാൽ മി. വറുഗീസിൻെറ തൂലികാ
പ്രയോഗം മൂത്തു് അതൊരു കയ്യാങ്കളിയിൽ കലാശിക്കുമൊ എന്നു
സംശയിക്കേണ്ടഘട്ടത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മ. മനോ
രമയുടെ പ്രതിദിനപ്രകാശം കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു് ചിത്രശലഭങ്ങളെപ്പോ
ലെ, ചില ചിത്രശകലങ്ങളുംകൊണ്ടു് ആത്മഹത്യയ്ക്കൊരുങ്ങുന്നതു
കാണുമ്പോൾ അസ്മാദൃശന്മാർക്കു് അനുഭാവമാണുണ്ടാകുന്നതു്. ബു
ദ്ധിവൈഭവവും, കർമ്മകുശലതയും, ത്യാഗശീലവുംകൊണ്ടു സമ്പാദി
ച്ച പരിശുദ്ധയശസ്സിനാൽ, തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ ധവളീകൃത
മാക്കീട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ നായർപ്രമാണികളിൽ പലരുടേ
യും മുഖത്തു്, തൻെറ ഇരുളടഞ്ഞ സമുദായചരിത്രചിത്രപ്പെട്ടിയിൽ
ഒരിക്കലും ഒട്ടുങ്ങാത്തവണ്ണം നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഇരുണ്ട ചായ
മെടുത്തു 'കരിതേച്ചു' രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചു കൂത്താടിക്കാൻ ശ്ര
മിക്കുന്നതു കണ്ടു സഹിച്ചിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മി. വറുഗീസ്
ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്. മി. വറുഗീസിൻെറ ഈ മാതിരിയുള്ള ചി
ത്രകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യമൊ, കയ്യാങ്കളിപ്രയോഗമൊ സ്വാധീനമാക്കാൻ
സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുവനാണു ഞാനെങ്കിലും, മി. വറുഗീസിൻെറ
സമുദായചിത്രത്തിൻെറ എതിർവശത്തു് അതിനു് യഥാർത്ഥത്തിലു
ള്ള പ്രാകൃതരൂപം വരച്ചു്, തന്മയത്വത്തോടുകൂടി കാണിക്കാൻ എ
നിക്കുതന്നെ കഴിയുമെന്നും, അതിനോടുകൂടി മി. വറുഗീസിൻെറ തൂ
ലികയും ചായപ്പെട്ടിയും നിന്നനില്പിൽ താഴെവീണു്, അദ്ദേഹം
സങ്കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ അത്താനാസ്യോസിൻെറയും കൂട്ടരുടേയും, ഭം
ഗിയുള്ളതായി കരുതപ്പെടുന്ന ചിത്രങ്ങളെ അതിൻെറ ശരിനിറ
ത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുമെന്നും, എതിരാളിയില്ലാത്ത വീരഭടനെ
പ്പോലെ, കയ്യാങ്കളി പ്രയോഗത്തിനുയർത്തിയ കൈ, സ്തംഭിച്ചു് അ
തേനിലയിൽ, നിന്നുപോകുമെന്നും ഞാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം അദ്ദേഹ

ത്തോടുറപ്പുപറയുന്നു. മി. വറുഗീസ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമുദായത്തിന് ഒരു ചരിത്രമുണ്ടാക്കി, ആ കുറവിനെ പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു പരിഭവമില്ല. ആ ചരിത്രം, ഇല്ലാത്തതോ, ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്തതൊ ആയ സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടു സംപൂർണ്ണമായാലും എനിക്കു വിരോധമില്ല. ഇതരസമുദായപ്രമാണികളിൽ കുററാരോപണം ചെയ്തു്, അവരുടെ ശപാസംമുട്ടലുകൊണ്ടു് സ്വസമുദായത്തിനു വീർപ്പുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെ തടയാതെയും എതിക്കാതെയും നിവൃത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. എൻെറ എതിർവാദത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായമെന്നൊ, സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസമുദായമെന്നൊ പറയുന്നതിന്, മി. വറുഗീസിൻെറ സങ്കല്പസമുദായവും പാത്രങ്ങളും എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു് ആരും അൎത്ഥം കല്പിക്കരുതെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. വിവരമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളാരും മി. വറുഗീസിൻെറ ചരിത്രത്തോടു യോജിക്കയില്ലെന്നും, അവക്കാക്കും എൻെറ ലേഖനം അസുഖപ്രദമായി തോന്നുകയില്ലെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. മി. വറുഗീസിൻെറ ലേഖനപരമ്പരകളിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തു് അവയിലെ അവാസ്തവവും, അയുക്തികരവും, അസംബന്ധമയവും ആയ കാൎയ്യങ്ങൾചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയശൂന്യതയുടെ നഗ്നമായ ഒരു ചിത്രം വായനക്കാരെ കാണിക്കാനേ തൽക്കാലം ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. എൻെറ ഈ ശ്രമം, മി. വറുഗീസിൻെറ ലേഖനം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമുദായത്തിനും, സഹോദരസമുദായങ്ങൾക്കും രാജ്യത്തിനുമുണ്ടായിട്ടുള്ള കളങ്കം ഇല്ലായ്മചെയ്തു്, സമുദായമൈത്രിയും യഥാൎത്ഥചരിത്രവും നിലനിൽക്കാൻ ഇടയാകുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. അതിനു യഥാമതി ശ്രമിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. എൻെറ ലേഖനം ദീർഘമായിപ്പോകുന്നെങ്കിൽ വായനക്കാർ ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ ഒരസാധാരണ പുരുഷനാക്കാനാണു മി. വറുഗീസിൻെറ ശ്രമം. അതെത്രത്തോളംസാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കൊന്നാമതായി നോക്കാം.

മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തിലെ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു; പുത്തൻ കൂറുകാരുടെ സമൎത്ഥനായ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു. അതിൽ കൂടുതലൊന്നും അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല; അറിയാനുമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മെത്രാനെപ്പററി മി. വറുഗീസ് സങ്കല്പംകൊണ്ടു ഭൂലോകത്തിൽനിന്നും ഏതാനുംഅടി ഉയൎന്നുനിന്നു

ട്ട് എന്തൊക്കെയാണ് എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? എഴുത്തവ സാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ 'വാദി പ്രതി'യായ കാര്യം മി. വറുഗീസറിഞ്ഞിട്ടില്ല. മാർ അത്താനാസ്യോസിനെപ്പററി മി. വറുഗീസു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ നേരാണെന്നു വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിക്കാം. അതിൽ ഒരംശം ശരിയാണെങ്കിൽതന്നെ അദ്ദേഹം മെത്രാൻസ്ഥാനത്തിനു തീരെ അയോഗ്യനെന്നല്ല, ഒരു സാധാരണ പട്ടക്കാരനായിരിക്കാൻപോലും കൊള്ളുന്നവനല്ലെന്നുവന്നുകൂടും. ഒരു 'അൽമേനി'ക്കു (വെറും ക്രിസ്ത്യൻ) പററാത്ത അയോഗ്യതകൾ ഒരു മെത്രാന് എങ്ങനെയാണു ഭൂഷണമായിത്തീരുക. ഒരു 'പട്ടക്കാരൻ' എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രതിനിധി എന്നാണു സാമാന്യ അർത്ഥവും വിശ്വാസവും. മെത്രാൻ എന്നാൽ 'മേൽപട്ട'ക്കാരനാണ്. മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിനും മീതേയാണ്. അപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രാതിനിധ്യത്തിന് എത്രഅധികം മുഴുപ്പുകൂടി എന്നു വായനക്കാർക്ക് ഊഹ്യമാണല്ലോ. കേരളത്തിൽ സിറിയൻക്രിസ്ത്യനുവേണ്ടി യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ സർവ്വപ്രാതിനിദ്ധ്യവും, തൻമൂലമുള്ള സർവ്വപ്രാമാണ്യവും, വഹിക്കുന്നതു മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃത്യം, കൃത്യവിലോപംവരാതെ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ ജീവിക്കയും, ക്രിസ്തുവിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച് ഓരോ ക്രിസ്ത്യനേയും ക്രിസ്തുവാക്കിത്തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കയും, താൻ അതിനൊരു മാർഗ്ഗദർശിയും മാതൃകാപുരുഷനുമായി ജീവിക്കയും ചെയ്കയാകുന്നു. മി. വറുഗീസ് ഒഴിച്ചു മററാരു ക്രിസ്ത്യനും ഇതിനെ എതിർക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

യേശുക്രിസ്തു എങ്ങനെ ജീവിച്ചു എന്നും ഏതു വിധത്തിൽ മരിച്ചു എന്നും ക്രിസ്ത്യേതരരോടുപോലും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മഹാത്മാവായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതവും മരണവും അത്ര സുപ്രസിദ്ധവും സാധാരണന്മാർക്കുപോലും സുഗ്രാഹ്യവും ആകുന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാലും അനാചാരങ്ങളാലും നിബിഡീകൃതവും, അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾക്കു സങ്കേതവും ആയിരുന്ന ഒരു ജനസമുദായത്തിൽ, ഒരു സാധുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച 'യേശു'വെപ്പോലെ അധർമ്മഭീരുവായി വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ ഭൂലോകജാതം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. പ്രഹ്ളാദൻെറ കാലം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തീവ്രഭക്തന്മാരിൽ അദ്ദേഹം അഗ്രഗണ്യനാകുന്നു. ക്ഷമാശീലത്തിൻെറ അവതാരപുരുഷനാണദ്ദേഹം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനോളം സത്യം മററൊന്നില്ല. നീതിരഹിതമായ അന്നത്തെ സ്വേച്ഛാഭരണത്തേയും സമുദായജീവിതത്തേയും എതിർത്തുകൊണ്ട്,

നിർഭയമായി സത്യത്തെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതിന്, അധികാരിവർഗ്ഗം നൽകിയ മരണശിക്ഷയെ ശാന്തമായി സ്വീകരിച്ചു്, അവരുടെ അപരാധങ്ങൾക്കു മാപ്പുകൊടുക്കാനായി, പ്രതികാരേച്ഛയുടെ കണികപോലും ഉള്ളിൽ തട്ടാതെ, കാരുണ്യനിധിയായ ജഗദീശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആ പുണ്യപുരുഷൻ — ക്രിസ്തുദേവന്റെ മരണാനന്തരമാകുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യജീവൻ. നിരപരാധിയായ തന്റെ രക്തപ്രവാഹത്തോടുകൂടി കുരിശിൽക്കിടക്കുമ്പോഴും, ഹൃദയനിശ്ചലതയ്ക്കൊരു മാതൃകാപുരുഷനായിട്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹം കാണപ്പെട്ടില്ല. ദുഷ്ടക്കൂട്ടത്തെയും അക്രമപ്രവൃത്തികളെയും അദ്ദേഹം എത്രയധികം വെറുത്തിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു കണക്കില്ല. ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വെറുപ്പിന്റെ കൂടുതൽതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം കഴുമരത്തിന്നാഹാരമായിത്തീരാൻ ഇടയായതു്. ഇങ്ങനെ സത്യത്തിനും ധർമ്മത്തിനും സ്നേഹത്തിനും കരുണയ്ക്കും വേണ്ടി ജീവിച്ചു് അവയുടെ ധ്വംസനത്തിൽ മരണത്തെപ്പോലും ഭയപ്പെടാതിരിക്കാൻ മാതൃകാപാഠം പഠിപ്പിച്ചുതന്ന ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ സന്ദേശവാഹകന്മാരുടെ കഥ, ആർക്കും എന്തും എഴുതിച്ചേർക്കാവുന്ന കടങ്കഥയായിത്തീർന്നതിൽ വ്യസനിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനെ സ്നേഹിക്കാനും, ഇടത്തുചെകിട്ടത്തടിച്ചാൽ വലത്തുചെകിടുംകൂടി അടുത്ത അടിക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു ക്ഷമാശീലത്തെ അനുഭവത്തിൽ വരുത്താനും, പ്രതിക്രിയയ്ക്കുള്ള മോഹം തന്നെ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനും ഉപദേശിച്ച യേശുക്രിസ്തു, ലോകാന്തരപ്രാപ്തനായിട്ടു കൊല്ലം രണ്ടായിരം ആകാറായിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതക്കാരെപ്പോലെ പുനർജ്ജന്മവിശ്വാസം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കില്ലാത്തതിനാൽ, ക്രിസ്തു വീണ്ടും അവതാരം ചെയ്യുമെന്നുള്ള ശങ്കപോലുമില്ലാതെ യഥേഷ്ടം ജീവിക്കാനുള്ള സൗകര്യം അവർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്നിമിത്തം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഇഹലോകവിയോഗത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യം നിമിഷംപ്രതി ശതമാനക്കണക്കിനു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ, പൂർവകഥാവിസ്മൃതന്മാരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽ പലരും കർമ്മകുശലതയോടുകൂടി ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന് ഒരു തെളിവാണു മി. വറുഗീസിന്റെ അത്താനാസ്യോസ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദർശങ്ങൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും എതിരായി പല ദൗഷ്ട്യങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ച മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് ഇത്ര അധികം ബഹുമാന്യനാണെങ്കിൽ മി. വറുഗീസിന്റെ പാത്രിയർക്കീസ് ആരായിരിക്കും?

൨.

നിർമ്മലഹൃദയനായി, സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായി, പ്രശാന്തനായി ജീവിക്കേണ്ട ഒരു സന്ന്യാസിവര്യനെ, ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ വിദഗ്ദ്ധചിത്രകാരനായ മി: വറുഗീസിൻെറ കൈയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹം എത്ര അധികം ദുഷ്ടനും, ദുർന്നയനും, അവിവേകിയും, അമിതഭോഗിയും, അധികാരലോലുപനും, ആഡംബരപ്രിയനും ആയിത്തീൎന്നു എന്നതിനു കണക്കില്ല. ഇഹലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിന്നും വേർപിരിഞ്ഞു്, സാത്വികഗുണപ്രധാനനായി, സൌമ്യനായി, ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമായ ഭൌതികാനുഗ്രഹത്തിൽ വിരക്തനായി ജീവിക്കേണ്ട മെത്രാപ്പോലീത്തായെ, മി: വറുഗീസ് നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ആവിർഭവിപ്പിക്കുന്നതു് അഹങ്കാരപ്രമത്തനും, ആഡംബരപ്രിയനും, രാജസഗുണസമ്പന്നനും, സ്വേച്ഛാമൂർത്തിയുമായ ഒരു രാക്ഷസരാജനെപ്പോലെയാണു്.

"ക്രൈസ്തവവർഷം പത്തൊൻപതാംശതകത്തിലെ കേരളീയ മാർത്തോമ്മാ'നസ്രാണിരാജാ'വെന്ന അപരാഭിധാനത്തിനു സർവ്വഥാ അർഹനായ പാലക്കുന്നത്തു മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമേനിയെപ്പററി കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത കേരളീയർ ആരുതന്നെയാണുള്ളതു്. കൊല്ലം ൧൦൨൮-ാമാണ്ടു മുതൽ ൧൦൫൨-ാമാണ്ടുവരെ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അധിവസിച്ചിരുന്ന സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻമഹാസമുദായത്തെ അത്യന്തം പൌരുഷത്തോടുകൂടി ഭരിച്ചിരുന്ന ധീരപരാക്രമിയായ ആ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അപദാനകഥകൾ ഓരോന്നും ജാത്യാഭിമാനികളായ സർവനസ്രാണികളുടേയും സിരാചക്രത്തിലൂടെ ത്വരിതസഞ്ചരണം ചെയ്യുന്ന വിമലരക്തദ്രാവകത്തെ ഇന്നും അതിശക്തിയോടുകൂടിത്തന്നെ തിളപ്പിക്കുന്നുവല്ലൊ".

മി: വറുഗീസിൻെറ ഈ പുറപ്പാടുകൊണ്ടും, അനന്തരചൊല്ലിയാട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പള്ളിഭരണത്തിനല്ല രാജ്യഭരണത്തിനാണു തയ്യാറാക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. മി: വറുഗീസിനു കഴിയുമെങ്കിൽ, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഉടുപ്പുമാററി, അദ്ദേഹത്തെ കേരളത്തിലെ നസ്രാണികളുടെ ചക്രവർത്തിയായി പട്ടംകെട്ടിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇത്രത്തോളം അപരാധിയാകയില്ലായിരുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ആട്ടിൻതോൽ പുതച്ച ചെന്നായായിട്ടു 'കുഞ്ഞാടു'കളുടെ നടുവിൽ യഥേച്ഛം വിഹരിക്കാൻ വിട്ട വറുഗീസിൻെറ ബൈ

ബിംബോധമൊ ചരിത്രജ്ഞാനമൊ ഏതാണു കൂടുതലെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തൃപ്പൂണിത്തുറകോവിലിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള നാൽകവലറോഡിൽവച്ചല്ല, 'കരിശാകൃതി'യിലുള്ള നിരത്തിൽ വച്ച് ൧൦൮൦-ാമാണ്ടു ധനുമാസം ൧൦-ാനു- പത്തുമണിസമയത്താണു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത്. അതു് ഒരു അസാമാന്യമട്ടിലുമാണ്. അതിനു മുമ്പും പിമ്പും അങ്ങനെ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. കൊച്ചീമഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങീട്ടു് ഒരുകൊല്ലം തികഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, രാജ്യമാസകലം നാട്ടുവാലായ്മ ആചരിക്കുന്ന കാലമായതുകൊണ്ട്, രാജഭക്തരായ നസ്രാണികളുടെ, സമുദായാദ്ധ്യക്ഷൻ നാട്ടാചാരവിലംഘിയായി ഘോഷയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിയതു് ഒരു മഹിമയാണെന്നാണ് മി: വറുഗീസിന്റെ അഭിപ്രായം. അതെങ്ങനെയിരുന്നാലും, ആ ഘോഷയാത്ര ഒരു മെത്രാനു ചേർന്നതല്ലായിരുന്നു. "തൃപ്പൂണിത്തുറ കമ്പോളത്തിന്റെ ഇരുവശത്തുമുള്ള നസ്രാണിഗൃഹങ്ങളുടെ പുരോഭാഗം മുഴുവൻ മെഴുകി പൂക്കളിട്ടു പട്ടുപാവാടകൾ പരക്കെ വിരിച്ചലങ്കരിച്ചതും, ൧൦൧ തിരിവിളക്കുകളും കോൽവിളക്കുകളും കത്തിച്ചതും. പച്ചിലത്തോരണങ്ങളും പട്ടുകൊടികളും കാണാറായതും. ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽപോകുന്നതിനുമാത്രം പുറത്തുവരുന്ന അന്തഃപുരവാസിനികളായ പെമ്പിളമാർ വിശേഷവസ്ത്രം ധരിച്ചു ഭയഭക്തിബഹുമാനപൂർവം പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നതും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പദവിക്കാവശ്യമായിരിക്കാം. കതിനാവെടികളുടെ തുടരത്തുടരെയുള്ള ഭയങ്കരരടിതങ്ങൾ പള്ളിയോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതായതുകൊണ്ടു് അതു മെത്രാപ്പോലിത്തായ്ക്കും പറയാമെങ്കിലും, മി. വറുഗീസിന്റെ സമുദായം ഇന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പഞ്ചവാദ്യവും ഈ അടുത്തകാലത്തു കുറേശ്ശ പള്ളികളിൽ കടന്നുകേറിത്തുടങ്ങീട്ടു മാത്രമുള്ള പാണ്ടിവാദ്യവും കൊമ്പും കുഴലും അന്നേ മെത്രാന്റെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കുണ്ടാക്കിയതു സകലവിഷയങ്ങളിലും നസ്രാണിസമുദായത്തിനു സ്വാധീനവും അന്നുള്ള പരിജ്ഞാനവും ലോകരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി ഒരു മെച്ചം സമ്പാദിക്കാനായിരുന്നാൽ തന്നെയും അതു മെത്രാപ്പോലിത്തായുടെ ഘോഷയാത്രയുടെ നിജസ്ഥിതിക്കു് ഒരിളക്കംതട്ടുന്ന കാര്യം ആണെന്നു ജാത്യാഭിമാനിയായ മി: വറുഗീസ് ഓർമ്മിക്കാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. പള്ളിയോടുകൂടി ഈ രാജ്യത്തു വന്ന 'റവേക്കക്കൊട്ടും' 'തംമ്പേറടിയും' ഈ ഘോഷയാത്രയിൽ വേണ്ടെന്നുവച്ചതു്, "അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും അന്ധാചാരജടിലമായ ജാതിക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നും മാടരാജ്യനിവാസികളായ മലയാളികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യപഥത്തിലേക്കു ഹസ്താവലംബം നൽകിയ അതിപരിശുദ്ധമായ ഒരു പൌരസ്ത്യമതത്തിന്റെ മഹാനുഗ്രഹശക്തിയെ

സർവത്ര പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഹൃദയാകർഷകമാംവണ്ണം പരിലസിക്കുന്ന" "ലോഹക്കരിശുകളോട്" സംബന്ധപ്പെട്ട ഭക്തികൊണ്ടോ, അന്ധാചാരജടിലമായ ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാരങ്ങളിലും ആഘോഷങ്ങളിലും ഉള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ട്, അവയുടെ തനിയെ ഉള്ള ഒരു പ്രദർശനം മെത്രാപ്പോലിത്തായെ കാണിച്ചു രാജ്യത്തെ ശുദ്ധികരിച്ച് അനുഗ്രഹിപ്പാൻ വേണ്ടിയോ എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പട്ടമഹിഷിയോടുകൂടി പുറപ്പെടുന്ന രാജാവിനുപോലും ആവശ്യമുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ പട്ടുമെത്തകളും, ഈട്ടിപ്പെട്ടികളും, നെട്ടൂർ പെട്ടികളും, വളവുപുരപ്പെട്ടികളും തുടങ്ങിയുള്ള ബഹുലമായ വിവിധസാമാനങ്ങളും ലൌകികസുഖവും ആഡംബരവും സ്വപ്നേപി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ക്രിസ്തുദേവന്റെ പ്രതിനിധിക്കാവശ്യമായിരിക്കാം. മി: വറുഗീസിന്റെ ഭാഷയിൽ പറയുന്നപക്ഷം, മെത്രാപ്പോലീത്താ പരസ്യമായി എഴുന്നെള്ളുകയും രഹസ്യമായി നീങ്ങുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തിന്റെ പ്രധാന തെരുവീഥിയിൽക്കൂടിയായാലും, ആ രാജ്യത്തെ മഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങിയ നാട്ടുവാഴ്മയായാലും, മെത്രാപ്പോലിത്തായ്ക്കു് 'കനകപ്പല്ലക്കിൽ' ഘോഷയാത്രാസമന്വിതം 'എഴുന്നെള്ളാൻ' അവകാശമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ "വാദ്യഘോഷങ്ങളുടേയും കൂട്ടിയാപ്പുകളുടേയും നിരന്തരസമ്മേളനസ്ഥാനം കനകക്കുന്നുകൊട്ടാരത്തിന്റേയും കൊച്ചീകോവിലകങ്ങളുടേയും ഉള്ളിൽക്കൂടി ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞ"തെന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മുഴക്കത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യം കാണിക്കാനാണെങ്കിൽ, എറണാകുളംകായൽവക്കിനേയൊ മാമലപ്പള്ളിയേയോ നിർദ്ദേശിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നതു മി: വറുഗീസു കൂടെക്കൂടെ എടുത്തുപറയാറുള്ള തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിലെ വൈദികനൃപനായ മെത്രാപ്പോലിത്തായെ അപേക്ഷിച്ച്, നിസ്സാരനായി കരുതപ്പെടേണ്ട കൊച്ചീരാജാവിനെ ഹാസ്യസൂചകമായി ഭത്സിക്കാനും, ഭയപ്പെടുത്താനും, കേരളചക്രവർത്തിപദം സ്വാധീനപ്പെടുത്താനും ഈ പുസ്തകംമൂലം ഭാവമുണ്ടെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയായിരിക്കണം.

"പല്ലക്കിന്റെ മുമ്പിലും പിമ്പിലുമായി രാജപാതയിൽക്കൂടി പടിഞ്ഞാറോട്ടു സാവധാനം ഒഴുകുന്ന ജനസമൂഹത്തിന്റെ ഇരുവശവും, മുത്തുക്കുട, പച്ചക്കുട, പവിഴക്കുട, പട്ടുക്കുട, നെടിയകുട, മെഴുവട്ടക്കുട എന്നീ ഇനത്തിൽപെട്ടതായ ആയിരത്തിരുനൂറിലധികം കുടകളും, കൊടി, തഴ, വാഴക്കുല എന്നിത്യാദി അലങ്കാരചിഹ്നങ്ങളും, കോൽവിളക്കും" ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടായിക്കൊള്ള

ട്ടെ. "ഘോഷയാത്രയുടെ മുമ്പിൽ ആയുധാഭ്യാസചതുരന്മാരായ അനവധി നസ്രാണിയുവാക്കൾ, കുന്തങ്ങളും, വാളുകളും" കൊണ്ടു നടക്കന്നെങ്കിൽ നടന്നുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ വീതികുറഞ്ഞ ചെറുതെരുവീഥികളിൽകൂടി ഒഴുകുന്ന അയ്യായിരത്തിലധികം ഭക്തന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു ആ ആയുധങ്ങളെ "ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ മതസരിച്ചെറിഞ്ഞതു" ഒരു അസാദ്ധ്യമായ അതിസാഹസകർമ്മമാണെന്നു മി. വറുഗീസ് ഇനി എഴുതുന്ന "പുസ്തകത്തിനു മുമ്പെങ്കിലും ഓർമ്മിക്കണം. മാർത്തോമ്മാമെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ഇന്നുതന്നെ അത്രവളരെ സ്വർണ്ണക്കുരിശുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്ന ഞാൻ, ആ സമുദായത്തിനു പറയത്തക്ക പ്രാഭവമൊ ഐശ്വര്യമൊ ഇല്ലാതിരുന്ന ൧൮൦-ാമാണ്ടു "ഇരുപത്തിരണ്ടു സ്വർണ്ണക്കുരിശുകൾ മദ്ധ്യത്തിൽ നെടുകെ നിരത്തിപ്പിടിച്ചതു" ശരിയെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തയ്യാറില്ലെങ്കിലും, ൧൨൦൦ അലുക്കിട്ട കുടയ്ക്കു പകരം സ്വർണ്ണക്കുരിശു എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെ ഭംഗിയാകയുള്ളു എന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. "പല്ലക്കിന്റെ പുറകിൽ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി അകമ്പടി സേവിച്ചിരുന്ന രണ്ടു ഗജവീരന്മാരുടെ പുറത്തു' ആനഅമ്പാരി'കളിൽ ചിലർ ഇരുന്നു കേരളീയനസ്രാണികൾക്കു കേരളചക്രവർത്തികളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഇതരസ്ഥാനമാനങ്ങളിൽ പെട്ടതായ ആലവട്ടം വെഞ്ചാമരം എന്നിവകൾ കൂടെക്കൂടെ വീശുകയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ശംഖനാദം ഉച്ചത്തിൽ മുഴക്കുകയും" ചെയ്തു ഘോഷയാത്രയുടെ വർണ്ണന അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ലൗകികപദവികളുടെ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കുപോലും വെഞ്ചാമരം അല്ലാതെ ആലവട്ടം ഉപയോഗിച്ചതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. ചക്രവർത്തിമാർ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങളിൽ പെട്ടതാണു ആലവട്ടമെന്നും ഞാനറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശംഖനാദം മുഴങ്ങുന്ന അമ്പലമല്ലാതെ. ഒരു പള്ളിയും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാതിരിക്കെ, മി. വറുഗീസു അതുംകൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദാര്യത്തിന്റെയും ഭക്തിയുടേയും കൂടുതൽകൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടാം. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയ്ക്കു പേരെടുത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരനായ മി. വറുഗീസ്, "ഗജവീരന്മാരുടെ" പുറത്തു് "ആനഅമ്പാരി" ഉണ്ടാക്കി മെത്രാനെ ഉപചരിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതു മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗ്യമില്ലായ്മകൊണ്ടാകുന്നു. ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതനോടു് ഒന്നു ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മൂന്നു 'ചെപ്പേടു'കളിലും ഇനി കാണപ്പെടാനുള്ള 'ചെപ്പേടു'കളിലും കൂടി, കേരളചക്രവർത്തികളിൽ നിന്നും കിട്ടീട്ടുള്ള 'ആനഅമ്പാരി'കളും മററു സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഇപ്പോൾ എവിടെപ്പോയി. ൧൦൭-ാ

മാണ്ടെ "സ്വർഗ്ഗാരോഹണം" ചെയ്ത മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈ പദവികൾ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്തരഗാമികൾക്ക ഇല്ലാതെ പോകാൻ കാരണമെന്ത്. മലയാളത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ സംഖ്യാബലംകൊണ്ടും, ധനസമൃദ്ധികൊണ്ടും, സംഘടനാശക്തികൊണ്ടും ഒന്നാമതായി നിൽക്കുന്നതു റോമൻകത്തോലിക്കരാണ്. അവരിൽ ഒരു മെത്രാൻെറ സ്ഥാനാഭിഷേകം കഴിഞ്ഞു് ഏററവും മോടിയോടുകൂടിയുള്ള ആദ്യത്തെ ഘോഷയാത്രയും, മറെറാരു മെത്രാൻെറ സ്ഥാനാഭിഷേകത്തോടു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഘോഷയാത്രയും ഞാൻതന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സർവസ്ഥാനമാനങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ട ഘട്ടമാണതു്. ആനയോ, അമ്പാരിയോ, ആലവട്ടമോ, വെഞ്ചാമരയോ, ശംഖനാദമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൂടിവരുന്നു എന്നല്ലാതെ കുറഞ്ഞുപോകുന്നെന്നു ചരിത്രത്തിൻെറ വല്ലഅംശവും പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ബാവാകക്ഷിയും മെത്രാൻ കക്ഷിയും പല മെത്രാന്മാരെയും, മാർമാത്യൂസ് മെത്രാപ്പോലിത്തായുടെ കാലശേഷം വാഴിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഏതുമെത്രാൻെറ ഘോഷയാത്രയ്ക്കാണ് അമ്പാരിയുണ്ടായിരുന്നതെന്നു് ഒന്നു പറഞ്ഞുതന്നാൽ വേണ്ടില്ല. സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിൻെറ സർവാദ്ധ്യക്ഷനായ പാത്രിയക്കീസ് ബാവാ വന്നപ്പോൾപോലും കാണാത്തതായ സ്ഥാനമാനങ്ങളാണ്, നൂറു കൊല്ലം മുമ്പു തൃപ്പൂണിത്തുറ തെരുവിൽവെച്ചു മി: വറുഗീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്. കനകപ്പല്ലക്കിൻെറ അവശേഷത്തോടുകൂടി അമ്പാരിയുടെ വല്ല ശകലവും വല്ല സിമ്മനാരികളുടെയും മൂലയിൽ കിടപ്പുണ്ടോ എന്ന് എൻെറ സ്നേഹിതൻ ഒന്നന്വേഷിക്കണം. തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും മഹാരാജാക്കന്മാൎക്ക്, ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമെൻറിൻെറ ശക്തിനിമിത്തം പണ്ടത്തേക്കാൾ അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കുറഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെ പദവികളെല്ലാം ഇന്നും നിലനിന്നു പോരുന്നതുകൊണ്ടു, യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും, കുറഞ്ഞുപോകാൻ ഇടയില്ലാത്ത വൈദികശക്തി, കുറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനുള്ള കാരണം മി. വറുഗീസ് തെളിയിക്കേണ്ടതാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തി ക്രൈസ്തവശക്തിയെ പിന്താങ്ങുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലമാണിതു്. പദവികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതെങ്ങനെ പൊയ്പോയി. രാജാവിനെ ധിക്കരിക്കയും, നാട്ടുനടപ്പിനെ ധ്വംസിച്ചു രാജകുടുംബത്തിനും ഭൂരിപക്ഷം ജനസമുദായത്തിനും അവമാനവും വ്യസനവും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായോട്, യാതൊരു ബഹളവും കൂടാതെ, നിയമാനുസരണം ചോദ്യംചെയ്ത ഗവ

മ്മെൻറിനെ പുച്ഛിക്കയും, എതിൎക്കുകയുമാണദ്ദേഹം പിന്നീടും ചെയ്തതു്. തൻെറ രാജ്യത്തുവച്ചു നിയമവിരോധമായി നടത്തിയ പല പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നിനെപ്പററിപ്പോലും ചോദിക്കാൻ കൊച്ചീഗവൎമ്മെൻറിന് അധികാരമില്ലെന്നു വാദിച്ചു കിഴടങ്ങാതിരുന്ന ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആവശ്യപ്രകാരം യാതൊരു തെളിവും എടുക്കാതെ ഗവൎമ്മെൻറിനോടു സമാധാനം ചോദിക്കുന്ന ഒരു മദ്രാസ് ഗവൎണ്ണരും, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ബോട്ടുകടവിൽവച്ചു കൈകൊടുക്കാൻ തയാറായി കാത്തുനില്ക്കുന്ന റസിഡൻറിൻെറ ഭാഗ്യവും ഉള്ളപ്പോൾ, സാദ്ധ്യമെങ്കിൽ, പുതിയ അമ്പാരികൾ ഉണ്ടാകയല്ലാതെ, ഉള്ള അമ്പാരികൾ പോകയില്ലെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് ഈ സംഭവത്തെ ആപാദചൂഡം അവിശ്വസിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നു എടുത്തെഴുതേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

സന്യാസിമാർ രാജാക്കന്മാരെക്കാളും ചക്രവൎത്തിമാരെക്കാളും പൂജ്യന്മാരാണെന്നു മി. വറുഗീസ് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവർ ഈ ലോകത്തിലെ, നശ്വരമായ സകല പദവികളേയും അനുഭവങ്ങളേയും തൃണവൽ ഗണിച്ചു്, നിത്യമായ ആത്മാനന്ദാനുഭവത്തിനു വേണ്ടിമാത്രം ജീവിക്കുന്നവരായതുകൊണ്ടാണു് അവരെ ഈ വിധം ആരാധിക്കുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കീട്ടുമില്ല. അവരുടെ തപശ്ശക്തിയുടേയും, തന്മൂലമുള്ള പരമശാന്തതയുടേയും, കൂടുതൽ അനുസരിച്ചാണു്, അവരെപ്പററി ജനസമുദായത്തിനു ഭക്തിയും ബഹുമാനവും ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം ധരിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെ ധരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, ഈ വിധമുള്ള ആഡംബരക്കൂടുതൽകൊണ്ടു രാജപ്രതാപത്തെ അതിശയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കയില്ലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിൻെറ കിരീടധാരണത്തിനുള്ള ആഘോഷങ്ങളൊന്നും, കാൻറർബറിയിലെ ആൎച്ച്ബിഷോപ്പിൻെറ സ്ഥാനാരോഹണത്തിനു കാണാറില്ല. അവരുടെ രണ്ടാളുടേയും ശവസംസ്കാരത്തിനുപോലും ആനയും ആടുംപോലെയുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടു. ഇൻഡ്യാഗവൎമ്മെൻറിൻെറ ഒരംശമായി കരുതപ്പെടുന്ന വലിയബിഷോപ്പ് ഒരു സായ്പായിരുന്നിട്ടുകൂടിയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ യാത്രയിൽ, വൈസ്രായിയുടേയോ, ഗവൎണ്ണരുടേയോ, ഒരു റസിഡൻറിൻെറ എങ്കിലുമോ 'ഒഫിഷ്യൽ' സഞ്ചാരത്തിൻെറ വല്ല പദവിയും ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ. ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻെറ പദവി, ഒരു യൂറോപ്യൻ ബിഷോപ്പിനു കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരു നാട്ടുകാരൻ മെത്രാന്, അവിടത്തെ രാജാവിനെക്കാൾ പദവിയുണ്ടാകണമെന്നു് എന്തിനു വി

ചാരിക്കുന്നു. അസാദ്ധ്യവും അനാവശ്യവുമായ ഈ സംരംഭത്തിൽ മി. വറുഗീസിനു പററിയ അബദ്ധങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. ഒരു മതാദ്ധ്യക്ഷനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിൻെറ യോഗ്യതയ്ക്കനുസരിച്ച പദവിയുണ്ട്. അദ്ദേഹം ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ആളാണെങ്കിൽ, എപ്പോഴും രാജാവിനും അവിടുത്തെ ഗവമ്മെൻറിനും കീഴടങ്ങിയിരിക്കാനെ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. എന്നല്ല, മെത്രാൻെറ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ അതാതു ഗവമ്മെൻറു ഒരു ചട്ടങ്ങിൻപടി സ്വീകരിക്കാറും, അവക്കു ചില പദവികൾ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കാറുമുണ്ട്. സ്ഥാനാരോഹണം കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോ മെത്രാനും അതാതുരാജ്യത്തെ രാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കാൻപോകുന്നതു രാജാവിനെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല; അംഗീകരണത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. അനുഗ്രഹം, സാധാരണയായി, വന്നു വാങ്ങുകയല്ലാതെ, കൊണ്ടുകൊടുക്കാറില്ല. പാത്രിയക്കീസ്, പാത്രിയക്കീസാകുന്നതുതന്നെ, ടക്കിസുൽത്താൻെറ അംഗീകരണത്തിനു ശേഷമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടെ. അതുകൊണ്ടു ലൗകികദൃഷ്ട്യാ രാജപദവികളൊന്നുമില്ലാ, മെത്രാൻപദവിയെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരു. ആ പരമാത്ഥം മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അതുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഘോഷയാത്രയ്ക്കോ അനന്തരകലാപങ്ങൾക്കോ ഒരുങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മെത്രാനുണ്ടാകേണ്ട മനഃസ്ഥിതിയല്ല, ഒരു അതിക്രമിക്കുള്ള മനഃസ്ഥിതിയാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

൩

ഇനി ആകൃതികൊണ്ടുതന്നെ ഈശ്ശ്രഹം ഒരു മഹാമെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നു എന്നു കാണിക്കാനുള്ള മി. വറുഗീസിൻെറ ശ്രമം എത്രത്തോളം സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കാം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“കേരളഭൂമിയിൽ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാപുരുഷന്മാരായ ഏവരേയും അതിശയിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിവൈഭവത്തോടുകൂടിയ ആ ധീരോദാത്തനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ശിരസ്സിൽ മാണിക്യരത്നഖചിതമായ ഒരു മുതലവായൻമുടി വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആജ്ഞാകാരിയായ ഏതൊരു ധീരനേതാവിൻെറയും അധരപുടത്തെ ഒരൊററനോട്ടത്താൽ സ്തംഭിപ്പിച്ചുകളയത്തക്കവണ്ണം രക്തരേഖാസങ്കീണ്ണമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൈദ്യുതനേത്രങ്ങൾ ആകാശമണ്ഡലത്തി

ൽ ഉയരെ ചരിക്കുന്ന ഗൃധ്റ്റവെയ്യുന്റെ കണ്ണുകൾക്കൊപ്പം സൂക്ഷ്മവീക്ഷണനിപുണതയോടുകൂടിയതും, തൃണസ്തംഭങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പതുങ്ങുന്ന ഇരയുടെനേരേ, അത്യുഗ്രവീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന കേസരിവീരന്റെ നീലക്കനൽകണ്ണിനൊപ്പം സദാ വജ്റസൂചികൾ ചിതറുന്നതുമായിരുന്നു. ചെന്തീക്കനൽക്കട്ടയോടുകൂടിയതായ ആ തീക്ഷ്ണനേത്രങ്ങൾ, പരിസരഹൃദയാകർഷകമായ മയൂഖങ്ങളായി പ്രകാശിക്കുന്നു. അധികം ദൈർഘ്യമൊ ഹ്രസ്വമൊ അല്ലാതെ അധോഭാഗം അതിഭംഗിയായി കനത്തുരുണ്ട് ഇരുവശത്തുമുള്ള പുടപക്ഷങ്ങളെ അതിഗംഭീരമാംവണ്ണം തുറപ്പിച്ച ഭാരഭാവത്തോടുകൂടി സദാ ഒരു വീരരസം ചിന്തുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാസിക, ഒരു വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ എന്നതിനേക്കാൾ, അനേകായിരം വീരയോദ്ധാക്കളെ ഭരിക്കാൻ അവതരിച്ച ഒരു ഭടവ്യൂഹനേതാവിന്റെ വദനബിംബത്തിന് ഏററവും യോജിച്ചതായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഉച്ചരിക്കുന്നതിനായി അധരപുടം വിടുർത്തുന്നതായ എല്ലാസന്ദർഭങ്ങളിലും, പുടപക്ഷങ്ങൾ രണ്ടും പേടിതോന്നിപ്പിക്കുന്നവിധം വീർത്തുമിറങ്ങി വിജൃംഭിക്കുന്നതായ ഒരു പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ അത്യുഗ്രനാസികയായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരമാകട്ടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ചോരച്ചുവപ്പുരേഖയോടുകൂടി പാടലവർണ്ണം കലർന്ന ധീരനായ ഒരഭിഭാഷകാസ്യന് ഏററവും യോജിച്ചനിലയിൽ സദാ വിദ്വേഷസന്നദ്ധതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു നരച്ചുചുരുണ്ട രോമസമൂഹങ്ങൾ നിരന്നു തരംഗാകൃതിയോടുകൂടി മാറിടത്തിൽ വിലസുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താടിമീശയുടെ ഇരുവശത്തും ഒരേകനത്തിൽ അതിനിബിഡമാംവണ്ണം വളർന്നുതൂങ്ങുന്ന മേൽമീശയും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഇളംപച്ചത്തീപ്പൊരി പാറുന്ന നേത്രമണികളിലെ സജീവഗാംഭീര്യവും, ഒക്കെപ്പാടെ കൂടിയുള്ള ആ ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ തന്ത്രകലാകുശലന്മാരായ ചൊൽക്കൊണ്ട മേധാവികൾക്കുകൂടി അഗ്രാഹ്യമായിട്ടുള്ള സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ലോകരഹസ്യങ്ങൾ ഒളിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നിപ്പോകുന്നു. കോപം അങ്കുരിക്കുന്നതായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിശ്ചലമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു രോമസമൂഹങ്ങൾ മാത്രം തുള്ളിവിറച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ആ ഒരു കാഴ്ച ഭയാനകമായ ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു."

വായനക്കാരെ ഞാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിരിക്കും. അതിനെ അവർ ദയാപൂർവ്വം ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതുപോലുള്ള ചില ഘട്ടങ്ങളിൽകൂടി ഇനി നിങ്ങളെ എനിക്കു കൊണ്ടുപോകേണ്ടതായി വന്നേക്കും. അതിനും കൂടി നിങ്ങൾ തയ്യാറായിരിക്കണമെന്നും അപേക്ഷയുണ്ട്.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മുതലവായൻതൊപ്പിയെപ്പററി എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല. അതാരുടെ തലയിൽ വയ്ക്കുന്നൊ അവിടിരിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ണു വല്ലാത്ത ഒന്നുതന്നെ. മഹാകവിയായ രവീന്ദ്രനാഥൻെറ വഴിയെ നടക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മി. വറുഗീസ് തൻെറ പദപ്രയോഗംകൊണ്ടു വരുത്താവുന്ന പുഷ്ടിയും ഓജസ്സും തേജസ്സും എല്ലാം ആ കണ്ണിനു വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരു നല്ല കണ്ണായിത്തീന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ കുററം പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു ടാഗ്ഗൂർ അല്ലെന്നും ഒരു സാധാരണനാണെന്നും അറിഞ്ഞു ക്ഷമിക്കണം. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കണ്ണിൻെറ അകം എങ്ങനെ അഗ്രാഹ്യമായിരിക്കുന്നൊ അതുപോലെതന്നെ വറുഗീസിൻെറ കണ്ണുവണ്ണനയുടെ അകവും പുറവും അഗ്രാഹ്യമായിരിക്കും. ആ കണ്ണിന് ഒരു സന്യാസിവര്യൻെറ കണ്ണിനുള്ള സൗമ്യതയൊ, മൃദുലതയൊ, ഭക്തിയൊ, സംയമനമൊ ഇല്ലെങ്കിൽ അതിന് ആരും പരാതിപറയണ്ട. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സന്യാസിയായിട്ടല്ല, 'അനേകായിരം വീരയോദ്ധാക്കളെ ഭരിക്കാൻ അവതരിച്ച ഒരുഭടവ്യൂഹനേതാ'വായിട്ടാണു സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു മി. വറുഗീസുതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. അതിനു യോജിച്ച, കപടശാലികൾക്കുള്ള 'ഗൂഢദൃഷ്ടിയും' അദ്ദേഹത്തിനു വരുത്തീട്ടുണ്ട്. മെത്രാൻസ്ഥാനമാകുന്ന ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ ഉയന്നുനിന്നിട്ടും, പാതാളലോകത്തുള്ള ഭയങ്കരവും ബീഭത്സവുമായ ശവക്കുഴിയിലേക്കു ദൃഷ്ടി പായിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു നീചമനഃസ്ഥിതിയാണ്, നമ്മുടെ അത്താനാസ്യോസിനുള്ളതെന്നും കൂടി വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ആ 'ഗൂഢദൃഷ്ടി'മൂലം മി. വറുഗീസ് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്, അദ്ദേഹം പറയുന്ന മാതിരി കണ്ണും മൂക്കും മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ലേശമെങ്കിലും ബഹുമാനമുള്ള ഒരാൾക്ക് അതു വിശ്വസിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മി. വറുഗീസ്, സാഹിത്യകുശലനായ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകളുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ ധമ്മരാജാ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കാം. ആ ആഖ്യായികയിലെ ഹരിപഞ്ചാനനൻെറ സദൃശനാക്കി മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കൂടെ മോടികൂട്ടാൻ ശ്രമിച്ച ലക്ഷണം ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ഹരിപഞ്ചാനനനെ സൃഷ്ടിച്ചതു സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേധാശക്തിയും, പണ്ഡിതസാർവഭൗമത്വവും, സാഹിത്യരസികത്വവും പരിപൂർണ്ണമായി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സാധാരണപാത്രമായ ഹരിപഞ്ചാനനൻെറ പൂർണ്ണലക്ഷണം സൂക്ഷ്മമായി കാണാൻ ശേഷിയുള്ളവർ തന്നെ ദുരുഹമായിരിക്കുമ്പോൾ, മി: വറുഗീസിനെപ്പോലെ, ജീവനില്ലാതെ ചിത്രം വരയ്ക്കു

ന്നവർ അതിനെ പകർത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതു വിഫലമാകുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നല്ല, ഹരിപഞ്ചാനനൻ ബുദ്ധിമാനും ദീർഘദർശിയുമായ ഒരു കപടസന്ന്യാസിയായിരുന്നതുപോലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഒരു കപടസന്ന്യാസിയും പ്രതികാരവൈരാഗ്ര്യമുള്ള രാജദ്രോഹിയും ആണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനാണോ മി: വറുഗീസിന്റെ ശ്രമം? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഹരിപഞ്ചാനനദൃഷ്ടികൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിൽ അത്രതന്നെ ആക്ഷേപമില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധരവർണ്ണം അത്യാവശ്യമായിരുന്നോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. മററു പല അനാവശ്യങ്ങളുടേയും കൂട്ടത്തിൽ ഇതിനേയും ചേർക്കാൻ പാടില്ലെന്നില്ല. അധരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചോരച്ച വപ്പുരേഖയോടുകൂടിയ "പാടലവർണ്ണം" കലർന്നാൽ, ധീരനായ അഭിഭാഷകവര്യനുള്ള വിദ്വേഷസന്നദ്ധത പ്രകാശിക്കുമെന്നതു മെത്രാന്മാരുടെ സാമുദ്രികാലക്ഷണത്തിൽ പെട്ടതായിരിക്കണം.

ഏതായാലും മി. വറുഗീസിന്റെ സമ്മതപ്രകാരവും അല്ലാതെയും മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നുള്ള ശബ്ദവും അതിനുള്ള ഉടുപ്പും ഒഴിച്ചു മററൊന്നും ആ സ്ഥാനത്തിനു ചേർന്നതായി അദ്ദേഹത്തിലില്ലായിരുന്നു എന്നും, തനിക്കു് അവകാശമില്ലാത്ത പേരും പറഞ്ഞു്, താൻ മററൊരാളായി ജീവിക്കയായിരുന്നു എന്നും, തനിക്കവസരം കിട്ടിയപ്പോഴെല്ലാം, ജന്മസിദ്ധവും കർമ്മസിദ്ധവും ആയ അതിക്രമപ്രവൃത്തികൾ നടത്തീട്ടുണ്ടെന്നും, ആകാരം തന്നെ അതിനുചേർന്നതാണെന്നും മി. വറുഗീസ് തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

വാളുകളും പുലിത്തോൽ പരിചകളും ഏന്തിയ പന്ത്രണ്ടു ശിപായിമാരും, വെള്ളിപ്പിടിമൊന്തകളും സ്വർണ്ണച്ചെല്ലവും, പൊൻപിടിത്തണ്ടുള്ളതായ മയിൽപീലിവിശറികളും എല്ലാം മി. വറുഗീസിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഏലമലക്കാര്യവിചാരവും, സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുള്ള ഒരു ആനച്ചങ്ങലയും കൂടി ആകാമായിരുന്നു. എന്നാലും സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടും മെത്രാപ്പോലീത്തായും വ്യത്യസ്തമതവിശ്വാസികളായ രണ്ടു വൈദികന്മാരെന്നല്ലാതെ അവർതമ്മിൽ യാതൊരുസാമ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയാണു്.

"മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ കണ്ണുകൾ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വിക്രിയകളിൽ ഒന്നിനു മി. വറുഗീസ് തേടിപ്പിടിച്ച ദൃഷ്ടാന്തം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

മാർമത്ത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളുടെ കണ്ണുകൾക്കുള്ള ആ ഒരു നിസ്തുല്യ വൈദ്യുതകാന്തിയെപ്പററി രസകരമായ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ പുത്തൻകാവുപള്ളിയിൽനിന്നു ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിലേക്ക് ഒരു രഹസ്യയാത്ര ചെയ്കയായിരുന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ അന്നു എട്ടാം ഉത്സവത്തിൻെറ പൊടിപൂരമാണ്. സ്ഥാനികളായ പത്തില്ലത്തിൽ പോററിമാരും കരപ്രമാണികളായ നായന്മാരും വേലകളി കാണ്മാൻ കളിത്തട്ടിലും പരിസരങ്ങളിലും യഥാസ്ഥാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിലേക്കു പോകുന്നതിനായി അതുവഴി വരുന്നുണ്ടെന്നുകേട്ട പ്രമാണികളെല്ലാവരുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നുഞെട്ടിവിടണമെന്നുതീരുമാനിച്ചിരിക്കയാണ്. ൪-മണിസമയമായപ്പോൾ സാധാരണ പതിവനുസരിച്ചു വെള്ളിവില്ലാക്കാർ, പിടിമൊന്തക്കാർ, ചെല്ലക്കാരൻ എന്നിവരോടുകൂടി മെത്രാപ്പോലീത്താ പടിഞ്ഞാറോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. കിഴക്കെ നടയിലായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏതു വിധേനയും ഒന്നു് ഇളിഭ്യരാശിയാക്കിവിടുന്നതിനു ചിലർക്കു് ഉത്സാഹം കലശലായിത്തുടങ്ങി. അതിലേക്കു് എന്തൊക്കെയോ പണിത്തരങ്ങൾ അവർ ഇതിനിടയ്ക്കു സൃഷ്ടിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഗംഭീരനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ, വഴിയിൽ കൂടിനില്ക്കുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തെ കണ്ടഭാവംപോലും നടിക്കാതെ കുതിരയെ മുന്നോട്ടുനടത്തി. കളിത്തട്ടോടു സമീപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഇരുന്നിരുന്നവരിൽ ഒരുത്തൻ, അത്ഥം വച്ചുള്ളസ്വരത്തിൽ ഉച്ചത്തിൽ ചുമച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ശ്രദ്ധയെ ബലാദാകർഷിച്ചുകൊണ്ട് "ഇന്നത്തെ വേലകളി കുതിരപ്പുറത്തുകയറിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്". എന്നു കൂസൽകൂടാതെ ജല്പിച്ചു. ഉദാസീനനായി മുന്നോട്ടേക്കു ദൃഷ്ടികൾ നയിച്ചിരുന്ന സിംഹസമാനനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ തല്ക്ഷണം ബാണക്കററിയിലെ അഗ്നിവാഹിനിക്കു തുല്യം തീപ്പൊരിചിതറുമാറു ദൃഷ്ടികൾ കളിത്തട്ടിലേക്കു പായിക്കയും, മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇളിച്ചു തലതാഴ്ത്തുന്നതു് കണ്മാനായി കാത്തിരുന്ന പ്രമാണികളെല്ലാവരും, അവിചാരിതമായി മിന്നിപ്പരന്ന ചെന്തീക്കൊള്ളിയാൻ ഏററമാതിരി ഝടുതി ഞെട്ടിഎണീററ് അതിയായ ഭീതിയോടും അമ്പരപ്പോടും ജാള്യതയോടുംകൂടി മേൽമുണ്ടുചുരുട്ടി കക്ഷത്തിൽവച്ചു നിരപ്പെ താണുതൊഴുതു് അട്ടച്ചുരുളും മട്ടു വല്ലാതെ ചുളിപ്പോകയുംചെയ്തു. പിന്നീടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുതിരയുടെ വാൽകൂടിയും ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ നിന്നു മറഞ്ഞശേഷമെ അവർക്കു കളിത്തട്ടു പടികളിൽ ആസനം ഉറപ്പിച്ചു ഇരിക്കുന്നതിനു ധൈര്യമുണ്ടായുള്ളു."

ഇത്ര മഹിമയേറിയ കണ്ണു വായനക്കാരാരും കണ്ടുകാണുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും കൂടി കാണാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതും നാടകങ്ങളിലും നോവലുകളിലും കണ്ടെത്തപ്പെടാത്തതും, യുക്തിവിഹീനമായ പഴങ്കഥകളിൽപോലും ചെന്നെത്തിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരപൂർവ്വസൃഷ്ടിയാണു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ദൃഷ്ടിയെന്നു വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. ഈ ദൃഷ്ടിയുടെ സൃഷ്ടികർത്താവു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ 'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവൊ' ഇഹലോകപിതാവൊ അല്ലെന്നും, വിചിത്രചിത്രകാരനായ നമ്മുടെ വറുഗീസാണെന്നും, ഈശ്വരനും മഹാകവികൾക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ വിശിഷ്ടസൃഷ്ടികർമ്മം നിമിത്തം മി. വറുഗീസ് ലോകാതീതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റ് സ്വർഗ്ഗത്തിനുമീതെയൊ, നരകത്തിനുതാഴെയൊ എവിടെയാണു സ്ഥാനമെന്നു നിർണ്ണയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും വായനക്കാർ ധരിക്കേണ്ടതാണ്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പകലെ ഉള്ള രഹസ്യയാത്രയ്ക്കു വേറെ വഴിയുണ്ടെങ്കിലും എട്ടാം ഉത്സവത്തുന്നാൾ അമ്പലത്തിന്റെ മുൻവശത്തുകൂടി കുതിരപ്പുറത്തു വന്നെങ്കിലല്ലെ മോഹാലസ്യപ്പെടത്തക്ക 'തിരിച്ചുനോട്ടത്തിനു' സൗകര്യമുള്ളു എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം, അന്ന് അദ്ദേഹം അതിലെ പുറപ്പെട്ടത്. എഴുന്നള്ളത്തിന്റെ മുമ്പിലുള്ള വേലകളിക്കു സമീപംകൂടി, കുതിരപ്പുറത്തുപോകാൻ നിശ്ചയിച്ച മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഹിന്ദുക്കളേയും, അവരുടെ മതസ്ഥാപനത്തേയും, ആരാധനാവസ്തുവേയും അവഹേളിക്കാൻ കരുതിക്കൂട്ടി പുറപ്പെട്ട സഹോദരസമുദായ വിദ്വേഷകനാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും: മാത്യൂസ മെത്രാപ്പോലീത്ത മി. വറുഗീസിനെപ്പോലെ അവിവേകിയോ ബുദ്ധിശൂന്യനോ അല്ലാതിരുന്നതിനാലും, അങ്ങനെപോയാലുള്ള ഫലം അറിയാനും മാത്രം വിവരം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതിനാലും ആ ദിവസം കാൽനടയായിട്ടുപോലും അദ്ദേഹം അതിലെ സഞ്ചരിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. ആ എട്ടാംഉത്സവത്തിനുശേഷവും അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്ക് അതിലേക്കു മറെറാരുതെളിവന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സ്ഥാനികളായ പത്തില്ലത്തിൽ പോററിമാരും കരപ്രമാണികളായ നായന്മാരും ഭക്തിപൂർവ്വം അവരുടെ കുലദൈവതപൂജയും, ഉത്സവവും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അറിവുകേടുകൊണ്ടൊ. മതവിശ്വാസംകൊണ്ടൊ 'നികൃഷ്ടജാതി' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ബൗദ്ധന്മാർ, എന്നു പുലഷിക്കാറുള്ള ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ചെറുശാഖയിലെ പ്രമാണി, ഹിന്ദുക്കളുടെ സങ്കേതത്തിൽ അവിവേകമായി കടന്നുകയറിച്ചെന്നാൽ, അട്ട ചുരുളും പോലെ ചുരുളുകമാത്രമല്ല, പോക്കു കര

യുംപോലെ കരയുകക്കൂടിചെയ്യേണ്ടിവരും. പത്തില്ലത്തിൽ പോററിമാരെ വെറും സാധുക്കളായ മലയാളബ്രാഹ്മണരായിട്ടു ചരിത്രം പഠിച്ചവരാരും വിചാരിക്കയില്ല.

അവർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും അവരവരുടെ അധികാരാതിർത്തിക്കകത്തു' പഴയകാലത്തു 'കൊല്ലുംകൊലയും' നടത്തിയവരുമാണു്. ആ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവൎക്കു് ഇന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ശാന്തതയെക്കാൾ ക്ഷത്രിയരുടെ ഊൎജ്ജിതമാണുള്ളതു്. അൻപതുകൊല്ലംമുൻപു അവൎക്കു അവിടുള്ള പ്രാഭവത്തിനതിരില്ലായിരുന്നു. മി. വറുഗീസു് ഇന്നു കാണുന്ന കാഴ്ചയിലല്ല അന്നത്തെ നായന്മാർ ഇരുന്നിരുന്നതെന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാക്കന്മാൎക്കറിയാം. ഇന്നുതന്നെയായാലും അവരുടെ ആരാധനാവസ്തുവെ അവഹേളിച്ചാൽ അവർ സഹിക്കുന്നവരല്ലെന്നു്, പുത്തൻകാവുതന്നെ തെളിവായി നിൽക്കുന്നില്ലെ? അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഇന്നത്തെക്കാൾ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാഭവവും പ്രാമാണ്യവുംഉള്ള അന്നത്തെ പോററിമാരും നായന്മാരും സകല വിഷയങ്ങളിലും അവരേക്കാൾ ഏററവും താണപടിയിലുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻപുരോഹിതൻെറ അഹങ്കാരമയമായ അവിവേകത്തെസഹിക്കാൻ ന്യായവും ആവശ്യമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. മി. വറുഗീസിൻെറ അഭിപ്രായം, ചെയ്തുകൂടാത്ത പ്രവൃത്തികൾചെയ്യുന്നതു ഒരു അമാനുഷതമാണെന്നാണു്. ആരുതന്നെയായാലും, അതു തികഞ്ഞ മൎയ്യാദകേടാണെന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം. മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്നു അതിലെ പോയിരുന്നു എങ്കിൽ അദ്ദേഹം സമനസ്സാലെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി എഴുന്നള്ളത്തിനെ ആദരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ അതൊരു മഹാപുരുഷലക്ഷണമാകുമായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം, ഈശ്വരനെപ്പോലും വകവയ്ക്കാതെ അതിനും അപ്പുറത്തുപോയെങ്കിൽ മാത്രമെ മി. വറുഗീസിൻെറ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു സ്ഥാനം മതിയാകയുള്ളുവല്ലൊ.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അതിലെയുള്ള യാത്ര മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്ന പോററിമാരും നായന്മാരും, അദ്ദേഹത്തെ 'ഞൊട്ടിവിടാനും' ഭള്ളിഭസ്മരാശിയാക്കാനും കരുതിയിരുന്നിട്ടും, ബാണക്കുററിയിലെ അഹിവാഹിനിക്കു തുല്യമുള്ള നോട്ടംകൊണ്ടു് അതു സാധിക്കാതെ വന്നുപോലും. മെത്രാപ്പോലിത്തായുടെ കൈയിൽ 'ഒരു വെടിക്കെട്ടിനു' വകയുള്ളപ്പോൾ ഏതുസ്ഥലത്തുചെല്ലാനും അവകാശമുണ്ടല്ലൊ എന്നാണു മി. വറുഗീസിൻെറ വിശ്വാസം. 'കൊള്ളിയാൻ'എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ ധാരാളം മതിയാകുന്ന ഒരു പദത്തിനെ' ചെന്തീക്കൊള്ളിയാൻ, ആക്കിയതു്, മെത്രാൻെറ കണ്ണിൽ നി

നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ള ബഹുമതിക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടാമെങ്കിലും, കൊള്ളിയാൻ 'മിന്നി'യാൽ പോരാ, 'പെരുക്കുക'കൂടിവേണമെന്നു പറയുന്നതും സഹിക്കാമെങ്കിലും, കൊള്ളിയാൻ ഏററാൽ 'ഞെട്ടി എണീക്കണ'മെന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നതിനെ എതിർക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അധികപ്രസംഗവും അവിവേകവും കാണിച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ഒററനോട്ടംകണ്ടു്, ജീവച്ഛവങ്ങളായി, അവിടത്തെ പോററിമാരും നായന്മാരും, മേൽമുണ്ടു ചുരുട്ടി കക്ഷത്തിൽവച്ചു്, നിരപ്പെ താണുതൊഴുതതു പോരാഞ്ഞിട്ടു്, അത്തച്ചുരുളുംമട്ടു ചുരുളുകയും ചെയ്തുപോലും. എന്റെ മി. വറുഗീസേ! പൊളി പറയുന്നതിനും ഒരവസാനംവേണ്ടേ. പാപപരിഹാരാർത്ഥം നിരപരാധിയായ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലും, കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിക്കേണ്ടിവന്നമറയ്ക്കു്. പാപസഞ്ചയസമ്പാദകനായ നിങ്ങൾക്കു മരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഏതൊന്നാണെന്നാണു നിങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഒരു പെമ്പിള പ്രസവിച്ചു, മാപ്പിളക്കൊച്ചുൻ, വളർന്നുവന്നു, ഉടുപ്പിട്ടതാണു ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന അറിവുള്ളവരാണു്, ഈ രാജ്യത്തെ ഹിന്ദുക്കൾ എന്നു്, നിങ്ങൾക്കറിയാൻപാടില്ലാതെപോയല്ലൊ. ഒരു മെത്രാനെ, മുണ്ടു കക്ഷത്തിൽവച്ചു്, പോററിമാരും നായന്മാരും താണുതൊഴുകയൊ? കുതിരയുടെ പൃഷ്ഠഭാഗം മറയുന്നതുവരെ അവർ ഇരിക്കാതിരിക്കയൊ? അതും ചെങ്ങന്നൂർ ദേശവാസികളായ ഹിന്ദുക്കൾ? നിങ്ങൾ ദയാപൂർവ്വം കേരളചരിത്രം പഠിച്ചിട്ടു്, ബ്രാഹ്മണരും നായന്മാരും ആരാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടു്, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ രാജ്യത്തു എങ്ങനെയുണ്ടായി എന്നും അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നുഎന്നും ഓർമ്മിച്ചിട്ടു്, കള്ളക്കഥകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണു് നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനും രാജ്യത്തിനും ക്ഷേമം. ജാതിസമത്വവും, സഹോദരബന്ധവും വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ഈ കാലത്തുപോലും, മനുഷ്യമര്യാദയനുസരിച്ചുള്ള ആചാരോപചാരങ്ങൾ അന്യോന്യസമ്മതപ്രകാരം ചെയ്യാനല്ലാതെ. ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും തൊഴാനൊ തിരുമേനിയെന്നു വിളിക്കാനൊ ഹിന്ദുക്കൾ തയ്യാറില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ, അൻപതു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു, ആഢ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരേയും, പ്രമാണികളായ നായന്മാരേയും കൊണ്ടു, ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, ബഹുജനസമക്ഷം ഭയപ്പെടുത്തി കുമ്പിടീച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മേന്മകൂട്ടാനും, തൻമൂലം സമുദായസ്പർദ്ധ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ശ്രമിച്ച നിങ്ങൾക്കു്, ഉചിതമായ സമ്മാനം നിങ്ങളുടെ സമുദായം തരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതു വേണ്ടവണ്ണം തരുന്നതിനു, ഇന്നും ഹിന്ദുസമുദായത്തിനു ശേഷിയും ശേമുഷിയും ഉണ്ടെന്നു നിങ്ങളോടു വിനയാദരപൂർവ്വം ഞാൻ ഉറപ്പുപറയുന്നു. ഇതു ചെങ്ങന്നൂർ

ദേശവാസികളായ ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രത്യേകകാൎയ്യമായതുകൊണ്ടു് ഇതിലധികം സമാധാനം പറയണമെങ്കിൽ അവർ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

൪.

അടുത്തതായി നോക്കാനുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തേവാസികളാരെല്ലാമായിരുന്നു എന്നും, അവരുടെ സ്വഭാവം എങ്ങനെയിരുന്നു എന്നും, അവരെക്കൊണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്തെല്ലാംകാട്ടിക്കൂട്ടി തന്റെ സ്ഥാനത്തിനു ചേരാത്തപേരെടുത്തു എന്നും നോക്കാം. ഒരാളുടെ സഹവാസികൾ ആരെല്ലാമെന്നറിയുമ്പോൾതന്നെ, അയാളുടെ യോഗ്യത നിൎണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതു തീൎച്ചയാണു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രിതന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ വിഖ്യാതനായ തുമ്പമൺ അമിനാദാരാണെന്നു മി. വറുഗീസു പറയുന്നു. അദ്ദേഹം മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു 'കൊല്ലുന്ന രാജാവിനു തിന്നുന്ന മന്ത്രി'പോലെ അത്ര പററിയ ആളായിരുന്നുപോലും.

ഈ വീരപുരുഷന്റെ മുഖത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താഒഴിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യപോലും നോക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഇതു ൭൦ കൊല്ലംമുമ്പുനടന്ന ഒരു സംഭവമാണെങ്കിലും, ഒരു 'ഐതിഹ്യം' ആണെന്നാണു് മി. വറുഗീസു പറയുന്നതു്. ഐതിഹ്യം എന്നുവച്ചാൽ എന്താണെന്നു്, വായനക്കാൎക്കു സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ, പണ്ഡിതനായ വറുഗീസിനോടു ചോദിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളണം. അൻപതു കൊല്ലംമുമ്പു നടന്ന സംഭവമെന്നോ ഞാനിതിൽ നിന്നും തൽക്കാലം അൎത്ഥമാക്കുന്നുള്ളു. തന്റെ സഹോദരീപുത്രനായ ഒരു 'പിള്ളക്കുഞ്ഞിനെ' മടിയിൽവച്ചോമനിച്ചപ്പോൾ, പരിചയമില്ലായ്കകൊണ്ടോ എന്തോ അതു കരഞ്ഞു ശബ്ദമില്ലാതാകാൻ ഇടയായതാണു് അമിനാദാരുടെ വീരപുരുഷലക്ഷണം എന്നു വറുഗീസു പറയുന്നു. അന്യന്റെ മുഖത്തു നോക്കി സംസാരിക്കാൻ തന്റേടമില്ലാത്ത അദ്ദേഹം നിലത്തുനോക്കി സംസാരിക്കുന്നതു മററുള്ളവർ ഭയപ്പെടാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്നാണു മി. വറുഗീസിന്റെ അഭിപ്രായം. ശരീരമാസകലം, മുള്ളൻപന്നിയുടെ മുള്ളുപോലെ കൂൎത്തുനീണ്ട രോമസമൂഹംകൊണ്ടാവൃതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു്, പൂൎവ്വജന്മവാസനയേയൊ പുനൎജ്ജന്മസ്മരണയേയൊ ഏതിനെയാണു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു സംശയം തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ രോമസമൃദ്ധിയും കരിങ്കട്ടാരമുള്ളുപോലെ ഹാ! എന്തു ചമൽക്കാരം? മതിയായില്ലെങ്കിൽ സൂചീമുഖസദൃശമായി കൂൎത്തു ചീൎത്തുനിൽ

ക്കുന്ന മേൽമീശയും അമിനാദാക്കു ഒരു വീരപുരുഷലക്ഷണം നൽകാനല്ലാതെ മററൊരു ശങ്കയ്ക്കും വറുഗീസു വശംവദനാകുന്നില്ല. ഇതിൻെറ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു മലയാളത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള രണ്ടു പഴഞ്ചൊല്ലും അദ്ദേഹം ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

"തിരുമ്പോണമനാദാമുടെരോമം കണ്ടു
പന്തളത്താനന്തമടക്കി"
"മാർഅത്താനാസ്യോസിൻെറ കണ്ണും
അമനാദാരുടെമീശയും."

ഈ നിസ്തുല്യമായ തെളിവിനെ നാം എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കും? ശാരദയിലെ വൈത്തിപ്പട്ടരുടെ സർപ്പദൃഷ്ടിമാത്രം മതി ഈ കാര്യസ്ഥനെന്നു തീരുമാനിച്ചതിനും, ലക്ഷണവർണ്ണനകൊണ്ടു നമ്മെ കുഴപ്പാതെ, "അദ്ദേഹം ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും, പ്രഭാവശക്തികൊണ്ടും, മേധാവിത്വംകൊണ്ടും അത്യന്തം പൂജ്യനായ ഒരു പുരുഷകേസരിയും, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സേവകപ്രധാനന്മാരിൽ ഒരുവനും" എന്നു ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു വലിപ്പമുണ്ടാക്കിയതിനും മി. വറുഗീസിനു നന്ദിപറയേണ്ടതാണ്.

ഈയാളുടെ സാമർത്ഥ്യവും വലിപ്പവും കാണിക്കാൻ മി. വറുഗീസു ഒരു സന്ദർഭമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ, തൃപ്പൂണിത്തുറ തെരുവിൽക്കൂടിയുള്ള ഘോഷയാത്ര മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ നാട്ടുവാലായ്മയെ ലംഘിച്ചുള്ള ഘോഷയാത്രയെ തടയാനായി കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഒരു പോലീസുഇൻസ്പെക്ടരായ, "വീര്യപരാക്രമം കൊണ്ടു കൊച്ചിരാജ്യം മുഴുവൻ കീർത്തിനേടീട്ടുള്ള" കുട്ടായിമേനോനെ ഒരു കുതിരപ്പുറത്തുവരുത്തുന്നു. അദ്ദേഹം വന്നയുടനെ ക്രിസ്ത്യൻപ്രമാണികളിൽ ചിലരെ വിലങ്ങുവയ്ക്കുന്നു. അപ്പോൾ രാജശാസനം അനുസരിക്കയും, അനുസരിപ്പിക്കയും ചെയ്യാൻ വിചാരവും ചുമതലയുമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താ, ചെയ്തതെററിനു പശ്ചാത്താപപൂർവ്വം മാപ്പുപറഞ്ഞു പിന്തിരിയാനുള്ളതിനു പകരം, അതിനെ എതിർക്കാൻ, തൻെറ കൂട്ടാരമുള്ളൻമേൽമീശക്കാരനായ കാര്യസ്ഥനെ മുമ്പോട്ടു പായിക്കുന്നു. ഈ സർവ്വാംഗരോമക്കാരനെക്കണ്ടു, ഇൻസ്പെക്ടർ ഭയപ്പെട്ടു കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ചാടി ഇറങ്ങുന്നു. ആ കുതിരകൂടി ഭയപ്പെടുന്നു. മി. വറുഗീസു കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഇതിലധികം അവമാനിക്കാനുണ്ടോ കൊച്ചിയിലെ കീർത്തികേട്ട പോലീസുദ്യോഗസ്ഥൻ തൻെറ ഉദ്യോഗകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ — എന്നല്ല, ഒരു മെത്രാൻെറ രാജദ്രോഹകരമായകൃത്യത്തെതടയാൻ —

വന്നപ്പോൾ, ഒരു പിടലിച്ചുരുളൻ തുമ്പോണമനാദാരെ കണ്ടപ്പോ-
ൾ, ഭയപ്പെട്ടു കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടി ഇറങ്ങിപോലും! കൊച്ചി
രാജ്യത്തെ കീൎത്തികേട്ട ആൾതന്നെ ഇങ്ങനെ ചെയ്തസ്ഥിതിക്ക അ
വിടുത്തെ സാധാരണന്മാരായ ഹിന്ദുക്കൾ ഈ രോമസമൂഹനെ ഓ
ൎമ്മിച്ചു മലമൂത്രവിസൎജ്ജനംചെയ്തു എന്നു വായനക്കാർ ധരിക്കണമെ
ന്നാണ വറുഗീസിൻെറ ആശ. കൊച്ചീരാജ്യത്തെ മണ്ണുമുഴവനും
രക്തംകൊണ്ടു കുഴച്ചതു ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നു മി. വറുഗീസ് പറ
യുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു ചരിത്രത്തിലെങ്ങും കാണുന്നില്ല. കേരളച
രിത്രത്തിൻെറ ആദിമഘട്ടങ്ങളിൽകാണാത്തതു് അവർ അന്നു് ഈ
രാജ്യത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു സമാധാനം പറയുമായിരിക്കും.
സെൻറുതോമസ്സ് ഇവിടെ വന്നു രണ്ടുമൂന്നു പള്ളി സ്ഥാപി
ക്കയും, അന്നു് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഹിന്ദുക്കളിൽ അസമത്വസങ്ക
ടം അത്യധികം അനുഭവിച്ചിരുന്ന പറയരിലും പുലയരിലും മരയ്ക്കാ
ന്മാരിലും നിന്നു കുറച്ചുപേരെ മാൎഗ്ഗം കൂട്ടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങ
നെയാണു കേരളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടായതു്. അതു എ.
ഡി. ൫൨ ലാണ്. അതിനു മുമ്പും കേരളവും അതിനൊരു ചരി
ത്രവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമാണല്ലൊ. അവരുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ
എവിടെനിന്നൊ വന്നവരാണെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലൎക്കും ഒരു
തെററിദ്ധാരണയുണ്ടു്. ക്നായി തൊമ്മൻമുതലായി അപൂൎവ്വം ചി
ലർ, വളരെ കുറച്ചു കുടുംബക്കാരെ സിറിയായിൽ നിന്നു കൊണ്ടു വ
ന്നതായി ചരിത്രം പറയുന്നു. അവരാണു തങ്ങളുടെ പൂർവന്മാരെ
ന്നു പഠിപ്പും പ്രാഭവവുമുള്ള ഓരോ ക്രിസ്ത്യൻ കുടുംബക്കാരും അഭി
മാനിക്കുന്നുണ്ടു്. അവരെ തിരിച്ചറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവ
ണ്ണം കൂടിക്കലൎന്നു പോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് പരമാൎത്ഥം.
ഏതായാലും സിറിയായിൽനിന്നു വന്ന ഏററവും തുച്ഛമായ
സംഖ്യ ഒഴിച്ചു്, ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം ഇവിടുത്തെ ഹിന്ദു
ക്കളിൽ നിന്നും മതപരിവൎത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരും അവരു
ടെ സന്തതിപരമ്പരയും ആണെന്നു ഓൎമ്മിച്ചുംകൊണ്ടുവേണം,
ഹിന്ദുക്കളേയും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരെയും പററി ഗുണദോഷനി
രൂപണം ചെയ്വാൻ. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരംശം ഇവിടു
ത്തെ നമ്പൂരിമാർ മാൎഗ്ഗം കൂടിയവരാണെന്നു മി. വറുഗീസ് പറയു
ന്നു. നമ്പൂരിമാർ 'മാൎഗ്ഗം' കൂടിയൊ എന്നും, കൂട്ടുമൊ എന്നും
ആലോചിച്ചു തീരുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്പൂരിമാർ കേരളത്തി
ലെ ഭൂദേവന്മാരാണ്. അവരുടെ ആഗമത്തെപ്പററിയും മററും ഇ
പ്പോൾ ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എത്രയൊ ശതവൎഷക്കാല
മായി അവർ സാമുദായികമായും, മതസംബന്ധമായും ഉള്ള കാൎയ്യങ്ങ
ളിൽ ഒന്നാം കിടയിൽ നില്ക്കുന്നവരാണ്. സൎവ്വാധികാരമുള്ള രാജാ

ക്കന്മാർപോലും, അന്ന് അവരുടെ ഇച്ഛപ്രകാരമാണെ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിന എത്രയൊ തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. അങ്ങനെ സമ്പത്തിലും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും, ജ്ഞാനത്തിലും, അധികാരത്തിലും ഹിന്ദുസമുദായത്തിൻെറ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു സർവസുഖോപഭോഗികളായി ജീവിച്ചിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ, ഒരു വിഷയത്തിലും അവൎക്ക പററാത്തതായ അന്യമതസ്വീകരണത്തിനൊരുങ്ങുമൊ എന്നും, അതിന അവൎക്ക എപ്പോഴെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടൊ എന്നും നല്ലപോലെ ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകത്തിൽ പല മതങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, അങ്ങെ അററംവരെ ഉത്തരം മുട്ടാതെ നില്ക്കുന്ന മതം, സനാതനമതം മാത്രമേ ഉള്ളു എന്ന പക്ഷപാതബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഇതരമതസ്ഥരും സമ്മതിക്കും. ചിന്തകന്മാൎക്ക സമാധാനം നൽകുന്ന വേദാന്തം സനാതനമതത്തിൻെറ തായിവേരാണ്. അതിൽ അടങ്ങാത്ത ഒരു കാൎയ്യവും ഈശ്വരപരമായി ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ പരമാർത്ഥം, യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഉള്ള ചിന്തകന്മാരും സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള വേദാന്തമതം സ്ഥാപിച്ച മഹാത്മാവായ ശങ്കരാചാൎയ്യരെ ജനിപ്പിച്ച നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിന, മതസംബന്ധമായ സംതൃപ്തിക്ക വേണ്ടി, മതപരിവൎത്തനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും ഒരു സാധാരണ ഹിന്ദുവിനുതന്നെയും സമാധാനം നൽകാൻ ശേഷിയില്ലാത്ത ക്രിസ്തുമതത്തിൽ, ഒരു നമ്പൂതിരിക്ക് ഒരു നിമിഷം ഇരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും തീർച്ചയാണ്. പ്രാതസ്സ്നാനം കഴിഞ്ഞു ക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ഈശ്വരാഭിമുഖമായി സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു പരിശീലിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരിക്ക് കുളിക്കാതെ പള്ളിയിൽപോയി മുട്ടുകുത്തിനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ എങ്ങനെയാണു സമ്മതം വരിക. പ്രണവശബ്ദത്തിന സമാനമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശംഖുനാദവും, ഭക്തിരസദ്യോതകമായ എടയ്ക്കവാദ്യവും ശ്രുതിമധുരമായ നാഗസ്വരമേളവും കൊണ്ടു ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിന മാഹാത്മ്യം വൎദ്ധിപ്പിച്ച് അതിൽ ലയിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരിക്ക, തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന ഘണ്ടാനാദവും, അതിന യോജിച്ച ബാൻറുവാദ്യവും കൊണ്ട് ഒരാപൽസംഭവത്തേയൊ, യുദ്ധോദ്യമത്തേയൊ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും മനശ്ചാഞ്ചല്യം വരുത്തുന്നതുമായ ശബ്ദസമൂഹത്തോടുകൂടിയ, മുഴങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണു തൃപ്തിയുണ്ടാകുന്നത്. മത്സ്യമാംസാദികൾ, സമീപദേശത്തു കാണുക പോലും ദുസ്സഹമായി കരുതുന്ന നമ്പൂതിരി, അവ കൂടാതെയുള്ള ആഹാരം സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നതെങ്ങനെയാണ്. പശുവിനെ ഈശ്വരതുല്യമായി കരുതി ആരാധിക്കണമെന്നു വി

ശ്വാസമുള്ള ഹിന്ദുമതത്തിലെ പൂജാധികാരിയായ നമ്പൂതിരിക്ക്,
അതിനെ ജീവനോടെ തോൽ ഉരിച്ച്, ഹൃദയമുള്ളവനു ഭയങ്കരവേ
ദന ഉണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം അറുത്ത്, മാലമാലയായി തൂക്കി, ഭക്ഷ
ണത്തിനുപയോഗിക്കേണ്ടതിനു വേണ്ടിയാണു അവയെ സൃഷ്ടിച്ച
തെന്നുവിശ്വസിക്കുന്നക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തോടനുകൂലിക്കാൻ
മരിച്ചാൽതന്നെ മനസ്സുണ്ടാകുമോ? സകലരസികത്വത്തിന്റേയും
സാരസർവ്വസ്വം ജന്മസിദ്ധമായി സ്വായത്തമായിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരിബ്രാ
ഹ്മണർക്ക്, അവരുടെ ദൃഷ്ട്യാ അരസികാഗ്രഗണ്യന്മാരെന്നു തോന്ന
പ്പെടുന്ന ഒരു സമുദായത്തിന്റെ നടുവിൽ ചെന്നു ചാടുന്നത് ആ
ത്മഹത്യയ്ക്കു തുല്യമായി അവർ കരുതാതിരിക്കുമോ. എന്നു
വേണ്ട മതവിശ്വാസത്തിലും, ആരാധനാസമ്പ്രദായത്തിലും, ആഹാ
രാദിദിനചര്യകളിലും, സംഗീതസാഹിത്യാദി കലാരസത്തിലും, ജാ
ത്യാഭിമാനവിശ്വാസത്തിലും പകലും രാവും പോലെ വ്യത്യാസമുള്ള
വരാണ് ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളും എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം. സ്മര
ണയിൽ വച്ചുകൊണ്ടുവേണം. നമ്പൂതിരിമാർ ഹിന്ദുമതം ഉപേക്ഷി
ച്ചു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു എന്നെഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കാൻ.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ പരിഷ്കാരവും അധികാരവും മൂർദ്ധന്യംപ്രാ
പിച്ച കാലത്ത് അവരുടെ സമുദായശക്തി, എന്നും നിലനിൽക്കാൻ
വേണ്ടി എഴുതി വച്ചതും നടപ്പാക്കിയതുമായ പല നിയമങ്ങളും,
കാലോചിതമായ മാറ്റം വരുത്താതെ അതിൻവണ്ണം അനുസരിച്ച
തു നിമിത്തം ഇന്ന് ആ സമുദായത്തിനു പല ഉടവുകളും തട്ടീട്ടുണ്ടെ
ങ്കിലും, നിർബന്ധപൂർവമുള്ള നിയമപരിപാലനംമൂലം, വളരെ കാ
ലത്തേക്ക് അവരുടെ ഐശ്വര്യവും വംശശുദ്ധിയും നിലനിന്നുപോ
ന്നു എന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാകുന്നു. എന്നാൽ, സംയമനഹൃദയന്മാ
ർക്കും, പരമശാന്തന്മാർക്കുമല്ലാതെ സാധാരണന്മാർക്ക് അനുസരി
ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതിരുന്ന ആ നിയമം കാലക്രമേണ ഉപദ്രവകര
മായിത്തീരുകയും, തന്മൂലം അപൂർവം ചിലർ സമുദായഭ്രഷ്ടന്മാരാ
യിത്തീരാനിടയാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെ അനാരതത ആ
ചാരനിഷ്ഠയുടെ കാഠിന്യംകൊണ്ട്, ഒരു നമ്പൂതിരി പിഴച്ചാൽ പ
റയനായി ജീവിക്കാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. അനന്യശര
ണന്മാരായി. നൂറാണ്ടിലൊരിക്കൽ അങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന വളരെ
കുറച്ചു നമ്പൂതിരിയോ അന്തർജ്ജനമോ. ആർക്കും ശരണംപ്രാപി
ക്കാൻ സൌകര്യം നൽകീട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തിൽ ലയിച്ചി
ട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ തർക്കിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സന്തതിക
ളിൽനിന്ന് ആ സമുദായത്തിന് ഒരു മെച്ചവുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും എ
നിക്കു വാദമില്ല. ഇങ്ങനെ വല്ല ദുസ്സംഭവവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു
വിചാരിച്ച്, ഇവിടത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടേയും, സിറിയായിൽനി

ന്നു വന്നവരുടേയും സന്തതികളാണ് ഇക്കാണുന്ന നാനാതരത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം എന്നു വാദിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. സ്വസമുദായത്തിൽ വലിയ അസ്വാതന്ത്ര്യതയില്ലാത്തവർ ഇതരമതാവലംബികളാവുക സാധാരണമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർ, നായന്മാർ തുടങ്ങിയ സവർണ്ണർ കൈവിരൽകൊണ്ടെണ്ണാൻതക്കവണ്ണമുള്ള സംഖ്യപോലും ഈ ൨൦ ശതവർഷത്തിനിടയിൽ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിൽ ലയിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് എവിടെനിന്നു വേണമെങ്കിലും സത്യം ചെയ്യാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. നമ്പൂതിരിമാരേയും നായന്മാരേയും ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് അതു സാധിക്കുന്നില്ല. സമുദായശക്തിയും, പരിഷ്കാരവും വർദ്ധിച്ചും, ഒരു വിദേശമതം എന്നുള്ള വെറുപ്പു കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു കുറഞ്ഞും, ഹിന്ദുക്കളുടെ പല ആചാരങ്ങളേയും ദിനംപ്രതി എന്നപോലെ പകർത്തി, ആ മതവും ആയി സാരമായ വ്യത്യാസമില്ലാതാക്കിയും, കോടിക്കണക്കിനു രൂപ ചെലവുചെയ്തു പ്രചരണവേല നടത്തിയും വരുന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും ഒററനായരും നമ്പൂതിരിയും ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇതിനെല്ലാം എതിരായിരുന്ന പുരാതനകാലത്തു അവർ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ മി. വറുഗീസിന്റെ 'വിശ്വാസപ്രമാണം' കൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. അസമത്വസങ്കടം സാമാന്യംപോലെ അനുഭവിക്കുന്ന ഈഴവരിൽ നിന്നുതന്നെ വളരെ കുറച്ചുപേരെ ക്രിസ്ത്യാനികളായിട്ടുള്ളു. ആചാരദോഷം സവർണ്ണാവർണ്ണഭേദമുണ്ടാക്കി, അവരെ എങ്ങനെയൊ അകററിനിറുത്തിയതുകൊണ്ടു അവർ സങ്കടം അനുഭവിക്കുന്നതല്ലാതെ, ഹിന്ദുമതത്തെപ്പററി സവർണ്ണർക്കുള്ള വിശ്വാസവും വിവരവും അവർക്കില്ലാതെയല്ലാ ഇരിക്കുന്നതു്. അതുനിമിത്തം ആ സങ്കടം സഹിച്ചിട്ടും, അസമത്വപരിഹാരത്തിനായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കളായിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ അവർ തയ്യാറാകുന്നുള്ളു. ഹിന്ദുമതത്തെപ്പററി അല്പജ്ഞാനമുള്ളവർക്കു പോലും ആ മതം വിട്ടുപോകാൻ സമ്മതമുണ്ടാകാറില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു പഴയ കാലംമുതലേ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു നായകന്മാരോടുകൂടിയ ഈഴവർ അവരുടെ വിശ്വാസത്തിനെതിരായി ഒരു മതപരിവർത്തനത്തിനൊരുങ്ങാത്തതിൽ അൽഭുതപ്പെടാനില്ല. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ധരിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്, ഹിന്ദുമതബോധത്തിന്റെ വല്ല അംശവും ഉള്ളവരൊ, അല്പമായ നിലയൊ, സ്ഥിതിയൊ, ജീവിതസൌകര്യമൊ, സ്ഥിരബുദ്ധിയോ ഉള്ളവരോ ഇതുവരെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും ആകുന്നു. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു വന്നുകൂടിയ മതാചാരദോഷം നിമിത്തം, ഹിന്ദുമ

തവിശ്വാസികളിൽ ഏററവും താണപടിയിൽ കിടക്കുന്ന പുലയർ പറയർ മുതലായ സാധുവർഗ്ഗങ്ങൾ, തലമുറ തലമുറയായി അനുഭവിച്ച സങ്കടങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. തന്നിമിത്തം അവർ മൃഗതുല്യരായിത്തീരുകയും, അതിനുതിന് അവരെ നിഷ്ഠുരണമായി ദൂരെ ദൂരെ ആട്ടിപ്പായിക്കയും ചെയ്തു. ആ സമയത്താണു മനുഷ്യാകൃതിയിലുള്ള സകല സ്വരൂപങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കാനും അതുകൊണ്ടു ഒരു സംഖ്യാബലമുണ്ടാക്കാനും, അങ്ങിനെയെങ്കിലും മതപ്രചരണം നടത്താനും തയ്യാറായ മിഷ്യനറിസമൂഹം പണക്കിഴിയുമായി കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങിയത്. അറിവൊ, സ്വത്തോ ഇല്ലാതെ അവ ഉണ്ടാകാൻ മാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ, നേർവഴി നടക്കാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ലാതെ മതമെന്തെന്നറിയാതെ, പ്രാണവേദനയോടുകൂടി ഉഴലുന്ന ആ സാധുവർഗ്ഗം, പുതുവെള്ളപ്രവാഹത്തിൽ, അറിയാതെ മീൻകൂടുകൾക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു പോകുന്ന മത്സ്യങ്ങൾക്കൊപ്പം, ശതമാനക്കണക്കിനു പള്ളിക്കുള്ളിൽ ആയിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു പരമാർത്ഥം. അതിനെ മറച്ച് ആ വിഷയത്തിലും ഒരു പുതിയ ചരിത്രമുണ്ടാക്കാനാണു മി: വറുഗീസിന്റെ ശ്രമം.

നമ്പൂതിരിയൊ, നായരൊ, പുലയനൊ, പറയനൊ, ആരായാലും വേണ്ടില്ല, അവരെല്ലാം ഹിന്ദുക്കളാകുന്നു. നമ്പൂതിരി, മതം മാറിപ്പോയാലുള്ള വേദനയും നഷ്ടവും പുലയൻ മതംമാറി പോയാലും ഹിന്ദുമതത്തിനുണ്ടു്. അതുകൊണ്ട് ഏതുജാതിയിൽ നിന്നായാലും ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നും, ഹൃദയം ഉരുകത്തക്കവണ്ണം ഒരു വലിയ സംഖ്യ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ വാദവിഷയത്തിൽ നിന്നും വീണ്ടും ധരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. സ്വന്തസഹോദരന്മാരെ, അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയൊ ആ നിലയിൽ ആക്കിത്തീർത്ത സവർണ്ണരാണ് ഇതിനുത്തരം പറയേണ്ടവർ. അവർ ചെയ്ത തെററിന്റെ ഫലം നാം ഇന്നനുഭവിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും, കഴിഞ്ഞതെല്ലാം വിസ്മരിക്കാമെന്ന് അവർ ഭയാപൂർവം സമ്മതിച്ചിട്ടും, സനാതനമതബോധമൊ, സഹോദരസ്നേഹമോ, കാരുണ്യമൊ ഇല്ലാതെ അവരെ പഴയപോലെ നിറുത്തണമെന്നു പറയുന്ന ഇണ്ടൻതുരുത്തി പ്രഭൃതികൾക്കു, മി. വറുഗീസിന്റെ ഈ 'കണ്ടുകോടാലി' നിമിത്തമെങ്കിലും ഒരു മാററം വന്നെങ്കിൽ ഭാഗ്യമായിരുന്നു.

“അന്ധാചാരജടിലമായ ജാതിക്കെട്ടു”കളിൽനിന്നും, ഹിന്ദുക്കളെ സുപ്രകാശത്തിലേക്ക് അഴിച്ചുവിടാൻ അന്ധവും ആചാരവും ജാതിയും ഇല്ലാത്ത ക്രിസ്തുമതം മുമ്പോട്ടുവന്നു പ്രവർത്തിച്ചതായ ചരിത്രമുണ്ടാക്കുന്ന മി. വറുഗീസിന്റെ, പ്രപിതാമഹന്മാർ, പറയരാ

കാൻ പാടില്ല. നംപൂതിരിയാകണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം കണ്ടതു നിമിത്തമാണ്, ഞാൻ ഈ ഭാഗത്തെപ്പററി നിർബന്ധപൂർവം ഇത്രയും നീട്ടി എഴുതാൻ ഇടയായതെന്നുള്ള പരമാത്ഥം, അക്ഷമന്മാരായ വായനക്കാർ വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ലാ, ഹിന്ദുക്കളിലെ മിക്കവാറും നിർജ്ജീവവസ്തുക്കളായിത്തീന്ന അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാരുടെ പള്ളിപ്രവേശനവും, ആകെക്കൂടിയുള്ള സങ്കലനവുംകൊണ്ടു മറെറാന്നായി ഭവിച്ച ആ സാധുവർഗ്ഗം ചലനവും രൂപവും ഉള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടു എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു, ബുദ്ധിപൂർവമുള്ള പരിശ്രമഫലമായി പല നൂററാണ്ടുകൊണ്ടു ഒരു സമുദായത്തിനുണ്ടാകേണ്ട സംസ്കാരം ഈ മാർഗ്ഗവാസികൾക്കുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കാൻ ഭ്രാന്തന്മാക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. തമ്മിൽ ചേരാത്ത വിലക്കുറവുള്ള പല ലോഹങ്ങളെ കൂട്ടിയുരുക്കി, അതു് എന്തിനത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നു പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവാക്കിത്തീത്തശേഷം, നിഷ്ഫലവും നിരുപയോഗവും ആയ ആ വസ്തു, പത്തരമാററുള്ള തങ്കത്തെ അതിശയിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആളുകൾ അസഹ്യപ്പെടും. മാററുള്ള സ്വർണ്ണംതന്നെയായിരുന്നാലും അതിനെ വറുത്തെങ്കിൽ മാത്രമെ തങ്കമാകയുള്ളൂ. മാററില്ലാത്തതിനെ വറുത്താൽ ഒടുവിൽ മാററിനുപകരം വറുക്കൽമാത്രം' ശേഷിക്കും. സ്വർണ്ണത്തെ വറുത്തു തങ്കമാക്കുന്നതുപോലെയാണ്, സമുദായത്തെ തലമുറതലമുറയായി സംസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതു്. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിനു, ശരിസംസ്കരണം വരാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു കാരണം, ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതിൽ കവിഞ്ഞു, അശുദ്ധവസ്തുക്കൾ നാനാവഴിക്കും കൂടി അനവരതം അതിൽ ചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണു ഒരു പരിഷ്കൃതജനസമുദായത്തിനുണ്ടാകേണ്ട, പരിശുദ്ധരാജ്യസ്നേഹമൊ, സഹോദരസമുദായമൈത്രിയൊ, സ്വാത്ഥത്യാഗമൊ, മഹാമനസ്കതയൊ, ദിർഘദർശിത്വമൊ, അനഹങ്കാരമൊ അവരിൽ വേണ്ടവണ്ണം കാണാതിരിക്കുന്നതു്.

ഈ പരമാർത്ഥസ്ഥിതികളറികയും സാമുദായികശാസ്ത്രം പഠിക്കയും ചെയ്യതിൻെറശേഷം വേണ്ടിയിരുന്നു, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാര്യസ്ഥനായ തുമ്പമണ്ണുമിനാദരെ കണ്ടയുടനെ, വീരപുരുഷനായ കൊച്ചി പോലീസു് ഇൻസ്പെക്ററർ കുട്ടായിമേനോനെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും താഴെയിറക്കാൻ സ്വസമുദായചരിത്രംകൊണ്ടു കേരളചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള നായർസമുദായം, ഇക്കഴിഞ്ഞകാലമത്രെയും എണ്ണപ്പെട്ട വീരപുരുഷന്മാരെക്കൊണ്ടു് അലംകൃതമായിരുന്നു എന്നു് അഭിമാനപൂർവം പറയാൻ കഴിയും. അതിൻെറ ഭാവിജീ

വിതവും പരമ്പരാസിദ്ധമായ പൗരുഷത്തോടും പരിശ്രമത്തോടുംകൂടി മുമ്പോട്ട പോകുമെന്നുള്ളതും നിർവിവാദമാണ്. എത്രയോ തലമുറകളായി രാജ്യരക്ഷയെ കുലവൃത്തിയായി അംഗീകരിച്ച്, സഹോദരസമുദായങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം സംരക്ഷിച്ച്, അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെ ജീവിക്കയും മരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അനവധി മഹാപുരുഷന്മാരുടെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച കുട്ടായിമേനോൻ—തന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ അപദാനങ്ങൾ, തന്റെ വീരമാതാവിന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ഗാനരൂപമായി തൊട്ടിലിൽവച്ചുതന്നെ കേട്ടുപഠിച്ചിട്ടുള്ള കുട്ടായിമേനോൻ—രാജ്യചരിത്രത്തിൽ തന്റെ വീതത്തിനുള്ള പൗരുഷരേഖയെ ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ എഴുതിച്ചേർത്തു പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന കുട്ടായിമേനോൻ—താൻ സേവിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലെ നിയമത്തേയും മഹാരാജാവിനേയും ധിക്കരിച്ചതുനിമിത്തം അക്ഷമനായി പുറപ്പെട്ട ആ വീരപുരുഷൻ - ഒന്നുകൊണ്ടും, തന്റെ എതിർവശത്തുനില്ക്കാൻ യോഗ്യതയൊ, ശേഷിയൊ, സങ്കലനസമുദായജന്മംകൊണ്ടു പൗരുഷമൊ ഇല്ലാത്ത തൃമ്പമണ്ണനിനാദാരെ കണ്ടപ്പോൾ, ഭയപ്പെട്ടു താഴെഇറങ്ങി എന്നുപറയുന്നതിനുപകരം, അദ്ദേഹം, ആ നപുംസകത്തെ കണ്ട് ആത്മഹത്യചെയ്തു എന്നെഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ക്ഷമിക്കാമായിരുന്നു. ഒരു നിനാദരെയൊ അയാളുടെ നാഥനായ മെത്രാനെയൊ കണ്ടാൽ വല്ല പെമ്പിളയൊ മാപ്പിളയൊ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലായി എന്നല്ലാതെ, ഒരു ഹിന്ദു —വിശേഷിച്ച് ഒരു നായർ—ഭയപ്പെട്ടുകയും പിന്മാറുകയും ചെയ്തുഎന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എളുപ്പം, ക്രിസ്തുമതം കേരളത്തിൽനിന്നും പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കയാണ്.

ബുദ്ധിമാനായ അമിനാദാർ, കുട്ടായിമേനോനെ യുക്തിവാദംകൊണ്ടു തോല്പിക്കുന്നതിന്റെ ചതുരതയും വായനക്കാർ അല്പം അറിയേണ്ടതാണ്.

അമിനാ—"തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിലെ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ സ്വർണ്ണവിഗ്രഹത്തെ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി തന്ത്രികൾ പള്ളിനായാട്ടിനായും മററും വെളിയിലേക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതും, ഒരു കുടിയാനവൻ ഒരു വിവാഹകർമ്മം പ്രമാണിച്ച് ഒരു ഘോഷയാത്ര നടത്തുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നൊ ഇല്ലെന്നൊ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്?"

എന്തുചോദ്യം! ഇതിനുത്തരം ആർക്കെങ്കിലും പറയാൻ സാധിക്കുമൊ?

"എഴുന്നള്ളത്തുസമയം, തന്ത്രിയുടെനില, വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിലോ പിമ്പിലോ?"

'മി. വറുഗീസിനെ പ്രസവിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛനോ അമ്മയോ? എന്നൊരു ചോദ്യം വായനക്കാരുടെ നാവിൽനിന്നും ഇതിനുത്തരമായി ഉതിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, തൽക്കാലം അതിനെ തട്ടത്തു നിറുത്തണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

അമിനാ—(സ്വർണ്ണക്കുരിശുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്) 'അവ എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?'

അമിനാ—"ക്രിസ്ത്യാനികളും, ഇന്ത്യാവിലുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരും, ഭൂലോകത്തിലുള്ള ചക്രവർത്തികളും, ഇവകളെ ഏതു നിലയിൽ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്? ശ്രീമ. മഹാറാണിയുടെ കിരീടത്തിൻെറ മുകളിൽ വച്ചിട്ടുള്ള അടയാളബിംബം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?"

'ഇന്ത്യാവിലുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാർ കുരിശിനെ ഏതു നിലയിൽ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് മി. വറുഗീസ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്? ഒരു കുരിശ് എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും അവർ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. രാജനിയമത്തെ ലംഘിച്ച് രാജ്യത്തിൽ സമാധാനക്കേടുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരു കൊടിയടയാളമായി കുരിശിനെ ഞങ്ങളാരും ധരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു മെത്രാൻെറ തോന്ന്യാസപ്രവൃത്തിക്കുള്ള അധികാരമുദ്രയാണതെന്നു ധരിക്കാനും ഇതുവരെ ഇടയായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യാവിലെ രാജാക്കന്മാർ ഹിന്ദുക്കളും മഹമ്മദീയരുമാണ്. മഹമ്മദീയർക്ക് കുരിശിനെപ്പററിയുള്ള ബഹുമാനത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മം അറിയണമെങ്കിൽ അമ്മീനിയായിൽ പോയി അന്വേഷിച്ചാൽ മതി. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ എല്ലാമതങ്ങളേയും ആദരിക്കുന്നവരാണ്. അതു പരമാർത്ഥംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു പല അബദ്ധങ്ങളും പററിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇനിയും അവരുടെ പഴയ നിലയെ മാററുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇൻഡ്യയിലെ രാജാക്കന്മാർ 'കുരിശു' എന്നു കേട്ടാൽ പരിഭ്രമിച്ചു നമസ്ക്കരിക്കുന്നവരാണ് എന്നു തെററിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കരുതു്. ശ്രീമമഹാറാണിയുടെ കിരീടത്തിൻെറ മുകളിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കുരിശിനൊരു മഹിമയുണ്ടെന്നു മി. വറുഗീസ് സമ്മതിക്കുന്നു. ആർച്ച് ബിഷൊപ്പിൻെറയോ പോപ്പിൻേറയൊ തലയിൽ കുരിശിരുന്നാൽ അത്രത്തോളം ആകയില്ലെന്നും മി: വറുഗീസിന് അകമേ സമ്മതമുണ്ടെന്നു വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മെത്രാധികാരത്തെക്കാൾ രാജാധികാരത്തിനാണ് ഈ ലോകത്തിൽ ശക്തി കൂടുതലെന്ന്, പൂർവാപരവിരുദ്ധമായിട്ടെങ്കിലും,

മി. വറുഗീസ് സമ്മതിച്ചതിനോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. എന്നാൽ കിരീടത്തിൻെറ മുകളിലാണു കുരിശ്ശ് എന്ന് മി. വറുഗീസു മുഴപ്പിച്ചെഴുതിയതിലുള്ള ഭയങ്കരധ്വനിയൊന്നും ഇംഗ്ലീഷ് കിരീടത്തിൻെറ മുകളിലുള്ള കുരിശിനങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നറിയാനുള്ള ചരിത്രജ്ഞാനം ഞങ്ങൾക്കുമുണ്ട്. അതു മററാരു മതക്കാരെ ഹിംസിക്കാൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, സ്വമതവിശ്വാസസൂചകമായി വച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉള്ള സൂക്ഷ്മവിവരം ഇവിടത്തെ ഹിന്ദുക്കൾക്കും മഹമ്മദീയക്കുമുണ്ട്. ശ്രീമഹാറാണിയുടെ കിരീടത്തിൻെറ മുകളിൽ കുരിശുള്ളതുപോലെതന്നെ, കിരീടത്തിനുള്ളിലെ തലയ്ക്കകത്തും, ഒരു മഹാറാണിക്കു വേണ്ട വിഭവങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ധരിക്കാനുള്ള തല എൻെറ സ്നേഹിതനുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ, മഹാമനസ്വിനിയായിരുന്ന ആ മഹാറാണി തിരുമനസ്സിലെ, നമ്മുടെ അമിനാദാരുടെ നാവിൽക്കൂടി എഴുന്നള്ളിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

അമിനാ: — "ഉണ്ട്; അല്ലേ. ഉം- ഇരിക്കട്ടെ. പുതുതായി നാടുവാഴ്ച ആരംഭിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരെ അതതുകാലം പുരോഹിതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി മലയാളമടച്ചുവാഴുന്ന മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ, ചെന്നു കണ്ട് അവരേയും അവരുടെ രാജ്യവാഴ്ചയേയും രാജകുടുംബത്തേയും അനുഗ്രഹിച്ചുപോരുന്ന പുരാതനമായ ചടങ്ങിനെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിനായിട്ടുകൂടിയാണ്, മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇന്ന് ഇവിടെയ്ക്കെഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾ നന്നായി ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം. അധികമൊന്നും സംസാരിച്ചുനില്പാൻ സമയമില്ല. വച്ച കൈവിലങ്ങ് എടുക്കുന്നുവൊ, അതോ പള്ളിയിൽ കയറി വിശ്രമിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഈ ഘോഷയാത്ര ഇതേസ്ഥിതിയിൽതന്നെ കോവിലകത്തെത്തി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുമുമ്പിൽവച്ച് നിങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ വിലങ്ങെടുപ്പിക്കണമോ? എന്താണു വേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചു വേഗം പറഞ്ഞേക്കു".

"കുട്ടായിമേനോൻ കുടുങ്ങി" കുടുങ്ങാതെ എന്തു ചെയ്യും? അമിനദാരുടെ മുഖത്തു നോക്കി വല്ലതും പറഞ്ഞുപോയാൽ താൻ മണ്ണുതിന്നുമെന്നുതോന്നി. വല്ല നിവൃത്തിയുമുണ്ടോ! സൃഷ്ടിയിൽതന്നെ ചിലരെ അങ്ങനെ കരുതിക്കൂട്ടി സൃഷ്ടിക്കുമെന്നാണു മി. വറുഗീസിൻെറ അഭിപ്രായം. മുഖത്തുനോക്കിയാൽ കീഴടങ്ങത്തക്കവണ്ണമുള്ള അസാധാരണ ലക്ഷണക്കാരായ പുരുഷപുംഗവന്മാർ ഇക്കാലത്തു വളരെ കുറവാണെങ്കിലും, ഇപ്പോഴത്തെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ശക്തനാണെന്നാണു മി. വറുഗീസു പറയുന്നത്. അത് അദ്ദേഹത്തിനിതുവരെ മന

സ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയൊരു ശക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നു മി. വറുഗീസ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ, തന്നോടു പിണങ്ങിനില്ക്കുന്ന തൻെറ കീഴിലുള്ള കത്തനാരന്മാരുടേയും, ജനപ്രമാണികളുടേയും, വേണ്ടിവന്നാൽ, തന്നെ മുടക്കിയ പാത്രിയക്കീസിൻെറ തന്നെയും മുഖത്തൊന്നു നോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ, സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ ഭയങ്കരവഴക്കുകളും കൊലയും, ധനനാശവും കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. അത്യാപൽകരമായ ഈ സന്ധിയിൽപോലും അദ്ദേഹം അതു ചെയ്തു സമാധാനമുണ്ടാക്കാത്തതു് നമ്മുടെ ഭാഗ്യഹീനതയാകുന്നു

അമിനാദാരുടെ യുക്തിവാദവും ഭയപ്പെടുത്തലുംകൊണ്ടു്, ഇൻസ്പെക്ടർ മെത്രാനെക്കണ്ടുപോലും. ഒരുനിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ, കൈയാമം എടുത്തുകൊണ്ടു മടങ്ങിപ്പോകയാണു ചെയ്തതു്. ഈ ചുണ്ണകേടുകണ്ടു നായർസമുദായാംഗങ്ങളും കൊച്ചീരാജ്യവാസികളും ആ ഇൻസ്പെക്ടരോടു ദ്വേഷ്യപ്പെടരുതു്. അദ്ദേഹം നിരപരാധിയാണു്. ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ വറുഗീസിൻെറ വികൃതിയാണു്; അത്രേയുള്ളു.

൬.

മെത്രാപ്പോലീത്താ നടമേൽപള്ളിയിൽ ൧൨ മണിക്കു എത്തി വിശ്രമിക്കുന്നു. നാട്ടുവാലായ്മയെ വകവയ്ക്കാതെ നടത്തിയ ഘോഷയാത്ര രാജദ്രോഹകരമെന്നു ഭയപ്പെട്ട നസ്രാണിപ്രമാണികളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി വീട്ടിലേക്കയച്ചിട്ടു്, അദ്ദേഹം സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ വരാന്തയിൽ ലാത്തുകയാണു്.

ഇവിടെവച്ചാണു ഗവമെൻറിനെ ധിക്കരിക്കുന്ന മൂന്നാം അദ്ധ്യായം അഭിനയിക്കുന്നതു്. രാജകുടുംബത്തെയും സിംഹാസനത്തെയും അധിക്ഷേപിക്കയും, കുട്ടായിമേനോനെ ഭയപ്പെടുത്തി അയയ്ക്കയും ചെയ്തകാൎയ്യം മഹാരാജാവറിഞ്ഞു സകല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും തിരുവുള്ളക്കേടായതുകൊണ്ടു് അവരുടെ 'ഇടനെഞ്ഞുചുട്ടു' തുടങ്ങിയതും ദിവാൻപേഷ്ക്കാരുടെ കർശനമായ ആൎഡർ അനുസരിച്ചു എറണാകുളം പോലീസുനായ്ക്കനായ "കണ്ണൂർകസ്തൂരിഅയ്യൻ" അന്വേഷണാൎത്ഥം പുറപ്പെട്ടതും ഒരുമിച്ചാണു്. കസ്തൂരിഅയ്യൻ പരദേശബ്രാഹ്മണനാണെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു്, 'കുംഭകോണം കസ്തൂരിഅയ്യൻ' എന്നോ മറേറാ പറയാതെ "കണ്ണൂർകസ്തൂരിഅയ്യൻ" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. കണ്ണൂർ പരദേശത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമാണെന്നുള്ള ഭൂമിശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനംകൊണ്ടായിരിക്കുമെന്നു

റിചാരിച്ചു നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാം. മി. വറുഗീസിൻെറ ചായ വേലയിൽപെടാത്ത ചരിത്രമെഴുത്തിലും പുറപ്പെട്ട് ഇത്രത്തോളം സാധിച്ച മററയ്ക്കു്, തൻെറ സ്വന്ത തൊഴിലായ ചായപ്പണിയിൽ പ്രവേശിച്ച്, ഭൂപടത്തിൽ ചില മാററിമറിച്ചിലുകളെല്ലാം വരുത്തിയാൽ. മലയാളത്തിലെ കണ്ണൂർ പരദേശത്തിലാക്കാൻ എന്താണു പ്രയാസം. മി. വറുഗീസു് തൻെറ സ്വാധീനത്തിലുള്ള ആ ദുഷ്പ്രവൃത്തിക്കൊരുങ്ങാത്തതു കേരളത്തിൻെറ അവശേഷിച്ച സുകൃതംകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. കസ്തൂരിഅയ്യൻെറ കാരിരുമ്പുനിറവും ശരീരശക്തിയും നിമിത്തം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ 'കസ്തൂരിമറവൻ' എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതിനു്, വായനക്കാർക്കു മി. വറുഗീസിൻെറ മൊഴി മതിയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർ അതു വിശ്വസിക്കാതിരുന്നുകൊണ്ടാൽമതി.

കസ്തൂരിഅയ്യനും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും, മി. വറുഗീസു് അറിയാത്ത പല കാര്യങ്ങളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

"കസ്തൂരി—ഹെയ് മൂത്തകത്തനാരെ, ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ള ഈ നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ മെത്രാൻ എവിടെയാണു്. മുകളിലാണോ?

മെത്രാ—ഇവിടെയുണ്ടു്. എന്തിനാണു്?

കസ്തൂരി—അയാളെ ഒന്നു കണ്ടിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു ചോദിച്ചുവെന്നേയുള്ളു.

മെത്രാ—കാണാൻ സമയമുണ്ടോ എന്നറിയണം.

കസ്തൂരി—വലിയതമ്പുരാനൊമററൊ ആണോ സമയംനോക്കിക്കാണാൻ; നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഒരു മെത്രാനല്ലേ അയാൾ.

മെത്രാ—മററുള്ളവർ മാനിക്കുന്ന ആളിനെ നാമും ബഹുമാനിക്കണം. അതാണു നമുക്കു മാനം. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സമുദായത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനല്ലെ. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പററി കുറേക്കൂടി ബഹുമാനമായി സംസാരിച്ചാൽകൊള്ളാം. ഞാൻ കേട്ടതുകൊണ്ടു തരക്കേടൊന്നുമില്ല; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിപായികളോ വെള്ളിവില്ലാക്കാരോ ഇതു കേട്ടാൽ അവർ കോപിച്ചെന്നുവരുന്നേക്കും. അതു കഷ്ടമാണു്.

കസ്തൂരി—നിങ്ങൾ കത്തനാരന്മാരും നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുംകൂടി അയാളെ ചട്ടവും ചിട്ടവും ഒന്നും നോക്കാതെ പോയിൻ പോ

യിൻ, വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളും അയാളുടെ മുമ്പിൽ പഞ്ചപുച്ഛം അടക്കി നിൽക്കണമെന്നുണ്ടോ,

മെത്രാ—ഇല്ലായിരിക്കാം.

കസ്തൂരി—മെത്രാൻ ഉറങ്ങുകയുംമററും അല്ലല്ലോ.

മെത്രാ - ഇപ്പോഴും ഉറങ്ങുകയില്ല.

കസ്തൂരി—ഞാൻ മുകളിലേക്കുതന്നെ പോയി കണ്ടുകൊള്ളാം.

മെത്രാ—ആവട്ടെ.

കസ്തൂരി—(കോണിപ്പടി ഇറങ്ങിവരുന്ന ആളോട്) എടൊ, മെത്രാൻ മുകളിലുണ്ടോ.

മെത്രാ—(ഇറങ്ങിവരുന്ന ആളെനോക്കി) സമയംനോക്കി കന്നിൻകൊമ്പു ഡപ്പിയിൽ കുറച്ചു പുകയിലപ്പൊടിയിട്ട് അമർത്തിയടച്ചുവച്ചു.

മി. വറുഗീസു പറയുന്നു ഇതൊരു സങ്കേതസൂചിയാണെന്ന്. സാധാരണ സൂചിയേക്കാളും ഇതിനെന്തോ ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. അതു മററാർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് ആ സൂചിയുടെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "കയറിച്ചെല്ലുന്ന ആളിനെ സന്ദർഭംനോക്കി നല്ല കണക്കിന് അടിപെടുത്തി അമർത്തിയിട്ടേക്കണം."

കണ്ടാൽതന്നെ കീഴടങ്ങത്തക്ക പ്രഭാവശക്തിയുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മുഖത്തുനോക്കി കസ്തൂരിഅയ്യൻ ഇത്രയൊക്കെ സംസാരിക്കാൻ അനുവദിച്ചതു മി. വറുഗീസിൻെറ ദയകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ 'രാജചൈതന്യം' കളിയാടുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടിട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണെന്നറിയാതെയിരുന്നതും, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു 'മൂത്തകത്തനാരുടെ' ലക്ഷണമുണ്ടെന്നുകണ്ടു അങ്ങനെ സംബോധനചെയ്തു അവമാനിച്ചതും അത്ര പന്തിയായെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മി. വറുഗീസ് വളരെ നേരമിരുന്നുസങ്കല്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വംശത്തിനുണ്ടാകാത്ത ഘനഭാവത്തോടുകൂടി 'എഴുന്നെള്ളി'ച്ചുകൊണ്ടുവന്ന മെത്രാപ്പോലീത്ത. ഈ പതനത്തിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും, അദ്ദേഹം തൻെറ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള രൂപത്തിലും സ്ഥാനത്തിലും ആയിത്തീർന്നു ചാടി താഴെ ഇറങ്ങി എന്നല്ലാതെ മി. വറുഗീസിൻെറ ബുദ്ധിശൂന്യതയുടെ കൂടുതൽകൊണ്ടു വന്ന അബദ്ധമാണതെന്നു തികച്ചും കുററം പറഞ്ഞുകൂട. മൂത്തകത്തനാരെ'ന്നു

സംബോധനം ചെയ്തതിൽ പറയത്തക്ക അവമാനമൊന്നുമില്ല. കത്തനാരു മൂത്തതാണു മെത്രാനെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, മൂത്തകത്തനാർ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നൊരു നോട്ടുകൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്നു. മെത്രാൻസ്ഥാനത്തേയൊ, സിംഹപരാക്രമനായ അത്താനാസ്യോസിനേയൊ, അന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥസമൂഹമൊ, ജനസമുദായമൊ ഒരു മൂത്ത കത്തനാൎക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിലും യോഗ്യതയിലും കവിഞ്ഞു ഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഈ സംഭാഷണം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പോലീസ്നായ്ക്കൻ മെത്രാൻ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു 'ആയാം' എന്നു മെത്രാനെപ്പററിപ്പറയാൻ പുറപ്പെടുന്നതല്ലായിരുന്നു. സമയംനോക്കി കാണേണ്ട ആളല്ല മെത്രാനെന്നും "നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെ ഒരു മെത്രാനല്ലേ അയാം" എന്നു നിസ്സാരമായി പറയുന്നതിൽനിന്നും ആ സമുദായത്തിനുതന്നെ അന്നു ഇപ്പോഴം ഭാവിക്കുന്ന അന്തസ്സ് ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. മെത്രാൻെറ ഘോഷയാത്രയുടെ അങ്ങെ അററത്തെ ചടങ്ങു ഒരു അപരിഷ്കൃതസമുദായത്തിനുള്ള "പോയിൻ പോയിൻ" വിളിയാണെന്നും, "ഞങ്ങളും അയാളുടെ മുമ്പിൽ പഞ്ചപുച്ഛമടക്കി നിൽക്കണമെന്നുണ്ടോ" എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിൽനിന്ന് ഈ രാജ്യത്ത് പലെട ഒരു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നവരും, ആരുടെ മുമ്പിലും കുനിയാൻ തയാറില്ലാത്തവരുമായ ഹിന്ദുക്കളും അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നുവരെയായൊ, അത്രയ്ക്കു അധികപ്രസംഗം മൂത്തോ—എന്നു ശ്രദ്ധിക്കാതെ പറയാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായ പോലീസുനായ്ക്കനുതന്നെ അന്നു ധൈൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പദവിയേയും ആ സമുദായത്തിന് ഈ രാജ്യത്തുള്ള സ്ഥിതിയേയും കുറിച്ചു വളരെ ഒന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. രാജശാസനയ്ക്കെതിരായി എന്തെങ്കിലും അരനിമിഷനേരം സങ്കല്പിക്കാൻ ധൈൎയ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നാലോചിക്കാനുള്ള ആവശ്യവുംകാണുന്നില്ല. പിന്നെ, മെത്രാൻെറ പദവിയും സാമൎത്ഥ്യവുമെല്ലാം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്, രാജശാസനം കൈക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഏകാകിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണഉദ്യോഗസ്ഥനെ ചതിവായി ഉപദ്രവിച്ചതിൽ മാത്രമാണ്. വിവരമുള്ള ഒരു ഭൃത്യൻപോലും ചെയ്യാത്ത ആ ദുഷ്കൃത്യം, അന്യാപദേശരൂപത്തിൽ ഉപദേശിച്ച്. തൻെറ സേവകനായ മുത്തുക്കറുപ്പനെക്കൊണ്ടു, അസഭ്യം ശകാരിപ്പിക്കയും, പിടലിക്കു പൂട്ടിക്കയും, ഗുസ്തിനടത്തിക്കയുംചെയ്ത മെത്രാപ്പോലീത്താ മൎയ്യാദകെട്ടവരിലും, അതിക്രമികളിലും, ചതിവന്മാരിലും അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നുഎന്നും, അങ്ങനെയുള്ളവൎക്കാണു ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം ബഹുമാനപദവി നൽകുന്നതെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു മെത്രാൻസ്ഥാനത്തിനല്ല 'പുണ്യവാള'പദവിക്കുതന്നെ അവകാശമുണ്ടെന്നും ഇതുവ

രെ കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടു മതിയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇനിയു ള്ളതുകൊണ്ടു അതു പൂർത്തിയാകുന്നതാണ്. മരണവേദനയോടുകൂടി പുളയുന്ന കസ്തൂരിഅയ്യൻെറ "കാപ്പാത്തവേണം, കാപ്പാത്തവേ ണം" എന്നുള്ള വിളികേട്ടു്, ഒന്നും അറിയാത്ത മട്ടിൽ, "എന്തിതു മു ത്തുക്കറുപ്പൻ" എന്ന ആശ്ചൎയ്യഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞ മെത്രാപ്പോലീ ത്തായുടെ നടനവിദ്യയ്ക്കു ഒരൊക്കം സമ്മാനം കൊടുക്കാൻ ആളില്ലാ തെപോയതിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ തുമ്പോണമിനാദാരുകഴിഞ്ഞാൽ പി ന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിഷ്യാഗ്രഗണ്യന്മാരിൽ പ്രമാണി ഈ മു ത്തുക്കറുപ്പനാകുന്നു. ഇയാളുടെ ബലവീൎയ്യപരാക്രമങ്ങളേയും ആ കൃതിവിശേഷത്തേയുംപററി മി. വറുഗീസു പറയുന്ന ഭാഗം ലേഖന ദൈർഘ്യത്തെ ഭയന്നു വിട്ടുകളയാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ആയാൾ ചാത്തന്ത്രുക്കള്ള ഒരു വെള്ളാളനും മെത്രാൻെറ വെള്ളിവില്ലാക്കാരനു മാകുന്നു. ഒരു വെള്ളാളൻ വെള്ളിവില്ലാക്കാരനായതു പ്രാസത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്നു വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. ഒരു ഹിന്ദുവായ മുത്തുക്കറുപ്പൻ ഒരു മെത്രാനെ സേവിക്കണമെങ്കി ൽ, കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു വെള്ളിവില്ലയെങ്കിലും അണിയാതെ കഴികി ല്ലെന്നുള്ള തോന്നലുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. എന്നാൽ അയാൾക്കു ആ യുധാഭ്യാസവും ശരീരബലവും എത്ര അധികമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മെ ത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മറെറാരു വെള്ളിവില്ലാക്കാരനായ വെട്ടുകുഴി മാ മ്മനോടായിരുന്നു 'അടവു'കൾ മുഴുവൻ പഠിച്ചതു് എന്നു വറുഗീസു പറയുന്നു. അതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു കലാവിദ്യയൊ കലാ വിദ്യയോ ആണെന്നും കൂടി മി. വറുഗീസിനഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

കൊച്ചീഗവമ്മെൻറിനോടു ഒരു "പോർവിളി" എന്നപോ ലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ, പോലീസുന്നായ്ക്കനോടു പറഞ്ഞ വാചക ങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ യാത്ര വൈദികസംബന്ധമായിട്ടുള്ള ഒ ന്നാണ്. ചില വൈദികകമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിനുവേണ്ടി നാം ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ആഗമ നം നാട്ടുവാലായ്മയെ ലംഘിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നു നമുക്കു അശേ ഷം വിശ്വാസമില്ല. സക്കാരിന് നേരെ മറിച്ചാണ് അഭിപ്രായ മെങ്കിൽ, ആ കാൎയ്യത്തിനു നമുടെ പേരിലാണ് കേസെടുക്കേണ്ട തു്. സാധുക്കളും ശാന്തന്മാരുമായ ഇവിടെയുള്ള ഇടവകപ്രമാണി കൾ എല്ലാവരും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ നിർദ്ദോഷികളാണ്. അവരെ ഏ

തെങ്കിലും വിധത്തിൽ നീതിക്കെതിരായി ഉപദ്രവിക്കാൻ, സക്കാർ മുതിരുന്നപക്ഷം അതു നമ്മുടെ നേരെ പ്രവത്തിച്ചതായി നാം ഗണിക്കുന്നതാണ്. കുററം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നപക്ഷം അതു നാം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്; അങ്ങനെയല്ലെ? നായ്ക്കൻ എന്തുപറയുന്നു?

ഇൻഡ്യാരാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയ ബ്രിട്ടീഷ്കാരും, ശക്തിഹീനരായ ചില നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ നടന്നിട്ടുള്ളഉടമ്പടികളിലും എഴുത്തുകളിലും കണ്ടിട്ടുള്ള ചില വാചകങ്ങളാണ്, മി. വറുഗീസിൻെറ രാജാധിരാജനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ, നാവിൽനിന്നും ഉതിരുന്നതു്. ലജ്ജയില്ലായ്മയ്ക്കും ഒരതിരുഃവണമെന്നു നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരനു വിചാരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലൊ.

നായ്ക്കൻ മടങ്ങിപ്പോയശേഷം, മെത്രാപ്പോലീത്താ രാത്രി സുഖനിദ്രകഴിഞ്ഞു കാലത്തെ ഉണരുന്നു.

അടുത്തരംഗത്തിലാണു്, കഥാനായികയായ 'പഞ്ചകല്യാണി'യുടെ പുറപ്പാടു്. അവളുടെ തിരക്കുഘോഷംതന്നെ വായനക്കാരെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു കാലേക്കൂട്ടി ഓമ്മിച്ചുകൊള്ളണം. ഈ കഥയിലെ നായകൻ, മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസും, നായിക പഞ്ചകല്യാണിയും ആണെന്നറിയുമ്പോൾ, വെറും ലൗകിക കഥകൾവായിച്ചും ശീലിച്ചിട്ടുള്ള വായനക്കാരിൽ ചിലരെങ്കിലും മാധവീസുകുമാരം പോലെ "പഞ്ചകല്യാണിമെത്രാപ്പോലീത്താ"യും ആണെന്നു തെററിദ്ധരിക്കാനിടയുണ്ടു്. ആ തെററിദ്ധാരണ മാറേറണ്ടതു് എൻെറ കത്തവ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം ക്രിസ്തുമതം എന്നപേരുകൊണ്ടു് ഒന്നായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരാണെങ്കിലും, അവർ വിശ്വാസത്തിലും ആചാരത്തിലുമുള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടു, ഒരു മതത്തിലൊ സമുദായത്തിലൊ ഉൾപ്പെട്ടവരെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി പുരാതനകാലത്തു എത്ര അധികം അക്രൈസ്തവരെ കൊല്ലുകയും ജീവനോടെ ദഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടൊ, അത്രതന്നെ ആ മാതിരി നിഷ്ഠുരകൃത്യങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ശക്തിയുള്ള വിഭാഗം, അശക്തമായ ഇതരവിഭാഗങ്ങളോടും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണുനീരോടുകൂടി വായിക്കേണ്ട ആ മാതിരി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും ചരിത്രങ്ങളുമുള്ള ക്രൈസ്തവസമുദായക്കാരാണു്, ഈ രാജ്യത്തു നില്ക്കക്കള്ളിക്കു മാഗ്ഗമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ഹിന്ദുക്കളെ അന്ധന്മാരെന്നും, പാപികളെന്നും ഉറക്കെ വിളിച്ചു അധിക്ഷേപിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും ദിവസേന എന്നപോലെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉപവിഭാഗങ്ങളേയും

പററി സാമാന്യമായി പറയാൻ വിവരമുള്ള ഹിന്ദുക്കൾ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടും, അവർ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു്, ഇതരമതക്കാരെ ബഹുമാനിക്കാനുള്ള സ്വമതബോധംകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു. അതു് അവരുടെ ധൈര്യമില്ലായ്മകൊണ്ടാണെന്നു അല്പന്മാരായ പല ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിരൂപണത്തിനാവശ്യമുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുംതന്നെ ആ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പറയാൻ ഞാനിപ്പോഴും വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ക്രിസ്ത്യൻവിഭാഗങ്ങളിൽ പലതിനും പല ആചാരമാണുള്ളതെന്നു് ഒരു തെളിവു പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. റോമൻകത്തോലിക്കസമുദായത്തിലെ 'പോപ്പു'മുതൽ വെറും 'കത്തനാരു'വരെയുള്ള ഒരുതരം വൈദികന്മാരും വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതു നിർബ്ബന്ധമാണു്. സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലെ കത്തനാരന്മാൎക്കു് ഹിതമുണ്ടെങ്കിൽ വിവാഹം ചെയ്യാം. മെത്രാൻമുതൽ മേല്പോട്ടുള്ളവർ വിവാഹം ചെയ്തുകൂടെന്നു നിർബ്ബന്ധനിയമമുണ്ടു്. ചർച്ചുമിഷൻകാൎക്കു്, പാതിരി മുതൽ ആർച്ചു ബിഷോപ്പുവരെയുള്ളവൎക്കു് വിവാഹമാകാം. ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലെ ഈ വ്യത്യസ്ഥാചാരം വായനക്കാൎക്കെല്ലാവൎക്കും അറിയാമെങ്കിൽ, സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ അത്താനാസ്യോസിൻെറ പ്രണയിനിയാണു പഞ്ചകല്യാണി എന്നു തെററിദ്ധരിക്കാനിടയില്ല. "പഞ്ചകല്യാണി" എന്നുള്ളതു്, മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു്, ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ, കയറിസ്സഞ്ചരിക്കാനുള്ള കുതിരവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പെണ്ണിൻെറ പേരാണു്; അത്രേയുള്ളു. ജാത്യാഭിമാനിയായ വറുഗീസു്, തൻെറ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കുതിരയ്ക്കു 'പഞ്ചമറിയം' എന്നൊ മററൊ ഉള്ള ക്രിസ്ത്യൻനാമധേയം നൽകാതെ 'പഞ്ചകല്യാണി' എന്ന ഹിന്ദുനാമധേയം നൽകിയതു ഹിന്ദുമതത്തോടും അതിലെ നാമധേയത്തോടും ഉള്ള വെറുപ്പിൻേറയോ, ബഹുമാനത്തിൻേറയൊ കൂടുതൽകൊണ്ടെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഹിന്ദുക്കളെപ്പററിയുള്ള മി. വറുഗീസിൻെറ പുച്ഛം അതിൻെറ പ്രകടനംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നതു്, മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം കണ്ടുകൊതിച്ചു് അതു കിട്ടാതെവന്നപ്പോൾ, പുളിക്കും എന്നു പറഞ്ഞ കുറുക്കൻെറ മട്ടിലാണു്. അത്താനാസ്യോസിൻെറ കുതിര, എത്രതന്നെ മാറിമ ഏറിയതായിരുന്നാലും, അതിനു "അന്നക്കുതിരാമ്മ" എന്നൊ "ശോശക്കുതിരാമ്മ" എന്നൊ പേരിട്ടാൽ, ഒരു ജീവനുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള ആത്മമതവിശ്വാസമില്ലായ്മകൊണ്ടു്, ആവിധം ചെയ്തതെന്നല്ലാതെ, അതിലധികം ഒരു കുററം ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

൩.

"അടുത്തദിവസം രാവിലെ ഏഴുമണിസമയത്തു തൃപ്പൂണിത്തുറ "രാജധാനിപ്പട്ടണത്തിൽ" "പഞ്ചകല്യാണിയുടെ പുറപ്പാടായതിനാൽ കുട്ടികളെ ആരും വെളിക്കിറക്കരുതു്" എന്നു നിരപ്പെ ഒരു ശ്രുതി പരന്നു "തിരിശ്ശീല പഴഞ്ചില'പോലെയുള്ള 'രാജധാനിപ്പട്ടണ'ത്തിൽ അന്നു കുട്ടികളെ വെളിക്കിറക്കാതിരുന്നതു്, പഞ്ചകല്യാണി ഒരു പെൺപോക്കിനെപ്പോലെ അറയ്ക്കുന്ന ജന്തുവായിട്ടല്ല, അതിന്റെ ഗതിവേഗംകൊണ്ടു് ആപത്തുവരാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നു മി. വറുഗീസു് പറയുന്നു. "പഞ്ചകല്യാണിയെ പരിചയമുള്ള ചിലർ അവളുടെ സൗന്ദര്യകോമളിമയെപ്പററിയും, ചിലർ അവളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെപ്പററിയും, ചിലർ അവളുടെ ഗമനമനോഹാരിതയെപ്പററിയും" വിസ്തരിച്ച ഭാഗം വിസ്തരഭയത്താൽ വിട്ടുകളയുന്നതിനെ വായനക്കാർ ക്ഷമിക്കണം. കുതിരക്കാരിൽ ഒരുവനായ 'ഫെസിറോ'യുടെ വിവരണവും വിട്ടുകളയാം. അന്നു വൈകിട്ടത്തെ ഘോഷയാത്ര കുതിരപ്പുറത്തായതുകൊണ്ടു, ദിക്കു പരിചയപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി കുതിരയെ ഒരു പട്ടണപ്രദക്ഷിണത്തിനയയ്ക്കുയാണു കാലത്തെ ചെയ്യുന്നതു്. "തിന്നുതിമത്തു് ലഗാനില മങ്ങാതെ, പുളച്ചുമദിച്ചുനിൽക്കുന്ന പഞ്ചകല്യാണിയുടെ മുഖഗാംഭീര്യവും, ശരീരപുഷ്ടിയും, നിതംബവിസ്തൃതിയും നിമിത്തം മിക്കവാറും അതേലക്ഷണംതന്നെയുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായല്ലാതെ മററാൎക്കും അവളെ സമീപിക്കാൻകൂടി സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. സുറിയാനിഭാഷയിൽ പന്നിയെന്നൎത്ഥമുള്ള ഫെസിറോ എന്ന കുതിരക്കാരനു മാത്രമെ മെത്രാപ്പോലീത്താ കഴിഞ്ഞാൽ പഞ്ചകല്യാണിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അവളുടെ അസാധാരണ ശേഷിയെപ്പററി നമുക്കു് അത്ഭുതപ്പെടാതെ നിവൃത്തിയില്ല:

ഫെസിറൊ എന്നു വിളിക്കുന്ന കുഞ്ഞമ്മൻ പഞ്ചകല്യാണിയുടെ പുറത്തുകയറി അങ്ങോടിങ്ങോട്ടുകെ അതിവേഗത്തിൽ ഓടിച്ചു. റോഡിൽ എട്ടും, പത്തും, പതിനഞ്ചും, ഇരുപതും, ഇരുപത്തഞ്ചും അടി അകലത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന കുമ്മായപ്പൊടികളിൽതന്നെ, കുളമ്പു പതിയത്തക്കവണ്ണവും, അഞ്ചും, എട്ടും, പത്തും അടി പൊക്കത്തിൽ വലിച്ചുപിടിച്ചിട്ടുള്ള കടലാസുമാലകളുടെ മീതേക്കൂടി കടക്കത്തക്കവണ്ണവും, റോട്ടുമദ്ധ്യത്തിൽ തൂശൻ ഇലയിൽ അവിടവിടെ വച്ചിരിക്കുന്ന കസവുനേരിയതുകൾ കുഞ്ഞമ്മൻ എടുക്കത്തക്കവണ്ണവും ഉള്ള അവളുടെ പുറകോട്ടു് ആഞ്ഞു മുമ്പോട്ടു വലിച്ചുള്ള ചാട്ടം

കാണികളെ ആശ്ചൎയ്യപരതന്ത്രരാക്കിയതു പോരാഞ്ഞിട്ടാണു്. കോട്ടയ്ക്കകത്തുകടന്നു കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിവേഗം പായിച്ചതു്. കോവിലകത്തിന്റെ മുമ്പിലായപ്പോൾ പഞ്ചകല്യാണിയുടെ "ചാട്ടത്തിന്റെ നീട്ടം" വൎദ്ധിപ്പിക്കയും, കോവിലകമതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ പത്തുപന്ത്രണ്ടടി പൊന്തിനില്ക്കുന്ന മാവിൻചില്ലിക്കൊമ്പു പിടിച്ചുമന്തി തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സമീപത്തേക്കു് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കുതിരക്കാരനുപോലും രാജകുടുംബത്തോടു ധിക്കാരം കാണിക്കാൻ അനാധികാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ഈ തെളിവുമൂലം മി. വറുഗീസ് സ്ഥാപിക്കയാണു ചെയ്തതു്. "ഹെഡിറോയുടെ ഈ പ്രവൃത്തി തമ്പുരാക്കന്മാൎക്കശേഷം രസിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതു ആ കുതിരക്കാരന്റെ ധാൎഷ്ട്യമാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു. തൃപ്പൂണിത്തുറ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നു കോവിലകങ്ങളുടെ മുമ്പിലൂടെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ മുഖത്തടിക്കുന്നവിധം ക്രമംകൂടാതെ കുതിരയെ പായിച്ചു്, ദാൎഷ്ട്യസമ്പാദവം കാട്ടാൻ ധൈൎയ്യപ്പെട്ട ആ കുതിരക്കാരൻ ആരാണെന്നറിഞ്ഞു വരുന്നതിനായി തമ്പുരാക്കന്മാർ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കൊട്ടാരം കാവൽക്കാരിൽ ചിലരെ അപ്പോൾതന്നെ നിയോഗിച്ചു" എന്നും. തലേദിവസം നാട്ടുവാലായ്മ ലംഘിച്ച മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്വന്തം കുതിരയാണെന്നു് അറിഞ്ഞു, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അഹംഭാവത്തിനു ഇതിലധികം നല്ല തെളിവാവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു എന്നും, അവർ എല്ലാവരും കോപിച്ചു് ഇളയതമ്പുരാനെ വിവരം അറിയിച്ചു എന്നും മി. വറുഗീസ് പറയുന്നതിൽനിന്നും വേണ്ടതെല്ലാം വായനക്കാൎക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

"മലയാളം അടക്കിവാഴുന്ന മതാദ്ധ്യക്ഷവൎയ്യന്റെ സായാഹ്നസവാരിയെ സമുൽകൃഷ്ടാരാധന ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധമായി നില്ക്കുന്ന ഭഗവാൻ ദിവാകരസ്വാമി, ശുഭ്രമേഘവിരിപ്പുകളുടേയും അരുണവൎണ്ണമനോഹരമായ അമൂല്യരത്നകംബളത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിൽ "പള്ളിപ്പൂകൽവിളക്കാ"യി ശോഭിക്കുമ്പോൾ, ആ നസ്രാണിസമുദായനാഥൻ, തങ്കക്കുടുക്കുകൾ പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇളഞ്ചുവപ്പുവൎണ്ണമോലുന്ന ഒരു ചെമ്പുനിരാളക്കുപ്പായവും, കഴുത്തിൽ സ്വൎണ്ണക്കുത്തുചങ്ങലകളിൽ തിളങ്ങിത്തൂങ്ങുന്ന ചെന്തീമാണിക്യരത്നഖചിതമായ തങ്കക്കുരിശും, സ്വൎണ്ണഘടികാരത്തിന്റെ കനകക്കുത്തൽചങ്ങലകളും. വിരിഞ്ഞ മുല്ലപ്പൂവോളം വ്യാസമുള്ള ഒരു നക്ഷത്രവൎണ്ണവജ്രം അമുഴ്ത്തിയ തങ്കത്താമരപ്പൂവു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഒരു കനകസാരസനവും, ധരിച്ചാണു് അന്നു പഞ്ചകല്യാണിയുടെ മുകളിൽ ആരോഹണം

ചെയ്തത്" എന്ന് ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായസാഹിത്യകാരനായ ടി. വറുഗീസു ഏററവും ചമൽക്കാരത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വേഷഭൂഷണാദി ശൃംഗാരത്തിനൊത്തമട്ടിൽതന്നെ പഞ്ചകല്യാണിയെ, പട്ടുവസ്ത്രരത്നാദ്യലങ്കാരഭൂഷിതയായി 'അന്നനട'യിൽ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ആവിർഭവിപ്പിച്ച ചിത്രകാരൻ, ഒരു കവിഹൃദയമർമ്മജ്ഞനല്ലെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എതിർവാദികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വർണ്ണനയുടെ ഒരു വാചകം കൂടി ചേർത്തുകൊള്ളട്ടെ. "പഴുത്തുകനിഞ്ഞു തേനൊലിച്ചുവരുന്ന മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴത്തിൻെറ ചെമ്പാവിട്ടനിറം പൂണ്ടൊന്നതായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മസൃണകോമളമായ മയ്യൺപരപ്പിൻെറ ചുററും സ്വർണ്ണച്ചട്ടംചേൎന്ന ഒരു മൂക്കുകണ്ണാടിയും പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്."

ഈ യാത്രയിൽ തൻെറ മറെറാരു ശിഷ്യനായ 'ഗ്രേറിയോ' (കുട്ടിവാകൂട്ടി) എന്നു വിളിക്കാവുന്ന മാരാമണ്ണുകാരനായ 'അമ്പോററി'യും ഹാജരാകുന്നുണ്ട്. ഈയാളുടെ ബലവീര്യപരാക്രമങ്ങൾക്കു തെളിവ്, ഒരു വെട്ടൻപോത്തിനെ, അതു മറെറാരു പോത്തിനെ വെട്ടിക്കൊണ്ടുനിന്നപ്പോൾ, അതിൻെറ വാലിനും കൊമ്പിനും പിടിച്ച്, കഴുത്തിൽ കാൽമുട്ടിറക്കി ഒടിച്ചുകൊന്നതാണ്. ഈ ഹിംസ്രജന്തുവിനു 'അമ്പോററി' എന്നു പേരുവരാനുള്ള കാരണം, ഈയാൾ സ്വാമിയായിരുന്നകാലത്ത് ഒരിക്കൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെറിയ ചൂരൽവടികൊണ്ടടിച്ചപ്പോൾ "എൻെറ അമ്പോററിഅച്ചാ എന്നെ തല്ലരുതേ" എന്നപേക്ഷിച്ചതാണ്. അനന്തരം ഘോഷയാത്രയിൽ, "ചെങ്ങന്നൂർ പുത്തൻതെരുവിൽ കുറത്തിയാട്ടു തരിയൻ, പഴേരത്തുകാട്ടിഞ്ഞാററതിൽ കുഞ്ഞുമ്മെനാ, തെക്കേററത്തു തരണി. വെട്ടുകുഴി മാമൻ എന്നിവർ കുട്ടിയും കവണിയും ഉടുത്ത്, വക്കിൽകസവു കിന്നരിവച്ച കറുത്ത വട്ടത്തൊപ്പിയും ധരിച്ച്, ശുദ്ധജലം നിറച്ച രണ്ടു വെള്ളിപ്പിടിമൊന്തകളും- സുഗന്ധവെററിലച്ചുരുൾ നിരത്തി അടുക്കിയിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണച്ചെല്ലവും, പീലിക്കണ്ണാടിവിശറിയും എടുത്ത് പതിവുപോലെ" പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. "പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ഇരുവശത്തുമായി പുത്തൻതെരുവിൽ അഴിക്കകത്തു വറുഗീസ്, മാവേലിക്കര കല്ലുംപുറത്തു ചാക്കോ എന്നിവർ ചുററും പച്ചവില്ലൂസുനൂലിൽ അഗ്രഭാഗത്തു നീലപ്പുള്ളുകുമണികൾ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തൊങ്ങൽവല ഞാത്തിയ രണ്ടു പെരിയ വെൺപട്ടുമുത്തുക്കുടകൾ പിടിച്ചിരുന്നു.

വായനക്കാൎക്കാൎക്കെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ഒരു ഘോഷയാത്ര ഉണ്ടായില്ലെന്നു പറയാൻ ഇനിയും ധൈര്യമുണ്ടാകുമോ? അത്ര സൂക്ഷ്മമായി അതിലെ അപ്രധാനകാര്യങ്ങളെപ്പോലും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നമുറ

യ്ക്കു്, അതു നടന്നില്ലെങ്കിൽ തന്നെയും നടന്നെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മി: വറുഗീസ് അത്രയ്ക്കു ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടുണ്ടു് 'കറുത്തിയാട്ടു തരിയൻ, വെട്ടുകുഴി മാമൻ' മുതലായ ചരിത്രപ്രസിദ്ധന്മാരായ മഹാന്മാർ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നെന്നല്ല, വെല്ലും എടുക്കുകകൂടി ചെയ്തു എന്നെഴുതിയാൽ ആരാണു വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതു്! മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അന്നത്തെ സുഗന്ധവെററിലച്ചുരുളിന്റെ വാസന, ഇന്നും കൊച്ചീരാജ്യത്തെ വൃദ്ധന്മാരുടെ നാസികാരന്ധ്രത്തിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാത്തതു് അവരുടെ ഭാഗ്യമാണു്. എത്ര മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ എഴുന്നള്ളത്തുകൾ വായനക്കാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്; അവയെപ്പററി വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുടയും വിശറിയും പിടിച്ചവരിൽ ആരെഎങ്കിലും അറിയുമൊ? എന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കുടപിടിച്ചവരേയും ചെരിപ്പെടുത്തവരേയും കൂടി നമ്മെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ വീട്ടുപേരും പേരും പറയുമ്പോൾ നാം അറിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു നമ്മുടെ ചരിത്രജ്ഞാനമില്ലായ്മകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ, ഭീമകായന്മാരായ അവരുടെ വലിപ്പക്കുറവുകൊണ്ടല്ല. എഴുന്നള്ളത്തിന്റെ മുമ്പെ മാമനും വറീതും കട്ടിയും കവണിയും ഉടുത്തു നടന്നുപോയതിൽ എന്തസാംഗത്യമാണുള്ളതു്. ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിയുടെ ആറാട്ടിനു്, മഹാരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ നായർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കട്ടിയും കവണിയും ഉടുത്തു് ഖേടയും വാളുമായി പോകാമെങ്കിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പിന്നാലെ, തരണികളും, തരിയനും നടക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നു് ആരുപറയും? വറുഗീസിനും ചാക്കോയ്ക്കും 'തൊങ്ങൽവല' തൂക്കിക്കൊടുത്തതു ശരിയായില്ലെന്നു് അവരുടെ സന്തതികൾക്കാക്ഷേപമുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ, ഈ ഘോഷയാത്രയെപ്പററി ഇതരന്മാർക്കാർക്കും ഒരു കുററവും പറയാൻ ആവശ്യമില്ലെന്നാണു് എന്റെ വിനീതാഭിപ്രായം.

“മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ലഗാൻ തൃക്കയ്യിൽ ഗ്രഹിച്ചു്, തൃക്കാൽ അങ്കവടയിൽ ചവുട്ടി, ആ പൊക്കമേറിയ അശ്വത്തിന്മേൽ ചാടിക്കയറി അതിനെ സാവധാനം നടത്തി. പഞ്ചകല്യാണിയുടെ മനോഹരമായ നർത്തനഗമനംമൂലം ഉളവാകുന്ന കായചലനസൌഖ്യത്താൽ നിദ്രാവശഗനാകേണ്ട” മെത്രാപ്പോലീത്താ അതുകൂടാതെതന്നെ മുമ്പോട്ടു പോയി. അപ്പോൾ പെരുമ്പടപ്പുരാജവംശത്തിലെ കിരീടാവകാശിയായ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സവാരി എഴുന്നള്ളത്തിനായി എതിരെ പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഒരു ധീരനും വലിയൊരാത്മാഭിമാനിയും, മാമൂലാചാരാനുഷ്ഠാനപ്രസക്തനും, ആണെന്നും, കോവിലകത്തിനു

ളളിൽ മാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന അവിടുത്തേക്ക് രാജ്യവാസികളുടെ സാമുദായികാചാരങ്ങളൊ അവരുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ജീവിതരീതികളൊ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു എന്നും ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെ എല്ലാവൎക്കും വലിയ ഭയമായിരുന്നതിനാൽ ആരും അവിടുത്തെ സവാരിയെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നും മി: വറുഗീസ് പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയായാലും കൊച്ചിയിലെ ഇളയരാജാവിനേയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും കൂടി തൃപ്പൂണിത്തുറ തെരുവിൽവച്ച്, "അസ്തഗിരിപ്പരപ്പിൽ തങ്കത്തൂവൽ വിരിത്തുനിൽക്കുന്ന കനകമരാളത്തരുണിയുടെ ചെന്തൂച്ചിറകിൻ കീഴിൽ നിന്ന് വിരിഞ്ഞുമാറിനിൽക്കുന്ന സ്വൎണ്ണപ്പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും പരിലസിക്കുന്ന" സന്ദൎഭത്തിൽ—എന്നുവച്ചാൽ അസ്തമിക്കാറായ സമയത്ത്—മി: വറുഗീസിനു കൂട്ടിമുട്ടിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തുവച്ചു ശക്തിഹീനനായ ഒരു പുരോഹിതൻ അദ്ദേഹത്തെ ധിക്കരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിക്കയില്ലെന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടെന്നപോലെ, നസ്രാണികളുടെ സമുദായചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഒരു ദീൎഘവിമൎശനം ചെയ്ത് അതു സാദ്ധ്യമെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ മി: വറുഗീസ് ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്.

"മുൻകാലത്ത് നസ്രാണിമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, അവരുടെ മുൻഗാമികളായ അൎക്കദിയാക്കോന്മാരും പട്ടാളങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി മാത്രമെ പുറത്തിറങ്ങിസ്സഞ്ചരിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ വൈദികവും ലൌകികവുമായ (ക്രിമിനൽ ഒഴിച്ച്) ഭരണംകൂടി അക്കാലത്ത് അൎക്കദിയാക്കോന്മാരിൽ ലയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു പട്ടാളങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യവും അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിലേയ്ക്കു ഒരു വലിയകൂട്ടം നസ്രാണിയോദ്ധാക്കളെ അവർ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാർ അവരവരുടെ സൈന്യസഞ്ചയത്തിൽപെട്ട നസ്രാണിയോദ്ധാക്കൾക്കു പുറമെ അൎക്കദിയാക്കോന്മാരോടുകൂടിയും സൈന്യസഹായം അപേക്ഷിക്കയും അവർ സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കയും പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധാവശ്യത്തിനും പ്രതാപസംരക്ഷണത്തിനും പിൻകാലത്തു സൈന്യസംരക്ഷണം ആവശ്യമില്ലെന്നായപ്പോൾ നസ്രാണിമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ ഭടസഞ്ചയത്തിനു പകരം കേവലം അംഗരക്ഷകഭടന്മാരെക്കൊണ്ടു മാത്രം സംതൃപ്തിപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കു ഈ അംഗരക്ഷകഭടന്മാർ കേവലം വെള്ളിവില്ലാക്കാരും ശിപായികളുമായി പരിണമിച്ചു. കേരളത്തിൽ യുദ്ധാവൃത്തിയും

രാജ്യരക്ഷാപുരുഷത്വവും സൈന്യസേവനവും ഒരു പ്രത്യേകവൎഗ്ഗ
ക്കാൎക്ക മാത്രമുള്ളതാണെന്നു വകതിരിവില്ലാത്ത ചിലർ സ്ഥാനത്തും
അസ്ഥാനത്തും പെരുമ്പറമുഴക്കാറുള്ള ഇക്കാലത്തു്, മേല്പറഞ്ഞവയു
ടെ വിശ്വാസ്യതയെ തെളിയിപ്പാൻ അല്പം ചില ചരിത്രരേഖകൾ
മാത്രമെങ്കിലും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു വി
ചാരിക്കുന്നു".

എന്നിങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ പുതിയ ചരിത്രനിൎമ്മാണത്തി
നായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മി: വറുഗീസ് എഴുതീട്ടുള്ള നിരൂപണങ്ങളും
'അതാർട്ടികളും' അപ്പാടെ പകൎത്താൻ പത്രസ്ഥലം അനുവദിക്ക
യില്ലെന്നു ഭയന്നു ചുരുക്കുന്നു. എങ്കിലും വായനക്കാരുടെ പുതിയ
അറിവിനായി അവയിൽ ചിലതു് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതായി വന്നേ
ക്കും. അവയെ ക്ഷമയോടും ശ്രദ്ധയോടും വായിക്കണമെന്നപേ
ക്ഷിക്കുന്നു.

൨.

നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ വൈദികവും ലൗകികവുമായ ഭ
രണത്തിനു് അവൎക്കു സ്വന്തംപട്ടാളം കൂടാതെ കഴികയില്ലപോലും.
ബൈബിളിൽ അങ്ങനെയായിരിക്കും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. മി. വ
റുഗീസിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പോലുള്ള മെത്രാന്മാരും അതി
നുചേൎന്ന കത്തനാരന്മാരും ആണു പണ്ടേ പള്ളിഭരിച്ചുപോന്നതെ
ങ്കിൽ ആ ഭരണം നിലനില്ക്കാൻ പട്ടാളംമാത്രം പോരെന്നു ഞാൻ
സമ്മതിക്കാം. സന്യാസ്യാശ്രമങ്ങളുടേയും ദേവാലയങ്ങളുടേയും സം
രക്ഷണത്തിനു്—അക്രമികളിൽനിന്നുമുള്ള രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട അ
ന്വേഷണം ചെയ്യാനുള്ള ചുമതല പണ്ടും ഇന്നും രാജാക്കന്മാൎക്കും
അവരുടെ ഗവൎമ്മെന്റുകൾക്കും ആണു് ഉണ്ടായിരുന്നതും ഉള്ളതും
എന്നു സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവൎക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നതാണു്. വൈ
ദികഭരണവും ലൗകികഭരണവും പട്ടാളത്തോടുകൂടി നസ്രാണികളുടു
നടത്തിയാൽപിന്നെ അന്നത്തെ ഗവൎമ്മെന്റിന്റെ ജോലി എന്താ
യിരുന്നു എന്നാൎക്കറിയാം. ഹിന്ദുക്കൾക്കും സ്വാമിയാന്മാരും ദേവാല
യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമാണല്ലോ. ഈ ന്യായ
പ്രകാരം അവരും, അവരുടെ വൈദികഭരണവും ലൗകികഭരണവും
പട്ടാളത്തോടുകൂടി അവർതന്നെ നടത്തുകയായിരുന്നു എങ്കിൽ അ
ന്നത്തെ രാജാവും ഗവൎമ്മെന്റും പിന്നെന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു.
ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തു ജനങ്ങളിൽ ഒരു കൂട്ടരുടെ സാമുദായികജീവി
തത്തിനു്, അവർ പ്രത്യേകപട്ടാളം ഉണ്ടാക്കുകയും, ഗവൎമ്മെന്റു്,
സ്വന്തപട്ടാളം ഉണ്ടാക്കി അതേഅതിൎത്തിക്കകത്തു ഭരണംനടത്തുക
യും ചെയ്തതായി വല്ല ചരിത്രവും മി. വറുഗീസിനു കാണിച്ചുതരാൻ

സാധിക്കുമോ? ഒരു സങ്കേതത്തിൽ വേർപിരിഞ്ഞ അധികാരത്തോ
ടുകൂടിയ രണ്ടു പട്ടാളവും ഭരണവും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു മല
ങ്കരയിലുള്ള മൺതലയന്മാരോടല്ലാതെ മററാരോടെങ്കിലും പറയാൻ
കഴിയുമൊ? അതു വിശ്വസിക്കാൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സന്ത
തിപരമ്പരകളല്ലാതെ മററാരെങ്കിലും കാണുമൊ? നസ്രാണിമാൎക്കു
പട്ടാളത്തോടുകൂടിയുണ്ടായിരുന്ന വൈദികഭരണം സ്വന്തമനസ്സാലെ
വച്ചൊഴിഞ്ഞൊ ശക്തന്മാരായ വല്ല രജാക്കന്മാരും താഴെ വായ്
പിച്ചൊ? അങ്ങനെ സംഭവിച്ചതു് ഏതു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടേ
യോ രാജാവിൻെറയൊ കാലത്തെന്നു പറയാൻ കഴിയുമൊ? കാല
ക്രമേണ വെള്ളിവില്ലായിൽ കലാശിച്ചു. ഇപ്പോൾ അതുമില്ലാതെ
യായി എന്നു വറുഗീസ് കരഞ്ഞാൽ അതു ചരിത്രമാകുമൊ? യാ
തൊരുരേഖയും യുക്തിയുമില്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ അൎത്ഥം മനസ്സിലാ
കാത്തവണ്ണം നീട്ടി എഴുതിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ മി. വറുഗീസിനു
കഴിയുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അ
ങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹം പേരെടുത്ത ഒരു ചിത്രകാരനെന്നവണ്ണം
ഗദ്യകാരനുമായതു്. മി വറുഗീസിൻെറ ചരിത്രംകൊണ്ടു നമുക്കു
ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്, മലങ്കരയിൽ രണ്ടു ഗവർമെൻറുണ്ടായിരു
ന്നു എന്നാണു്. അതിൽ ഒന്നു വൈദികലൌകികാധികാരത്തോടുകൂ
ടിയ നസ്രാണിഗവർമ്മെൻറും, മറെറാന്നു് എന്തധികാരത്തോടുകൂ
ടിയതായാലും വേണ്ടില്ല. ഒരു 'അനസ്രാണിഗവർമ്മെൻറും' ആ
കുന്നു. അനസ്രാണിഗവർമ്മെൻറു് ആവശ്യംവരുമ്പോൾ നസ്രാ
ണി ഗവർമ്മെൻറിൻെറ പട്ടാളത്തിൻെറ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു
വാങ്ങാറുണ്ടുപോലും! എന്നാൽ നസ്രാണികൾ മുഴുവൻ അവരുടെ
പട്ടാളത്തിൽ ചേൎന്നുകൊള്ളട്ടെ; അതും സമ്മതിക്കയില്ല. ഏതാ
നും നസ്രാണികളെ രാജാവിൻെറ പട്ടാളത്തിൽകൂടി ചേൎത്തു്, അതി
നെ മാമ്മോദീസാമുക്കിയില്ലെങ്കിൽ, പൗരസമത്വവാദത്തിനും ആ
ത്മാഭിമാനത്തിനും മതിയാകയില്ലെന്നു മി വറുഗീസ് ഭയപ്പെട്ടുന്ന
തുകൊണ്ടായിരിക്കണം രാജാവിൻെറ പട്ടാളത്തിലും കുറച്ചു നസ്രാ
ണിയെ ചേൎക്കാൻ തുനിഞ്ഞതു്. നസ്രാണികളുടെ പട്ടാളം 'ചരി
ത്രരേഖ' തേടിനടക്കാൻ കാരണമായതു് "കേരളത്തിൽ യുദ്ധവൃത്തി
യും രാജ്യരക്ഷാപുരുഷത്വവും, സൈന്യസേവനവും ഒരു പ്രത്യേക
വർഗ്ഗക്കാൎക്കു മാത്രമുള്ളതാണെന്നു വകതിരിവില്ലാത്ത ചിലർ സ്ഥാന
ത്തും അസ്ഥാനത്തും പെരുമ്പറമുഴക്കുന്ന അസഹ്യംകൊണ്ടാണെ"
ന്നു് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേകവർഗ്ഗം ആരാണെന്നു
തുറന്നുപറയാൻ മി. വറുഗീസിനു ധൈൎയ്യമില്ലാതെപോയതെന്തുകൊ
ണ്ടോ? അങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു നായന്മാരായിരിക്കും.
അവൎക്കു പറയാൻ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ടും, അതു ചരിത്രസാക്ഷ്യ

മുള്ള പരമാൎത്ഥമായതുകൊണ്ടും, അതു കണ്ടു കയൎത്തിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. പൗരസമത്വന്യായേന വറുഗീസിൻെറ വംശക്കാൎക്കും പട്ടാളത്തിൽ പ്രവേശനംകിട്ടിയശേഷം ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു യുദ്ധചരിത്രത്തിൽ അന്നത്തെ സേനാനായകനായ പൗലോസിനെപ്പററിപ്പറയുന്നകൂട്ടത്തിൽ വറുഗീസിൻെറ ജാതിക്കാൎക്കുള്ള യുദ്ധതന്ത്രമഹിമകളെ വാഴ്ത്താമെന്നല്ലാതെ, നാളതുവരെയുള്ള കേരളചരിത്രത്തിൽ നസ്രാണികളും രാജ്യഭരണത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവും ഉണ്ടാക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന മി. വറുഗീസ് ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

നസ്രാണിസമുദായത്തിൻെറ ശുദ്ധിയും ശക്തിയും എത്രയുണ്ടെന്നു കാണിക്കാനുള്ള ഒരു- അക്കപ്രമാണം താഴെ ചേൎത്തിരിക്കുന്നു.

“സുറിയാനിമെത്രാൻ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ എല്ലാ അധികാരവുമുള്ളതാകുന്നു. അവരുടെ ഇടവകയിലെ എല്ലാ വൈദികവും സിവിലുമായ വാദങ്ങളുടെ വിധികൎത്താക്കന്മാർ അവർതന്നെയാകുന്നു. അവരുടെ പദവികൾമൂലം ഹിന്തുരാജാക്കന്മാൎക്കും വിധികൎത്താക്കന്മാൎക്കും അവരുടെ കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ക്രിമിനൽകേസുകളിൽ പ്രവേശിക്കാം- സുറിയാനിക്കാർ രാജാക്കന്മാൎക്കു നികുതികൊടുക്കുന്നതിനും പുറമെ യുദ്ധമുണ്ടാകുമ്പോൾ കുറെ പട്ടാളങ്ങളേയും അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുരുഷന്മാർ എല്ലായ്പോഴും ആയുധപാണികളായിട്ടാണു നടക്കുന്നതു്. ഒരു വാളും പരിചയും കൂടാതെ അവരെ പുറത്തു കാണുകയില്ല. എട്ടുവയസ്സുമുതൽ ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സുവരെ അവർ നല്ലതുപോലെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നു. ഇവർ നല്ല നായാട്ടുകാരും യോദ്ധാക്കളുമാകുന്നു. ഒരു ഹിന്തുരാജാവിനെപ്പററിയുള്ള ഭയവും വിലയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നാട്ടിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എണ്ണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനാലും എല്ലാകാൎയ്യത്തിലും ഇവർ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വസ്തത, സത്യസന്ധത എന്നിവയാലും ഇവർ ഹിന്തുരാജാക്കന്മാരാൽ മാനിച്ചു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. മലയാള ചക്രവൎത്തിയായ ചേരമാൻപെരുമാൾ ഇവൎക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പദവികളാൽ ഇവർ നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരായ നായന്മാരെക്കാൾ ഉന്നതിയിലിരിക്കുന്നു. രാജാക്കന്മാർപോലും ബഹുമാനിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണവൎഗ്ഗം മാത്രമേ ഇവരേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. നാട്ടിലെ നിയമം അനുസരിച്ചു തട്ടാൻ, ആശാരി മൂശാരി കൊല്ലൻ ഈ വൎഗ്ഗക്കാരുടെ രക്ഷാനാഥന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്. ചാന്നാൻ, ഈഴവർ ഇവരും ഇവൎക്കു കീഴുള്ള പണിക്കാരാണ്. മുൻപറഞ്ഞ വൎഗ്ഗക്കാരിൽ ആരെഎങ്കിലും വല്ലവരും ഉപദ്രവിക്കുന്നതായാൽ അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടുക്കൽ സങ്കടം പറയുക

യും അവർ അതിന പ്രതിവിധി നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്യുന്നു....... അവരുടെ അവസ്ഥയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവർ താണജാതിക്കാരേയും നായന്മാരേയും തൊടാതിരിക്കുന്നു. വഴിമേൽ വഴിയാട്ടം ഇവർക്കു പതിവാണ്. നായന്മാരും മാറികൊടുക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഉടൻ അവരെ കൊല്ലുന്നതിന ഇവർക്ക് അധികാരമുള്ളതാണ്.... ഈ പദവിയെ നായന്മാർക്കും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ പറവൂർരാജാവു വിചാരിച്ചുവെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരുമിച്ചു യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുകയാൽ ആവിധം ചെയ്യാതെ പൂർവാചാരത്തെത്തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി."

ഈ പ്രമാണം എവിടുന്നു കിട്ടി എന്നു വായനക്കാർ പരിഭ്രമിക്കരുത്. അതു മി. വറുഗീസു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവോടടുത്തു നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതി നേരിട്ടു കണ്ടറിഞ്ഞ ലാക്രാസ് എന്ന ചരിത്രകാരന്റെ വർണ്ണനയെ അംഗീകരിച്ച് കർണ്ണൽ മൺറോ മദിരാശിഗവണ്മെൻറിലേക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ടാണ് ഇതിനടിസ്ഥാനം. (പ്രൊസിഡിംഗ്സ് ഓഫ്. ദി. സി. എം, എസ്സ്. ൧൮൧൬, ൧൮൧൭ പി. ൩൩൩) എന്നു ബ്രായ്ക്കററിലുള്ള നിർദ്ദേശനോട്ടുകൊണ്ട്, ഈ കള്ളപ്രമാണത്തിന്റെ കരണപ്പിഴ തീർന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ വിവരവും ശേഷിയും ഉള്ളവരാരെങ്കിലും മി. വറുഗീസിന്റെ സമീപത്തുചെന്ന് അതു തീർത്തുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

ഏകദേശം ൭൦൦-കൊല്ലത്തിന മുമ്പായിരിക്കണം "ലാക്രാസു വന്നത്. അയാൾ ആരാണോ. ആയാൾ എഴുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ പേരെന്തോ, ആ ചരിത്രം എവിടെ കിട്ടും, അയാൾ വിവരംകെട്ട മതഭ്രാന്തനായ ഒരു പാതിരിയായിരുന്നാൽകൂടിയും, പകൽ രാവാക്കാൻ കഴിയുമോ? മി. വറുഗീസുതന്നെയാണ ലാക്രാസായി വേഷംമാറി വന്നതെങ്കിൽ ഇതിലധികം എഴുതിയിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യവേദം അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തെപ്പററി ഇതുവരെ എഴുതിയിട്ടുള്ള യാതൊരു രേഖകളും ഈ പ്രമാണത്തോടു യോജിക്കുന്നതല്ല. ചരിത്രാന്വേഷകന്മാരിൽ ആരും ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും, നേരിനും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും ചേരാത്തതുമായ ഒരു രേഖയാണ വറുഗീസു നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കുന്നത്. ഈ കള്ളപ്രമാണനിർമ്മാതാവിനെ ശിക്ഷിക്കാൻ ഇഹലോകവാസികളിൽ ആരുമില്ലെങ്കിൽ, ഈ ആൾ ലോകാവസാനംവരെ ചത്തുകിടന്നശേഷം, 'ആത്മാക്കളുടെ പുണ്യപാപനിർണ്ണയത്തിനായി' യേശുക്രിസ്തു നീതിന്യായസിംഹാസനത്തിൽ എഴുനള്ളിയിരുന്നു

വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ, പിശാചിനാൽ ആവേശിതനായ വറുഗീസു, പരമാത്ഥിയായ ദൈവപുത്രനെ വ്യാമോഹിപ്പിച്ചു കടന്നുകളയാൻ ഇടയാകാതെ സൂക്ഷിക്കയും, ഭൂലോകം മാത്രമല്ല, നിത്യനരകത്തെയും മററാർക്കും വിട്ടുകൊടുക്കയില്ലെന്നു വാദിച്ചു്, അതെന്നും സ്വാധീനത്തിലിരിക്കുന്നതാക്കുവാനും നിഷ്കൃഷ്ടയോടുക്രൂടിപ്രവത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ക്രൂട്ടരിൽപ്പെട്ട മി. വറുഗീസിനു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ കമ്മഫലമായുള്ള നരകത്തിൻെറ നായകസ്ഥാനം നൽകാൻ കരുണാനിധിയായ യേശുക്രിസ്തുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കയുമെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

ലാക്രാസിനെ വിശ്വസിക്കയില്ലെന്നു നമ്മുടെ ലേഖകനറിയാം. അതുകൊണ്ടാണു കന്നൽമൺറോവിനെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിലെ റസിഡണ്ടും തിരുവിതാംക്രൂറിലെ ദിവാൻജിയും ആയിരുന്ന ആളാണു് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, മദ്രാസുഗവമ്മെൻറിലേക്കെഴുതിയെന്നു സി. എം. എസ്സ്. പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചാൽ അതു ൭൦൦ കൊല്ലത്തിനുമുമ്പുള്ള കേരളചരിത്രമാകുമെന്നു നാം സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണു വറുഗീസിൻെറ വിശ്വാസം. മദ്രാസുഗവമ്മെൻറിലേയ്ക്കു മൺറോവിനു ഇങ്ങനെ ഒരെഴുത്തെഴുതേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ കാണുന്നില്ല. എഴുതുന്നെങ്കിൽതന്നെയും റസിഡൻറിൻെറ നിലയിൽ ഉത്തരവാദിത്വവും അന്തസ്സുമുള്ള ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ എഴുതുന്ന വാചകങ്ങളല്ല അതിൽ കാണുന്നതു്. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരെഴുത്തു് അന്നദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, വറുഗീസിനെപ്പോലെതന്നെ കന്നൽമൺറോവിലുമുള്ള മൂത്ത ക്രിസ്ത്യൻപക്ഷപാതംകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കണം അതു്. അതു കുറേക്കൂടി മൂത്തു പഴകാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കണം ഇതുവരെ പുറത്തുപറയാതെ സൂക്ഷിച്ചതു്. കന്നൽമൺറോ അന്നു നാടുവാണിരുന്ന തിരുവിതാംക്രൂർ മഹാറാണിയോടു മൺറോത്തുരുത്തു എഴുതിവാങ്ങി അതപ്പാടെ സുറിയാനിപ്പിള്ളരുടെ എഴുത്തുപഠിപ്പിനായി സി. എം. എസ്സുകാക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളെ എല്ലാം സക്കാരിലേക്കു കൈയടക്കുകയും ചെയ്ത ഒരാളാണു്. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിഷ്പക്ഷപാതനിലയെ സൂക്ഷിച്ചുവീക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അസംഭവ്യമായ ഈ രേഖ മദ്രാസുഗവമ്മെൻറുറിക്കാർട്ടുകളിൽ കണ്ടെത്തപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാഞ്ഞതു ഭയംകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ക്രിസ്ത്യൻമാരെ സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികൾ സി. എം. എസ്സ്, റിക്കാർട്ടുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അനാവശ്യമായ ആ ഭാഗങ്ങളെ ആലോചിച്ചല്ലാതെ വിശ്വസിക്കാൻ

ബുദ്ധിയുള്ള വരാരും തയ്യാറാകയില്ല. സി. എം. എസ്സ് രേഖ അ ക്രൈസ്തവർക്ക പരിശോധിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുള്ള ധൈൎയ്യംകൊണ്ടു മി. വറുഗീസു് ആ വിധം എഴുതിയതാണെന്നോ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സവിപ്രാഭവസങ്കീൎണ്ണമായ ഈ രേഖകൊണ്ടു്, ഹിന്ദുക്കളുടെ സവിഭിമാനശൂന്യവും വരുത്താമെന്നാണു നമ്മുടെ നൂതനചരിത്രകാരൻെറ വ്യാമോഹം. ലാക്രാസും, മൺട്രോവും, മദ്രാസ്ഗവൎമ്മെൻറും എല്ലാം നീക്കിയാൽ, ഈ ഗംഭീരമായ രേഖയ്ക്കു സി. എം. എസ്സ്. റിക്കാർട്ടിൽ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു വറുഗീസ് പറയുന്ന വാമൊഴി മാത്രമെ ശരണമായി നിൽക്കുന്നുള്ളു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയുടെ പരിശുദ്ധമായ [illegible] ഒരു കേസിൻെറ ജയത്തിനുവേണ്ടി മാറിഎഴുതി, നീതിന്യായക്കോടതിയുടെ മുമ്പാകെ മെത്രാപ്പോലീത്താവരെയുള്ളവർ ബൈബിൾ എടുത്തു സത്യം ചെയ്തശേഷം കള്ളമൊഴി കൊടുത്തു എന്നു് ഹൈക്കോടതിവിധി സമ്പാദിച്ച സത്യവേദജ്ഞന്മാരിൽ പെട്ട മി: വറുഗീസിൻെറ വാമൊഴി വിശ്വസിക്കാൻ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കുതന്നെയും സാദ്ധ്യമല്ല. ആ രേഖയ്ക്കു നൂറുകൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു നമ്മുടെ വിദ്വാൻകുട്ടിയുടെ കാൎയ്യം ഓൎമ്മവന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ഒരു നൂതനശാഖ സ്ഥാപിച്ച വിദ്വാൻകുട്ടി തൻെറ 'അഞ്ചരവേദം' ശരിയെന്നു വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ, ഏതാനംകൊല്ലത്തിനു മുമ്പു്, 'അഞ്ചരക്കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ ദൈവം വീണ്ടും ഭൂലോകജാതം ചെയ്യും' എന്നൊരു പുതിയ വേദം താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതി ഒരു പൈൻമരം വെട്ടിത്തുരന്നു് അതിൽ അടച്ചതായും, വളരെ കാലതാമസം കൂടാതെ ആ മുറിപാടു കൾ മൂടി തൊലി ഒന്നായിത്തീൎന്നു വൃക്ഷം പഴയപോലെ ആയിത്തീൎന്നതായും, അതിൻെറശേഷം ജനങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി പൈൻവൃക്ഷത്തിനകത്തു ദൈവവചനം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിന്നതായി തൻെറ ഉള്ളിലുണ്ടായ 'വെളിവാടി'നെ [illegible] അറിയിച്ചതായും കൊട്ടും വാദ്യവുമായി പോയി താൻ തൊട്ടുകാണിച്ച ഭാഗം കുത്തിത്തുറന്നപ്പോൾ പുതിയ വേദം ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിച്ചതായും, അന്നുമുതൽ വിദ്വാൻകുട്ടി, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിൻഗാമികളുടെ ആരാദ്ധ്യപുരുഷനായിത്തീൎന്നതായും ഒരു കഥയുണ്ടു്. അതുപോലെ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലെ രണ്ടാം വിദ്വാൻകുട്ടിയായ മി: വറുഗീസു് വല്ല പെട്ടികളും, റിപ്പോർട്ടുകളും സി. എം. എസ്സിൻെറ തൊലിക്കകത്തു നേരത്തെ കുത്തിവച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു രേഖ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു അതിൻെറ പഴക്കത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിട്ടുതന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും തീൎച്ചയാണു്.

ഇനി ഈ പ്രമാണത്തിൽ അടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെപ്പററി നോക്കാം.

സുറിയാനിമെത്രാൻെറ പദവിമൂലം ഹിന്തുരാജാക്കന്മാൎക്കും വിധികൎത്താക്കന്മാൎക്കും അവരുടെ കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതാണ് ആ പ്രമാണത്തിലെ ഒരു പ്രധാനകാൎയ്യം. രാജ്യഭരണനീതിക്കും അധികാരത്തിനും മീതേ സുറിയാനിമെത്രാൻെറ പദവി പൊന്തിനിന്നു എന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതു്. ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കാൎയ്യം ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതിനു ഞാൻ സമാധാനംപറഞ്ഞു സമയംപോക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ക്രിമിനൽകേസുകളിൽ രാജാവിനു പ്രവേശിക്കാമെന്നും നികുതികൊടുക്കാറുണ്ടെന്നും മി. വറുഗീസു സമ്മതിച്ചതു കൊച്ചിരാജ്യത്തിൻെറ ഭാഗ്യമാണു. പട്ടാളം കൈവശമുള്ളവർ നികുതികൊടുക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തുചെയ്യും. എന്നാൽ നികുതികൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതു കളവാണ്. അന്നു വസ്തുവകകളില്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾ നികുതികൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും കൊടുക്കാൻ ആവശ്യമില്ലെന്നും, ഉള്ളതാണു നേരു. "പുരുഷന്മാർ എല്ലായ്പോഴും ആയുധപാണികളായിട്ടാണു നടക്കുന്നതു" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ തെററില്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വറുഗീസ് കാണാത്ത ഒരു ഗുണം ഞാൻ കാണുന്നുണ്ടു്. അവർ പണിയെടുത്തു കാലക്ഷേപം കഴിക്കുന്നവരാണ്. കൂലിപ്പണിക്കു് ആവശ്യമായ തൂമ്പാ, വെട്ടുകത്തി, കലപ്പ മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചേ അവർ അന്നും നടക്കാറുള്ളു. ആ പ്രയത്നഫലമാണ് അവർ ഇന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആ പരമാൎത്ഥത്തെ മറച്ചു്, മി. വറുഗീസ് അവരുടെ കൈയിൽ ഒരു വാളും പരിചയും കൊടുത്തു്, അതുകൂടാതെ അവരെ പുറത്തു കാണുകയില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. മോരും മുതിരയുംപോലുള്ള സംബന്ധംപോലും, വാളും പരിചയും നസ്രാണിയുമായി ഇല്ലെന്ന് അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ളവർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. വറുഗീസ്സിൻെറ ഈ ലേഖനം വായിച്ചിട്ടുള്ള മാന്യന്മാരായ പല ക്രിസ്ത്യാനികളും, കാക്കയെ കുയിലാക്കുന്ന ഈ വൎണ്ണനകൊണ്ടു ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തുന്നുണ്ടെന്നും ഈ സാഹിത്യകാരൻ തൻെറ നിഷ്ഫലമായ ഈ പരിശ്രമംകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന് ഒരിക്കലും തീരാത്ത അവമാനം ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു ധരിച്ചു വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടെന്നും എനിക്കറിയാം. മി. വറുഗീസിൻെറ ജാതിക്കാർ പരിച കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നായരുടെ കൈയിൽവച്ചായിരിക്കുമെന്നും, വാളെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മരമറുക്കാനായിരിക്കുമെന്നും കുമ്പസാരത്തിലെങ്കിലും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

"ഒരു ഹിന്തുരാജാവിനെപ്പററിയുള്ള ഭയവും വിലയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എണ്ണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നുള്ള ഭാഗം ആ ജാതിയുടെ ശക്തിക്കു് ഒരു ഉത്തമ തെളിവാകുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികം ഉള്ളതു തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇൻഡ്യയിലുള്ള നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ പ്രമാണികളും, അന്യന്മാൎക്കു ഭയപ്രദന്മാരും ഈ രണ്ടു രാജ്യത്തേയും രാജാക്കന്മാരാണെന്നു വറുഗീസു സ്ഥാപിക്കുന്നു. സത്യം എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശദപ്പെടുത്തേണ്ടല്ലോ. ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും പണ്ടത്തെക്കാൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെ വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അത്രയ്ക്കുമാത്രം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാൎക്കു് അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വൎദ്ധിച്ചു കാണണം. നിൎഭാഗ്യംകൊണ്ടു് ഒരുകാലത്തു് ഇവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമായിത്തീരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവുപോലും ഭയപ്പെട്ടു ഇങ്ങോട്ടു കപ്പം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അത്ര ശക്തി മലങ്കരമാപ്പിളയ്ക്കുണ്ടു്. മി. വറുഗീസിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജകുടുംബങ്ങൾക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്നോ എന്നും ഇപ്പോഴുമുണ്ടോ എന്നും ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെയും നാട്ടിലെ പ്രമാണികളുടെയും അതിരുകവിഞ്ഞ സഹായം അന്നത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു്, (അവരുടെ നിൎദ്ധനത്വത്തിലും നിരാലംബനത്തിലുമുള്ള അനുഭാവംകൊണ്ടായാലും) ഉണ്ടായതു നിമിത്തമാണു് അവർ ഈ നിലയിലെത്തിയതെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഓൎത്തില്ലെങ്കിലും, ഹിന്തുക്കൾ മറന്നുകൂടാത്തതാണു്. രാജാക്കന്മാർ ചെയ്ത സഹായത്തിനു മാർ അത്താനാസ്യോസ് മുഖാന്തിരവും, നായന്മാർ ചെയ്ത സഹായത്തിനു സൌകൎയ്യമുള്ള നാനാമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയും പ്രതീകാരം ലഭിക്കുന്നതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിശ്വസ്തതയും സത്യസന്ധതയും കൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചേരമാൻപെരുമാളുടെ കാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരായ നായന്മാരേക്കാൾ ഉന്നതിയിലിരിക്കുന്നു എന്നും, ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമേ ഇവരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു എന്നും, തട്ടാൻ, ആശാരി, മൂശാരി മുതലായവരുടെ രക്ഷാനാഥന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു എന്നും, ചാന്നാന്മാരും, ഈഴവരും ഇവരുടെ കീഴുള്ള പണിക്കാരായിരുന്നു എന്നും പറയുന്ന ഭാഗങ്ങളെല്ലാം വായനക്കാരുടെ അപഹാസസൂചകമായ മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടിയ പുറന്തള്ളലിനായി വിട്ടിട്ടു്, ഏററവും ഗൌരവമുള്ളചില കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം.

താഴെക്കാണുന്ന വാചകങ്ങൾ നായന്മാർ പഠിക്കേണ്ടതും ക്രിസ്ത്യാനികൾ സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അവസ്ഥയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവർ താണജാതിക്കാരേയും നായന്മാരേയും തൊടാതിരിക്കുന്നു. വഴിമേൽ വഴിയാട്ടം ഇവർക്കു പതിവാണ്. നായന്മാരും മാറിക്കൊടുക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഉടൻ അവരെ കൊല്ലുന്നതിന് ഇവർക്കധികാരമുള്ളതാണ്. ഈ പദവിയെ നായന്മാർക്കും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ പറവൂർരാജാവു വിചാരിച്ചു എങ്കിലും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരുമിച്ചു യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുകയാൽ ആ വിധം ചെയ്യാതെ പൂർവാചാരത്തെത്തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി.

ഈ വാചകങ്ങളെഴുതിയ വറുഗീസിനോട് അതിനുതക്ക ഉത്തരം പറയാൻ എന്റെ കുലമഹിമയും അന്തസ്സും അനുവദിക്കാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. വെട്ടാൻവരുന്ന പോത്തിനോടു വേദം ഓതുന്നതുപോലെയൊ, മൂർഖപ്പാമ്പിനോടു സാമഗാനം ചൊല്ലുന്നപോലെയൊ നിഷ്ഫലമാണ്, നമ്മുടെ പിതൃമെഴുത്തിനോടു മര്യാദ പറയുന്നത്. ഈ മാതിരി ആഭാസമായ അധികപ്രസംഗത്തിനു കൈകണ്ട ഔഷധം എന്താണെന്ന് അറിവില്ലായ്കയാലല്ല അടങ്ങിപ്പാർക്കുന്നത്. അതിനുള്ള പ്രത്യുത്തരം, വറുഗീസിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പോലുള്ള മുഷ്കരനായ ഒരു നായർക്കാണെങ്കിൽ തോന്നുന്നത്, ഒററ പ്രഹരത്തിനു വറുഗീസിനെ ദന്തവിഹീനനാക്കി വിടുകയൊ, വറുഗീസിന്റെ പുറത്ത് ഒന്നിനുതാഴെ തൊട്ടുതൊട്ടുള്ള തിരണ്ടിവാൽപ്രയോഗംകൊണ്ടുള്ള സമ്മർദ്ദനത്താൽ തഗീഗ്രിയച്ഛായപോലും ആ പ്രദേശത്തിലെങ്ങും കണികാണാനില്ലാതെ, പാപപരിഹാരത്തിനു രക്തസാക്ഷ്യം വഹിച്ച ഒരു പുതിയ പുണ്യവാളനാക്കിത്തീർക്കയൊ ചെയ്യണമെന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ അങ്ങനെ അതിരുകടന്നുള്ള വിചാരഗതിക്കു കീഴടങ്ങാൻ ഞാൻ ഇപ്പോഴും സന്നദ്ധനല്ല. മി. വറുഗീസേ, മാപ്പിള, നായരെതൊടാതിരിക്കുന്നതൊ, നായർ മാപ്പിളയെ തൊടാതിരിക്കുന്നതൊ ഏതാണുനേര്. എന്റെകൂടെ പഠിച്ച പല ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇപ്പോൾ നല്ല സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവരോടുകൂടി ഒരു ബഞ്ചിലിരുന്നു പഠിച്ച ഞാനും എന്റെ കൂട്ടരും മാപ്പിളയെതൊട്ട ദോഷം നിമിത്തം പലദിവസം വെള്ളംകുടിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ദാഹം അടക്കി ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുളിക്കാതെ ഉമിനീരിറക്കിയാൽ ജാതിഭ്രഷ്ടും പാപവും ഉണ്ടെന്നാണ് അന്നത്തെ വിശ്വാസം. ഇതാണു സത്യമെന്നു നിങ്ങൾ എന്റെ ആ ക്രിസ്ത്യൻ സ്നേഹിതന്മാരോടു ചോദിച്ചാൽ അവർ പറയും. എന്റെ ചെ

പ്പുകാലത്തുപോലും ഇതാണു നടപ്പെങ്കിൽ പൂർവ്വകാലത്തെ കഥ പറയാനുണ്ടോ. മി. വറുഗീസു പൊടിയരി നെടിയരിയാക്കുന്ന വിദ്യയാണു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. നായരെ തൊടാതിരുന്നാൽ പോരാ, നായർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വഴിമാറിക്കൊടുക്ക പതിവുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുക്കൂടിവേണം. ഉയന്നജാതിക്കാരെന്നു വറുഗീസുക്കൂടി സമ്മതിക്കുന്ന നായന്മാരെ, തീണ്ടലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ എത്ര അധികം ഉയന്നവരായിരിക്കണം. ക്രിസ്ത്യാനിയെക്കാൾ വലുതെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണർപോലും നായന്മാരെ തീണ്ടലില്ലാതിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു, ക്രിസ്ത്യാനി ബ്രാഹ്മണന്റേയും മീതെയാണെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. ക്രിസ്ത്യാനിയും നായരും അന്നു വളരെ അകന്നു സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ നായരെ തീണ്ടലുണ്ടായിട്ടോ, നായർ ക്രിസ്ത്യാനിയെ തീണ്ടലുണ്ടായിട്ടോ എന്നുള്ള ഭാഗം മാത്രമെ മി. വറുഗീസിനു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതുള്ളു. നായരെ ഒരുജാതിക്കും തീണ്ടലില്ലാത്തവണ്ണം, നായർ അത്ര ഉയന്നജാതിയെന്നു ചരിത്രവും അനുഭവവും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നസ്രാണിയെ, നായക്കൊരു തീണ്ടലുണ്ടായിരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പുലയൻ, പറയൻ, ഉള്ളാടൻ, മരയ്ക്കാൻ മുതലായ വൃത്തികെട്ട ജാതിക്കാർ മതപരിവൎത്തനം ചെയ്താണു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായതെന്നു ഞാൻ മുമ്പേതന്നെ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളമുറയ്ക്കു, നായന്മാർക്കു തീണ്ടലുള്ള ആ ജാതിക്കാർ പള്ളിയിൽപോയി പേരുമാററി എന്നുള്ള കാരണംകൊണ്ടു് അവരുടെ തീണ്ടൽ പോയതായി അവർക്കു വിശ്വാസം ജനിക്കാതെയും, നായന്മാർ അവരുടെ പ്രാഭവംകൊണ്ടു് അതനുവദിച്ചുകൊടുക്കാതെയും ഇരുന്നിരുന്നു എന്നാം തന്നിമിത്തം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചശേഷവും രണ്ടും മൂന്നും തലമുറകൾ തീണ്ടൽജാതിക്കാരായിത്തന്നെ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച എത്രയോ പുലയർ രണ്ടും മൂന്നും തലമുറ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നും വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു എന്നുള്ളതിലേക്കു് എത്ര ദൃഷ്ടാന്തം വേണമെങ്കിലും കാണിച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വഴിയാട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നപോലും. അവർക്കു പക്കിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ട ആട്ടമല്ലാതെ മറെറാരാട്ടവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തുപോലും ശുചീകരണവിഷയത്തിൽ വേണ്ട നിർബന്ധമില്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അന്നത്തെ പൂർവ്വികന്മാർ അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാരിൽ പെട്ടവരായതുകൊണ്ടു വഴിയാട്ടത്തേയൊ വഴിമാററത്തെയൊ പററി ശങ്കിക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെയില്ല. വഴിമാറിയില്ലെങ്കിൽ നായരെ കൊല്ലാൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് അധികാരമുണ്ടെന്നും മററും വറുഗീസ്, ശിഖണ്ഡിയെപ്പോലെ നാം സക

സ്ഥാനത്തുനിന്ന്, നിർല്ലജ്ജനായി കുത്തിക്കുറിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു മറുപടി എഴുതുന്നതുതന്നെ എനിക്കു അവമാനമാകുന്നു. ഒരു നൂററാണ്ടിനുമുമ്പു പറവൂർ രാജാവു, നായന്മാർക്കു ക്രിസ്ത്യൻപദവി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ യുദ്ധസംരംഭം കണ്ടു ഭയന്നു അതു വേണ്ടെന്നു വച്ചതുംകൊണ്ടു നായന്മാർക്കു ഇന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ അല്ലാതെ ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചു. അങ്ങനെ അന്നു ഭേദഗതി ഒന്നുംകൂടാതെ മുമ്പോട്ടുപോന്നിട്ടുള്ള നായർസമുദായവും ക്രിസ്തുസമുദായവും ഇന്നു ആഭിജാത്യത്തിലും, ജാത്യൗൽകൃഷ്ട്യത്തിലും, ഏതുനിലയിലിരിക്കുന്നു? ഇന്നത്തെ നിലയിൽ അല്പംകൂടി മെച്ചം അന്നു നായർക്കുണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു അന്നു വഴിമാറിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നായരല്ല; ക്രിസ്ത്യാനിതന്നെയാണ്.

വറുഗീസിന്റെ അടുത്ത ചില പ്രമാണങ്ങളെപ്പററിയും അല്പം ചിലതു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇതിനെ ഈ വിധത്തിൽ ഇവിടെ സമാപിപ്പിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ബി. അക്കപ്രമാണങ്ങൾ പലതാണ്. വായനക്കാർക്കു മി. വറുഗീസിനെ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്ന "സാംബൊയസ്സിന്റെ എഴുത്തുകൾക്കുള്ള ഹൗവിന്റെ മറുപടിയുടെ ൧൭൯-ാംവശത്തു നോക്കിക്കൊള്ളണം. ആ മറുപടിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, ൧൦൦-ൽ ചില്വാനം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു പെരുമ്പടപ്പിനു് അൻപതിനായിരം സുറിയാനി യോധാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു്, എന്നാൽ അന്നു കൊച്ചീരാജ്യത്തു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ ആബാലവൃദ്ധം കണക്കാക്കിയാൽ തന്നെയും അൻപതിനായിരം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. കൊച്ചിയിലെ കഴിഞ്ഞ കാനേഷുമാരിക്കണക്കുപ്രകാരം ൧൩൨൮൬൮ ക്രിസ്ത്യാനികളാണുള്ളതു്. അതിനുമുമ്പുള്ള കണക്കിൻപ്രകാരം ൧൩൩൩൦൫ ആണ്. പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു ൧൫ൽ ശതമാനം വർദ്ധനയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ഈ ന്യായപ്രകാരം ൧൦ ദശകത്തിനു മുമ്പിൽ ൨൫൦൦൦ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആകെ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ മതപരിവർത്തനജോലി അത്ര ശക്തിയായും പരിഷ്കാരമായും അന്നു നടന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ ശതമാനത്തിലും കുറച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികളെ അന്നുണ്ടായിരിക്കാൻ ന്യായമുള്ളൂ. അങ്ങനെയാണെങ്കിലും ഹൗവ്വിന്റെ മറുപടിയിൽ മറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യും.

സി. അച്യുതമേനോൻ, കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ, അപ്പൻ തമ്പുരാൻ, ശംകുണ്ണിമേനോൻ മുതലായ ബഹുമാനപ്പെട്ട സാക്ഷികളേയും നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കുന്നു. ചില വഴിയാത്രക്കാർ പറഞ്ഞതിനെ അവർ സ്റ്റേറ്റുമാനുവലിലും കൊച്ചീരാജ്യചരിത്രത്തിലും പകൎത്തിവച്ചു എന്നല്ലാതെ അതിൽ കവിഞ്ഞൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ അവൎക്കില്ല. എന്നാൽ അവർ സ്വന്തനിലയിൽ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു വായനക്കാരെ ധരിപ്പിക്കാൻ മി. വറുഗീസു് ശ്രമിക്കുന്നതു്. എവിടുന്നു് ആരെടുത്താലും, അതിനെ പിന്താങ്ങി ആരുതന്നെ വിമൎശനം ചെയ്താലും, അവയെല്ലാം പരമാൎത്ഥമായിരുന്നു എങ്കിൽ, അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന് അന്നുണ്ടായിരുന്ന ആ അധികാരാവകാശങ്ങളും, ഉയൎന്ന പദവികളും ഇന്നു നാമാവശേഷമായിപ്പോകാൻ യാതൊരുന്യായവും കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പുരാതനകാലം മുതലേ പാരമ്പൎയ്യക്രമത്തിന് യുദ്ധവീരന്മാരും, ഭരണനിപുണന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ, കൊച്ചിയിലേയും കോഴിക്കോട്ടിലേയും തിരുവിതാംകൂറിലേയും രാജ്യചരിത്രത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നും ഒരു സേനാനായകനൊ ഒരു മന്ത്രിയൊ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനൊ ഏതുകാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലായിരുന്നോ? അങ്ങനെ ഒരു പേരു ചരിത്രത്തിന്റെ വല്ലഭാഗത്തും കാണിച്ചുതന്നാൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കാം. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും ഇന്നുള്ള പട്ടാളത്തിൽ ഒരൊററ ക്രിസ്ത്യൻ ഭടനേയും കാണുന്നില്ല. അവരെ പോക്കാത്തതു പൗരസമത്വന്യായത്തിനു ചേരാത്തതാണെന്ന് ഇന്നും ബഹളം കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. ജനിച്ചതുതന്നെ പട്ടാളമായിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യൻജാതി എങ്ങനെ ഏതുകാലത്തു് പട്ടാളത്തിൽനിന്നും പുറത്തു പോയി എന്നു തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം മി: വറുഗീസിനാണ്. നശിച്ചുപോകുന്ന ഒരു ജാതിക്കാണെങ്കിൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നു വരാം. എന്നാലും ഒരു സമുദായത്തിൽപെട്ട ഒററയാളും ഭരണകാൎയ്യങ്ങളിലും സൈനികവകുപ്പിലും കാണാതിരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനി ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ജാതിക്കാരാണെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ജാതിയെയാണ് ഇന്നു പട്ടാളത്തിലെ ഒരു ശിപായിആയിട്ടുപോലും കാണാൻ സാധിക്കാതെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്നാലും അവർ പട്ടാളക്കാരും ഉയൎന്ന ജാതിക്കാരുമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. അതു സമുദായശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ തെററായിട്ടുള്ളതും, മി: വറുഗീസിന്റെ ന്യായപ്രകാരം പൂൎവ്വാപരവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വറുഗീസിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിക്കും പ

ട്ടാളബന്ധം ഇനിമേലാലുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ സാധിച്ചു കിട്ടണമെന്നേ ഈ ലേഖനം കൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു എങ്കിൽ, അതു തുറന്നുപറഞ്ഞാൽ ഞാൻ എതിർവാദം കൂടാതെ പിന്മാറിക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്.

ഇനി നമുക്കു നമ്മുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സമീപത്തേക്കുതന്നെ പോകാം.

൫.

മെത്രാപ്പോലീത്താ പഞ്ചകല്യാണിപ്പുറത്ത് ആഘോഷസമന്വിതം പടിഞ്ഞാട്ടും, 'പെരുമ്പടപ്പ് ഇളമപ്പെരുമാൾ' ഗൌണ്ഡറാമിന്റെ പുറത്ത് (കുതിരയുടെ പേരാണ്) ആഘോഷവും അധികമാളും കൂടാതെ കിഴക്കോട്ടും തിരിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇളയരാജാവിന്റെ യാത്രാമുഖത്തിൽതന്നെ ചില ദുശ്ശകുനങ്ങളുണ്ടായി. അതിനെ അത്ര വകവച്ചില്ലെങ്കിലും മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന വെള്ളിത്തടിക്കാരൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി നടന്നുകൊള്ളാൻ പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ "പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിലെ കിരീടാവകാശിയുടെ വെള്ളക്കുതിര പടിഞ്ഞാറെക്കമ്പോളത്തിലൂടെ അരഫർല്ലോംഗ് തികച്ചും കിഴക്കോട്ടു നടന്നപ്പോൾ, വില്ലാർവട്ടം നസ്രാണിരാജസ്വരൂപത്തിലെ നൃപകിരീടത്തിന് അവകാശംഏലുന്ന മലങ്കര നസ്രാണിസമുദായാദ്ധ്യക്ഷൻ മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമനസ്സിലെ പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ഉച്ചിയിൽ വിലസുന്നതായ ഒട്ടകപ്പക്ഷിത്തൂവൽ ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ ഇളംകാറേററു് ആനന്ദനർത്തനം ചെയ്തു"കൊണ്ടു പടിഞ്ഞാട്ടും തിരിച്ചിരിക്കയാണ്. മെത്രാന്റെ പരിവാരവോട്ടുകൂടി ഇന്നലെയും ഇന്നും തൃപ്പൂണിത്തുറ ഉണ്ടായ ഭൂകമ്പങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടും, അങ്ങാടികൾ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും, മെത്രാന്റെ ഘോഷയാത്രയാണ് എന്ന് യുവരാജാവു അപ്പൊഴും ധരിക്കാതെ നസ്രാണികളുടെ ഒരു വിശേഷദിവസമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രം വിചാരിച്ചു മുമ്പോട്ടു പോകയാണ്. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ:—

"അല്പസമയത്തിൽ, ചുഴലവും പരന്ന ശോണമേഘാവലികളാൽ സംസേവിതനായ അസ്തമയാരുണദേവൻ, ഏതോ ഒരു മഹേന്ദ്രജാലപ്രവൃത്തനത്താൽ പശ്ചിമപടം വിട്ട് പൂർവ്വവീഥീതലത്തിൽ രഥാരൂഢം കൈയ്യെള്ളാണ്ടതായി ശങ്ക ജനിക്കുമാറു്, ഇളവെയിൽ തട്ടി തത്തിത്തിളങ്ങുന്നതായ ചെന്നീരാളുലോഹയുടേയും,

പളുപളെ ഒളിഞ്ഞുവിളങ്ങുന്നതായ പട്ടുമുത്തുക്കുടകളുടേയും ശോണദീപ്തിപ്രവാഹത്തിൽ ആപാദമസ്തകം മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ ധന്യകളേബരം കിഴക്കുഭാഗത്തു സുമാർ ഒരു ഫർല്ലോംഗ് ദൂരത്തിലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഒന്നാംനോട്ടത്തിൽ അതു് കനകക്കുന്നുബംഗ്ലാവിലെത്തീട്ടു കോവിലകത്തേക്കു മടങ്ങി എഴുന്നള്ളുന്ന കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടായിരിക്കാമെന്നു് ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആദ്യമായി ഊഹിച്ചു, എങ്കിലും ഏതാനും അടികൾ മുമ്പോട്ടു പോയപ്പോഴേക്കു് ആ ഊഹം കേവലം അസ്ഥാനത്താണെന്നു് അവിടുക്കു ബോദ്ധ്യമായി. എന്നാൽ പിന്നെ അതാരായിരിക്കാം. തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജധാനിയുമായി ഏകദേശമായിട്ടെങ്കിലും പരിചയമുള്ള ആരൊരുവനായിരുന്നാൽത്തന്നെയും നാലുമണിക്കുശേഷം സവാരി പുറപ്പെടുന്ന, തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഗൗണ്ഡറാമിന്റെ തൂവെള്ളനിറം ദൂരവെ കണ്ടുകൂടുമ്പോൾതന്നെ അവർ കഥ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി താഴത്തിറങ്ങി നിൽക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണെന്നിരിക്കെ, ഒരു മുക്കാൽഫർല്ലോംഗ് അഭിമുഖമായി സമീപിച്ചിട്ടുകൂടിയും, നാട്ടാചാരം അനുസരിച്ചു് ഒഴിഞ്ഞുമാറി മറയുകയൊ, സവാരി നിറുത്തി താഴത്തിറങ്ങി ഓച്ഛാനിച്ചു നിൽക്കയൊ ചെയ്യാതെ ലവലേശം കൂസലെന്യേ ആഡംബരപൂർവ്വം കുതിരയെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്ന ആ ഒരു മനുഷ്യൻ ആരുതന്നെ ആയിരിക്കണം, പാലിയത്തു വലിയച്ചൻ ആയിരിക്കുമോ? അതാവാൻ തരമില്ല. തൃശ്ശിവപേരൂർ വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂരിയായിരിക്കുമൊ? അതുമല്ല, ബ്രിട്ടീഷു റസിഡണ്ടായിരിക്കുമൊ? അതുമാവില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷമേ ഇങ്ങനെയല്ലല്ലോ. എന്തിന്; വല്ല അപരാധികൾ ആരുതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ശിക്ഷാർഹന്മാരായ അവർ ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ആ ആചാരവിലംഘികൾ കൊച്ചീരാജ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള വല്ല നികൃഷ്ടബുദ്ധികളൊ, അഥവാ രാജസ്ഥാനത്തെ മനപ്പൂർവ്വം നിന്ദിക്കുന്ന ഔചിത്യബോധമില്ലാത്ത വല്ല ദാംഭികന്മാരൊ ആയിരിക്കണമെന്നു് അല്പനേരത്തെ വിചിന്തനത്തിനുശേഷം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു."

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തേയും, ഊഹാപോഹങ്ങളേയും, സംഭവ്യങ്ങളേയും പററി മി. വറുഗീസിനു നല്ല നിശ്ചയമാണു്. മെത്രാന്റെ വരവു കണ്ടിട്ടു് മിക്കവാറും അടുത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പടിഞ്ഞാറുള്ള സൂര്യൻ കിഴക്കുനിന്നുദിച്ചുയരുകയാണൊ? അതോ, അതു കൊച്ചീമഹാരാജാവായിരിക്കുമൊ എന്നാണു് യുവരാജാവിന്റെ ശങ്ക. മഹാരാജാവു സാധാരണ ഇങ്ങനെ ഘോഷയാത്രയാ

യി പുറപ്പെടാറില്ലെന്നും, വല്ല വിശേഷവും ഉണ്ടെങ്കിൽ യുവരാജാ
വു അറിയാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നും, നാട്ടുവാലായ്മയായതുകൊ
ണ്ടു് എന്തുകാരണംകൊണ്ടായാലും അങ്ങനെ ഒരു ഘോഷയാത്ര
യ്ക്കു പുറപ്പെടുകയില്ലെന്നും വിചാരിക്കാൻ ഒരു രാജബുദ്ധി വേണ
മെന്നില്ല; സാധാരണക്കാൎക്കുതന്നെ കഴിയുന്നതാണു്. മെത്രാന്റെ
അകമ്പടിക്കാരായ വറീതും തൊമ്മനും മഹാരാജാവിന്റെ അക
മ്പടികളെകാണാൻ ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതു രാജാവിന്റെ എ
ഴുന്നള്ളത്തല്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. എന്നി
രുന്നിട്ടും യുവരാജാവിനെക്കൊണ്ടു് ഇതു രാജാവാണെന്നു ബുദ്ധിശൂ
ന്യമായി വിചാരിപ്പിച്ചതു്, മെത്രാപ്പോലീത്താ രാജസമാനനാണെ
ന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ യുവരാജാവിനുകൂടി തോന്നത്തക്ക ആളാണെ
ന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണു്. എന്നാൽ മഹാരാജാവല്ല
എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ ശങ്കയാണു വിശേഷം; പാലിയ
ത്തു വലിയച്ഛനാണൊ എന്നാണു്. പാലിയത്തച്ഛൻ കൊച്ചിരാ
ജ്യത്തെ ഒരു പ്രഭുവും മന്ത്രിയുമാണു്. ഒരു മഹാരാജാവിന്റെയും
മന്ത്രിയുടേയും പദവി, ആ രാജ്യത്തെ, യുവരാജാവിനുതന്നെ തെ
റ്റിദ്ധരിക്കത്തക്ക നിലയിലുള്ളതാണെന്നു മി. വറുഗീസിനല്ലാതെ മ
റ്റാൎക്കും പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മി. വറുഗീസിന്റെ വില്യാൎവട്ടം
രാജസ്വരൂപത്തിലെ മന്ത്രിയും രാജാവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലാ
തിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ, ലോകത്തിലെ ഒരു മന്ത്രിക്കും ആ രാജ്യത്തെ
രാജാവിന്റെ പദവി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നോ ഉണ്ടെന്നോ പറയാൻ
ആരും തയ്യാറാകയില്ല. അതു പാലിയത്തച്ഛൻ അല്ലെന്നു തോന്നി
യ ഉടനെ, അവിടുത്തെ ദിവാൻപേഷ്കാർ ആണൊ എന്നും അതുമ
ല്ലെങ്കിൽ തഹശിൽദാരന്മാരിൽ വല്ലവരും ആയിരിക്കുമൊ എന്നും,
അങ്ങനെ കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങി കൊട്ടാരംതൃപ്പുകാരിൽ വല്ലവരുമാണോ
എന്നും യുവരാജാവിനെക്കൊണ്ടു ശങ്കിപ്പിക്കാഞ്ഞതു മി. വറുഗീസി
ന്റെ രാജഭക്തിയും മൎയ്യാദയുംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. പാലിയത്തച്ഛ
നും അല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂതിരിയാണൊ
എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. ആ ശങ്കയ്ക്കും ആസ്പദമില്ലെന്നുവന്നപ്പോൾ അ
തിനടുത്ത പൂൎണ്ണലക്ഷണമുള്ള റസിഡണ്ടുസായ്പാണെന്നു മിക്കവാറും
തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ഒന്നുകിൽ സൂൎയ്യദേവൻ, അല്ലെങ്കിൽ മഹാരാ
ജാവു്, അല്ലെങ്കിൽമന്ത്രി, അതുമല്ലെങ്കിൽ വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂതിരി, അ
തു തെറ്റെങ്കിൽ റസിഡണ്ടുസായ്പു്, എന്താ ശങ്കയ്ക്കു വല്ല തെറ്റുമു
ണ്ടോ? ശങ്കിക്കത്തക്ക വല്ല സാമ്യവുമുണ്ടോ? ഇതു പുതിയ ഒരലങ്കാ
രശാസ്ത്രമാണു്. സകലതും നവീകരിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വറുഗീ
സിനു്, ഭാഷയെ നവീകരിക്കാനും പുതിയ അലങ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാ
നും അവകാശമില്ലെന്നു് ആരുപറയും? രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പു

രാൻ മരിച്ചുപോയില്ലെങ്കിൽ ഇതു് ഏതലങ്കാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടമെന്നു ചോദിച്ചറിയാമായിരുന്നു. ഇതു ഭാഷയ്ക്കലങ്കാരമാകുന്നില്ലെങ്കിൽതന്നെയും, വറുഗീസിന് ഒരു അലങ്കാരമാണെന്നു തീർച്ചയാണു്.

ഏതായാലും ശങ്കിച്ചുശങ്കിച്ചു് ഒടുവിൽ എത്തേണ്ട സ്ഥാനത്തു ചെന്നെത്തി. അതു് ഒരു നസ്രാണിവൈദികനായിരിക്കണമെന്നു മിക്കവാറും ഊഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ യുവരാജാവിന്റെ മട്ടൊക്കെ മാറി. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾ കോപകലുഷമായി ചമഞ്ഞു. അമർഷാധിക്യത്താൽ അവിടുത്തെ പാദതലങ്ങൾ അങ്കവടിയിൽ വല്ലാതെ ഉരുമ്മി അമർന്നു." യുവരാജാവിന്റെ ഈ വികാരസ്ഥിതി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പദവിയുടെ സൂക്ഷ്മം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു മി. വറുഗീസറിഞ്ഞില്ല. തനിക്കെതിരെവരുന്ന ആൾ റസിഡണ്ടോ, വാദ്ധ്യാൻനമ്പൂതിരിയോ ആണൊ എന്നു ശങ്കിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു അസുഖവും ഉണ്ടായില്ല; എന്നല്ല, തന്റെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായ പാലിയത്തച്ഛൻ ആയിരിക്കാം എന്നുള്ള ശങ്കയിലും ക്ഷോഭമുണ്ടാകാത്ത യുവരാജാവിന്, അതൊരു നസ്രാണിവൈദികനായിരിക്കുമെന്നുള്ള ഊഹത്തിൽതന്നെ നേത്രം കോപകലുഷമായതുകൊണ്ടു്, നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെയും അവരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടേയും അന്നത്തെ നിസ്സാരനില സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്, മറ്റാരായാലും ക്ഷമിക്കാമെന്നും, എഴുന്നള്ളത്തിനെതിരായി വരുന്ന ഒരു മെത്രാന്റെ യാത്രയെപ്പററി സ്മരിക്കാൻതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുംഉള്ള മനഃസ്ഥിതിയാണു് അന്നത്തെ ജനസമുദായത്തിനും രാജാക്കന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു മി. വറുഗീസ് ഈ വർണ്ണനമൂലം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. യുവരാജാവിന്റെ കുതിര ഏതാനും അടികൾ മുമ്പോട്ടുവച്ചപ്പോഴാണു്, തലേദിവസം നാട്ടുവാലായ്മ ലംഘിച്ച മെത്രാപ്പോലീത്തായാണെന്നു അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചതു്. "ഗൗണ്ഡറാം ഒരടിക്കുടി മുമ്പോട്ടുവച്ചു. ഇളയതമ്പുരാൻ ദൃഷ്ടിഉറപ്പിച്ചു നോക്കി. ഒരടിക്കുടി വച്ചു ഗൗണ്ഡറാം. തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കുറേക്കൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി." ഇങ്ങനെ അരിപ്പൊടിയും, ചുരണ്ടിയ തേങ്ങയും ഇടകലർന്നിട്ടു് പിട്ടു്, ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ 'അടിയും' 'നോട്ടവും' മാറിമാറി നിറച്ചു പുതതായുണ്ടാക്കിയ ഈ 'അപ്പ്'ക്കഷണവും അതിന്റെ പിന്നാലെയുള്ള വീഞ്ഞുതുള്ളികളും കൊണ്ടു വായനക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു്, ഗൗണ്ഡറാമിന്റെ ഊന്നിയ കൈകളെ ഊരിക്കത്താൻ ഭയപ്പെട്ടതായി മി. വറുഗീസു വിവരിക്കുന്നു. "ആ വെള്ളക്കുതിര നന്നെ അറച്ചുറച്ചു് ഒരടി മുമ്പോട്ടുവച്ചു. ഒന്നുക്കൂടി വച്ചു, പിന്നെയും വച്ചു, വീണ്ടും വച്ചു" ഇങ്ങനെ വച്ചുവച്ചു് "അഞ്ചടിയായി, ആ

റടിയായി, ഏഴടിയായി, എട്ടാമത്തേതായി. തൽക്ഷണം അത്യഗാധമായ ഒരു അറുകുഴിയുടെ വക്കത്തുവച്ചു് സ്വജീവനെ അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാറുള്ള ശീഘ്രസന്നദ്ധതയോടുകൂടി പെരുമ്പടപ്പു യുവരാജാവു് "ബസ്സ് ബസ്സ്" എന്നു് ഉറക്കെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു ഗൗണ്ഡറാമിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ പിന്നാക്കം വലിച്ചു് ആ അശ്വത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ പ്രതിബന്ധിച്ചു.

മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സമീപിക്കുന്തോറും, യുവരാജാവിന്റെ കുതിരയ്ക്കു് ഉദരിക്കുത്താൻ ശേഷിയില്ലാത്ത കൈയുണ്ടായതെങ്ങനെയാണെന്നും, അതു് അറച്ചറച്ചു കൈവയ്ക്കാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പഞ്ചകല്യാണിക്കായിരുന്നു ഈ ക്ഷീണം വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ കുതിര മെല്ലെ അണഞ്ഞെട്ടടി വച്ചപ്പോഴേക്കു യുവരാജാവു പെട്ടെന്നു മരണവേദനയോടുകൂടി ഭയപ്പെടുകയാണു ചെയ്തതു്, അതിനുള്ള കാരണം സ്പഷ്ടമാക്കീട്ടുണ്ടു്.

"കുറേ ദൂരത്തിലായി എതിരേവരുന്ന പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ശിരസ്സിൽ മിനുമിനുങ്ങി മിന്നുന്ന സ്വർണ്ണക്കുരിശു കണ്ടതോടെ, ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ നേത്രപുടങ്ങൾ വല്ലാതെ പുകഞ്ഞുതുടങ്ങി."

കുരിശു കണ്ടപ്പോൾ യുവരാജാവിന്റെ കണ്ണുപുകഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നതു ദേഷ്യംകൊണ്ടോ വെറുപ്പുകൊണ്ടോ എന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. യുവരാജാവു ഭയപ്പെടുകയും വ്യസനിക്കയും ചെയ്തു എന്നു വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കാനാണു വറുഗീസിനു് ആഗ്രഹമെന്നു തോന്നുന്നു. ഭയവും വ്യസനവും വന്നാൽ കണ്ണു പുകയുകയാണൊ മററു വല്ല വികാരവും ഉണ്ടാകുകയാണൊ ചെയ്യുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നിശ്ചയമില്ല. ആകപ്പാടെ പ്രയോഗിക്കാൻ അല്പം ചില വിഭവങ്ങൾ മാത്രം കൈവശമുള്ള വറുഗീസ് അവയെ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും ആവശ്യത്തിലും അനാവശ്യത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു കണ്ടാൽ കണ്ണു പുകയുന്ന സാഹിത്യരസികന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ വറുഗീസിന്റെ വിവരക്കുറവിനേയും ബുദ്ധിയില്ലായ്മയേയും ഓർത്തു ക്ഷമിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. കുരിശുകണ്ടാൽ കണ്ണുപുകയത്തക്ക വെറുപ്പു് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇന്നു് ഇവിടെ കാണുന്ന കലാപങ്ങൾക്കും അഹങ്കാരധോരണികൾക്കും മാർഗ്ഗമുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ലോകത്തെ തുറന്നുകാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വിശാലമനസ്കന്മാരായ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ അവരുടെ പ്രജകൾ

ഹിതാനുസരണമുള്ള മതവിശ്വാസികളാകുന്നതിൽ തടസ്സം പുറപ്പെടുവിച്ചില്ലെന്നല്ല, പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും ചെയ്യുകൂടി ചെയ്തു എന്നുള്ളതു് സ്തുത്യർഹമാണെങ്കിലും, അങ്ങനെ മാർഗ്ഗം കൂടുന്നവരുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാർ നാട്ടിലുള്ള മററു സമുദായക്കാരോടും രാജകുടുംബത്തോടുംതന്നെയും ദ്രോഹം പ്രവർത്തിക്കുന്ന കൃതഘ്നന്മാരായി വരുമൊ എന്ന ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടി ചിന്തിച്ചില്ലെന്നു് ഒരു കുറവു അവരിലുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നതും, ഇപ്പോഴും ഒട്ടൊക്കെ ഉള്ളതും ആയ ആ കുറവിനെപ്പററി വിലപിച്ചതുകൊണ്ടു വിശേഷമില്ല. സ്വമതസ്ഥാപനമായ ദേവസ്വത്തെ ഗവമ്മെൻറു കൈയടക്കി അവയുടെ വിലതീരാത്ത സ്ഥാവരജംഗമസ്വത്തുക്കളെ വിമതസ്ഥർക്കുകൂടി ഉപയോഗപ്പെടത്തക്കവണ്ണം രാജ്യകാര്യങ്ങൾക്കു വിനിയോഗിക്കയും രാജമതവിശ്വാസികളായ സാധുക്കൾക്കു് യാതൊരു സഹായവും ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാതെയും അവരെ മനുഷ്യരാണെന്നുപോലും ഗണിക്കാതെയും അവരുടെമേൽ അധികാരംചെലുത്തി നാൾക്കുനാൾ അധഃപ്പതിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന രാജാക്കന്മാർ തന്നെയാണു്, പള്ളികൾ കെട്ടുന്നതിനു ഭൂമിയും പണവും, അതിൻെറ നിലനില്പിനുവേണ്ട വസ്തുവകകളും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുവേണ്ട സഹായങ്ങളും ചെയ്തു അവരെ മുമ്പോട്ടുകൊണ്ടുവന്നതു്. സ്വമതത്തിനും സ്വജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടതു ചെയ്യാതെയും, അവരെ വിഗണിച്ചും ഇതരമതപോഷണം നാനാപ്രകാരേണ ചെയ്തിട്ടുള്ള കേരളരാജാക്കന്മാരെ, അവർ ബ്രിട്ടീഷ് കൊടിയുടെ കീഴെയാണെന്നു പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി ഉദ്യോഗങ്ങൾ വാങ്ങുകയും മററു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നതുകാണുമ്പോൾ അതു രാജാക്കന്മാരുടെ കർമ്മഫലമാണെന്നു് ഓർമ്മിച്ചു് ആശ്വാസമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു സഹായിച്ചിട്ടുള്ള തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാർക്കുപോലും, കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ, ആ വിഷയത്തിലുള്ള ഹ്രസ്വദൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പിൽ രണ്ടാംതരത്തിൽ നില്ക്കാനെ സാധിക്കയുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള കൊച്ചിരാജ്യത്തുവച്ചാണു് അവിടുത്തെ യുവരാജാവിൻെറ കണ്ണുപുകയ്ക്കാനും അദ്ദേഹത്തെ അവമാനിക്കാനും മി. വറുഗീസ് തന്നെ സ്വന്തം മെത്രാനുമായി ഹാജരാകുന്നതു്. മി. വറുഗീസിൻേറയും കൂട്ടരുടേയും ഈവമാതിരിപ്രയോഗം കൊണ്ടെങ്കിലും രാജാക്കന്മാരുടെ കണ്ണു തെളിഞ്ഞെങ്കിൽ മേലാൽ അതു പുകയ്ക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു.

യുവരാജാവിനുണ്ടായ മനഃസ്ഥിതിതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വെള്ളിത്തടിക്കാരനുമുണ്ടായി. രാജാവിനെ ധിക്കരിക്കുന്ന മെത്രാ

നെക്കണ്ടു്, സംഭ്രമമുണ്ടായെങ്കിലും, ആസഹിഷ്ണുതയോടെ മുമ്പോട്ടു പാഞ്ഞ വെള്ളിത്തടിക്കാരനെക്കണ്ടു്, അയാളുടെ പിന്നാലെ അശ്വാരൂഢനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശ്രേഷ്ഠാകാരം കൊച്ചിയിലെ ഒരു രാജാവാണെന്നു ബുദ്ധിമാനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മനസ്സിലായി. മെത്രാൻ അറിയാതെ ഒരപരാധം ചെയ്തു എന്നുപോലും വരുത്താതെ, പൂർണ്ണമായ രാജദ്രോഹകുററം ചുമത്താൻ തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തെ ബഹുജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ച രാജഭക്തവംശജനായ മി. വറുഗീസ് രാജദ്രോഹിയേക്കാൾ അധികം മതദ്രോഹിയാണെന്നു നേരും മര്യാദയുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. ഒരു സാമാന്യാപരാധിയായ ആ മെത്രാനെ, ദുഷ്ടനും ദുർന്നയനും അപഹാസ്യനും എന്ന നിലയിൽ ഇങ്ങനെ വേഷംകെട്ടിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അന്തേവാസികൾക്കും പിന്തുടച്ചക്കാർക്കും തീരാക്കളങ്കവും അവമാനവും ഉണ്ടാക്കിവച്ച വറുഗീസിനെ, അവരുടെ ഹൃദയാഗ്നി ഭസ്മീകരിക്കയില്ലെന്നു ആരറിഞ്ഞു. ഏതായാലും മി. വറുഗീസ്,

"പെററമാതാവിനുള്ള യൗവനമാകുംവൃക്ഷം-
പററെവെണ്ടിക്കാനുള്ള ഒരു കോടാലി"

മാത്രമാണെന്നു സ്വസമുദായം ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ തീരുമാനിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്.

മെത്രാപ്പോലീത്താ, യുവരാജാവിനെ ആരെന്നു മനസ്സിലാക്കി എങ്കിലും,

"പ്രകൃത്യാ ധീരനായ അദ്ദേഹം ആക്കാര്യമേ ശ്രദ്ധിക്കയുണ്ടായില്ല. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാകട്ടെ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ മൂന്നു 'മഹാ"സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടതായ മലങ്കര നാട്ടിൽ ആയിരത്തെണ്ണൂറിലധികം വർഷക്കാലമായി സ്വദേശചരിത്രകാരന്മാരുടേയും അസംഖ്യം പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാരുടേയും ആനന്ദ്യമായ പ്രശംസാപരമ്പരകൾക്കും, അവ്യാജാദരങ്ങൾക്കും പാത്രീഭവിച്ചു്, യുദ്ധവൃത്തികൊണ്ടും, വാണിജ്യവൈദഗ്ധ്യംകൊണ്ടും പരമൈശ്വര്യപ്രചുരിമയോടുകൂടി പരന്നു വളൎന്നുകിടക്കുന്ന ചരിത്രപ്രഖ്യാതമായ കേരളീയപൌരസ്ത്യസെന്തോമസ്സ് ക്രിസ്ത്യൻ മഹാസമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, നസ്രാണി സമുദായപരമാദ്ധ്യക്ഷൻ, സംസ്ഥാനവൈദികമഹാചാര്യനുരു, എന്നീ പ്രശസ്തപദവികളിൽ, കേവലം ലൗകികാധികാരിയായ ഒരു സാമന്തരാജാവിൻെറ വെള്ളിത്തടിക്കാരനേയുംകാൾ ഭൂലോകചക്രവർത്തികളും, സിംഹാസനസ്ഥയായ ചക്രവർത്തിനിതന്നെയും, ത

ൻെറ അംശവടിയെ കൂടുതലായി ബഹുമാനിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ലഗാൻ ഇളക്കി ആ തുരംഗവര്യയുടെ നടയെ അൽപ്പമായിട്ടൊന്നു ത്വരിപ്പിച്ചു"

മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ സുന്ദരയ്യൻ അവസരം വരുമ്പോഴെല്ലാം 'സ്ഥാനേസ്ഥിതസ്യപത്മസ്യഹ' എന്ന ശ്ലോകക്ഷേപണം ചൊല്ലി വിഷമിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണ്, മി. വറുഗീസ് തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ ന്ന മഹാസംസ്ഥാനങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട മലങ്കരനാട്ടിനെ' വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നത്. കൊച്ചീരാജാവിനെ നിസ്സാരനായ ഒരു സാമന്തരാജാവായിത്തള്ളുന്ന വറുഗീസ്, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചക്രവർത്തിനികൂടി ആദരിക്കുന്ന 'അംശവടി' ക്കാരനായി ഉയർത്തുന്നതു കാണാൻ കൌതുകമുള്ള ഒരു കാഴ്ചയാണ്. ഒരു മെത്രാൻെറ—വിശേഷിച്ച് ഒരു നാട്ടുമെത്രാൻെറ—'അംശവടി'യെ ചക്രവർത്തിനി, എന്ന്, എവിടെവച്ച്, ബഹുമാനിച്ചു എന്നാണു പറയുന്നത്? വിക്ടോറിയാ മഹാരാജ്ഞി, ഭൂമിക്കുതെക്ക ഒരു 'അംശവടി'യൊ 'മുഴവടി'യൊ മലങ്കരയിലൊന്നല്ല ഒരു രാജ്യത്തിലേയും മെത്രാനുണ്ടായിരുന്നതായി ഇതുവരെ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. മെത്രാനൊ, അതിനെക്കാൾ വലിയ ആളൊ ആരായിരുന്നാലും അവർ നാട്ടുകാർ ആണെങ്കിൽ ഒരു സാധാരണ വെള്ളക്കാരനുള്ള പുച്ഛംതന്നെ അസാമാന്യമാണ്. ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു തെക്കെ ആഫ്റിക്കയെ നമുക്കെടുക്കാം. അവിടെ വെള്ളക്കാർക്കു താമസിക്കാൻ പ്രത്യേകം നീക്കി വച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തെങ്ങും ഇൻഡ്യാക്കാർക്കു പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലല്ലൊ. നമ്മുടെ നാട്ടുമെത്രാന്മാരിൽ ചിലരെ അവിടെ അയയ്ക്കാം. അവരുടെ അംശവടിയുംകൊണ്ട് ഇൻഡ്യാക്കാർക്കു പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു വിരോധിച്ച സ്ഥലത്തൊന്നു കടന്നുനോക്കട്ടെ. അപ്പോൾ കാണാം അംശവടിയെപ്പററിയുള്ള ബഹുമാനം. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പലക്കും ഇങ്ങനെ ഒരു തെററിദ്ധാരണയുണ്ട്. അവരും ചക്രവർത്തിയും ക്രിസ്തുമതമാണു വിശ്വസിക്കുന്നത് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, ഇവിടുത്തെ, വെറും ചുമട്ടുകാരൻ ക്രിസ്ത്യാനിയും, ചക്രവർത്തിയും തമ്മിൽ എന്തൊ അസാധാരണമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്ന് അവർ തെററായി വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം സ്വരാജ്യത്തിനു വിപരീതമായി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെൻറിനെ സഹായിക്കുന്നതാണു തങ്ങളുടെ ധർമ്മമെന്നുകൂടി അവർ വിചാരിക്കുന്നു. അതാണു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എപ്പോഴും സ്വയംഭരണവാദത്തിനെതിരായി നിൽക്കുന്നതും, അവർ അവരുടെ സ്വന്തരാജാവിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വിശ്വാസവും ബഹുമാനവും ബ്രിട്ടീഷ്‌രാജാവിനോടു ഭാവിക്കുന്നതും. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ, നാട്ടുകാരെ മർദ്ദിക്കാനുള്ള

അവസരം വരുമ്പോൾ, അവർ ഹിന്ദുവൊ, ക്രിസ്ത്യനൊ, മഹമ്മദ
നൊ എന്നുള്ള ഭേദംകൂടാതെ, ബ്രിട്ടീഷുകാരനൊ ഇൻഡ്യാക്കാര
നൊ, വെളുത്തമനുഷ്യനോ കറുത്തമനുഷ്യനൊ എന്നു മാത്രമേ
നോക്കാറുള്ളു എന്ന് എത്ര അധികം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടായിട്ടും, അതു
കാണാനുള്ള കണ്ണോ ബുദ്ധിയോ ഇല്ലാതെ, 'ഞാനും അനന്തൻ്റെ ചെ
ട്ടനും' എന്നു നീക്കോലിപറയുന്ന മട്ടിൽ പറയാനുള്ള ശേഷിയേ ഇ
ന്നും അവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളു. അഹങ്കാരപ്രമത്തനായ ഒരു വെള്ളക്കാ
രൻ 'കറുത്തമനുഷ്യൻ' എന്നു ആക്ഷേപമായി വിചാരിച്ചു ബൂട്സ്
കൊണ്ടു ചവിട്ടുന്നഘട്ടത്തിൽ, മെത്രാൻ്റെയും അല്ലാത്തവൻ്റേയും,
ഹിന്ദുവിൻ്റേയും, ക്രിസ്ത്യൻ്റേയും, പുറം ഒരുപോലെ കാണിച്ചു
കൊടുക്കണം. ഇതാണു പരമാർത്ഥമെന്നും അത്രനിസ്സാരമായിട്ടാ
ണു നാട്ടുകാരോടു വെള്ളക്കാർ പെരുമാറുന്നതെന്നും അറിവുള്ള വാ
യനക്കാൎക്ക്, ഈ നാട്ടുമെത്രാൻ്റെ അംശവടിയെപ്പററി മഹാരാ
ജ്ഞികുള്ള ബഹുമാനം ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. മി: വറു
ഗീസിൻ്റെ ജാതിക്കാൎക്കുള്ള ഈ അന്ധവിശ്വാസംനിമിത്തമാണ്
അവരുടെ സ്വന്തം രാജാവിനെ സാമന്തരാജാവെന്നുപറഞ്ഞു അ
പഹസിക്കുന്നതും, അവരോടു ധിക്കാരമായി പെരുമാറുന്നതു ബഹു
മാനമാണെന്നുകരുതി കള്ളക്കഥകൾ തന്നെ ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കു
ന്നതും. ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ബിഷപ്പ് ആയിരുന്നാൽതന്നെയും,
വിക്റേറാറിയാമഹാരാജ്ഞിയുടെ രാജ്യത്തു്, ദുഷ്‌ഭരണകാലത്തു്
അവിടുത്തെ നിയമത്തിനേയും നടപ്പിനേയും എതിൎത്തു് ഈവിധം
പ്രവൎത്തിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ എന്നു വറുഗീസ് ആലോചി
ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ പ്രവൎത്തിച്ചാൽ, ആ മെത്രാൻ അ
ന്ന് അവിടുത്തെ ജയിലിലാകുന്നതു് എത്ര നിശ്ചയമൊ, അതിലേ
റെനിശ്ചയമാണ് ഈ രാജ്യത്തു പ്രവൎത്തിച്ചാൽ ഈ മെത്രാൻ ഇവി
ടുത്തെ ജയിലിലാകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് യുവരാജാവിൻ്റെ മുമ്പിൽ
'തെരിപ്പിക്കൽ' ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണ്.

മെത്രാൻ്റെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിവേഗംകണ്ടു് യുവരാജാവിൻ്റെ
വെള്ളിത്തടിക്കാരന് അരിശം മുഴുത്തു. അയാൾ പഞ്ചകല്യാണി
യുടെ വെള്ളിക്കുടെവാളുവളയത്തിൽ പിടികൂടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—
"ഇളയതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടെഴുന്നള്ളുന്നു. ക്ഷണം ഇറ
ങ്ങിമാറിക്കൊള്ളു. വേഗം" എന്നാൽ അതുമുഴുവൻ അയാൾക്കു
ഉച്ചരിക്കാൻ ശേഷിയില്ലാതെ ആയിപ്പോയിപോലും. "ഉന്നതമാ
യ വൃക്ഷത്തിൻ്റെ ഉച്ചിയിൽനിന്നു് ഉതിരുന്ന കായ്കൾ, കൊമ്പു
കളിലും ശിഖരങ്ങളിലും തട്ടി, മുട്ടി തെററിത്തെറിച്ചു താഴെപ്പതിക്കു
ന്നമാതിരി 'ഇളയതമ്പുരാൻ' എന്നുമാത്രം ഉരിയാടീട്ടു്, ഉള്ളുപിട

പ്പോൾകൂടി അമിനാദാബുടെ മുഖത്തുനോക്കി, നാവുപൊന്തിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കു്, അതിലധികം ഭയന്നു്, വടക്കേത്തലയ്ക്കൽ വലിയ വികാരിയോടു പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ വെള്ളിത്തടിക്കാരൻെറ വാചകം ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോകാനുള്ള ആദികാരണം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പണ്ടത്തെ ആഗ്നേയനോട്ടമാണെന്നു വായനക്കാർ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം. ആ കടാക്ഷമാകുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രവാഹം അയാളുടെ ധമനീസമൂഹത്തിനുള്ളിൽ തിടീരെന്നു പാഞ്ഞുകയറി ഉച്ചിമുതൽ ഉള്ളംകാൽവരെയുള്ള സർവ്വസ്നായുതന്തുക്കളെയും ഒന്നാകെ സ്ഥാനഭ്രംശംചെയ്തു കരുക്കി തെറിതെറിപ്പിച്ചു എന്നുള്ള വറുഗീസിൻെറ വാചകം, അതേരൂപത്തിൽ വായിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, മെത്രാൻെറ തിക്കണ്ണിൻെറ ജ്വാലയുടെ സൂക്ഷ്മം അറിയാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. മെത്രാന് ഒരു മൂന്നാം തൃക്കണ്ണുംകൊടുത്തു്, കാമദഹനവും നടത്തിയശേഷം, തൻെറ കാമശമനത്തിനായുള്ള പാർവ്വതീസ്വയംവരത്തിനു വട്ടംകൂട്ടുന്ന ഒരു മഹാകാവ്യം എഴുതാൻ മി: വറുഗീസ് ഒരുങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിൽ, അതിനുവേണ്ട സാമഗ്രികളെല്ലാംഉള്ള ആ മെത്രാന് അതൊരു ഭൂഷണവും, മി: വറുഗീസിന് 'ആദിക്രിസ്ത്യൻ മഹാകവി' എന്നുള്ള ബഹുമതിനാമം ലഭിക്കാൻ മാർഗ്ഗവുമാകുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു പുരാണം എഴുതുകയായിരുന്നുഎങ്കിൽ, ഈ എതിർലേഖനം എഴുതാനുള്ള സമയവ്യയം എനിക്കും കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. മാത്യൂസിൻെറ കണ്ണിനു ശിവനേത്രത്വം കല്പിക്കാമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമിനാദാബിനു നന്ദികേശ്വരത്വവും കൊടുക്കാവുന്നതാണു്. വെള്ളിത്തടിക്കാരൻെറ നേരേ അമിനാദാബിനുള്ള ദ്വേഷ്യം സ്പഷ്ടമാക്കാൻ മി: വറുഗീസ് എഴുതീട്ടുള്ള വാചകം അതേ രൂപത്തിൽതന്നെ താഴെ ചേർത്തേയ്ക്കാം.

"ആ ഗംഭീരാസുരൻെറ സിംഹോഗ്രമുഖത്തു് മൂർച്ചയേറിയ "രണ്ടു വളഞ്ഞവാൾ" ഇരുവശത്തേക്കും നീട്ടിവച്ചതായ ഭാവത്തിൽ പിരിക്കപ്പെട്ടു തറച്ചു നാട്ടിയിരിക്കുന്നവിധം ചിനത്തെഴുന്നകാരുരുക്കാണി മേൽമീശയുടെ സാന്ദ്രശ്യാമളമായ രൌദ്രകഠോരദീപ്തിയാൽ കരൾപ്പുരപ്പു കറങ്ങിപ്പോകത്തക്ക ചങ്കു കിടുകിടുപ്പുമൂലം വിക്ഷണഗതി ഭ്രമിച്ചുപോകകൊണ്ടു് —" പോരേ; വായനക്കാർ ഇപ്പോൾതന്നെ അന്ധാളിച്ചുകാണും. ഇനിയും കുറേ നീളംകൂടി ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കണം. മേൽ വിവരിച്ച വാചകത്തിനർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ— അതാർക്കെങ്കിലും മനസ്സിലായിട്ടുമുണ്ടെങ്കിൽ – അവർ വിവരം ദയാപൂർവ്വം എന്നെ ധരിപ്പിച്ചാൽ ഞാൻ അവരോടു എന്നും നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ മി: വറുഗീസ് ഒരു പദത്തി

നമാത്രം ഫൊട്ട്നോട്ടു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിൻെറ അൎത്ഥം എനിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

"വളഞ്ഞവാൾ—X. പുരാതനനസ്രാണികൾ വളഞ്ഞവാളും നായന്മാർ നീണ്ടവാളുമാണ് ഉപയോഗിച്ചുപോന്നതെന്ന് ഒരു പോർട്ടുഗീസ്കാരി മദാമ്മ പതിമ്മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ കഥകൾ വിസ്തരിക്കുന്നതായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്- ഇരവികത്തൻ കൊടുത്ത ചെപ്പേട്ടിൽ കാണുന്നതായ "കടുത്തുവളഞ്ചിയം" എന്നതിൻെറ അർത്ഥം വളഞ്ഞവാൾ എന്നാണെന്നു മി: സി. അച്യുതമേനോൻ കൊച്ചി സ്റ്റേററുമാനുവലിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'വിചിത്രപ്പണികൾ ഉള്ളതായ വാൾ' എന്ന് ഹൈക്കോടതി വക്കീൽ മി: ഇട്ടിച്ചെറിയയും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "വളഞ്ഞവാൾ അഥവാ കടുത്തിലയും, അതിനുള്ള കച്ചവടക്കത്തകയും, അവശ്യോചിതമായ യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും അവയൽ കച്ചവടം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം" എന്നാണ് ഫാദർ ബർണ്ണാർഡ് വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ വിവിധശാസ്ത്രപാരംഗതനായ മി: ടി. കെ. ജോസഫ് 'കടുത്തുവളഞ്ചിയം' എന്നതിനു 'കടത്തുവാണിജ്യം' എന്നാണ് അർത്ഥവിവരണം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മി: ജോസഫിൻെറ ഈ പരിഭാഷ ശരിയാണൊ എന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ ഒന്നുകൂടി പുനരാലോചന ചെയ്താൽ കൊള്ളാം. ബഥനിമെത്രാൻ മാർഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്ക്കോപ്പായുടെ ഗൃഹത്തിൽ വളഞ്ഞവാൾ ഇപ്പോഴും കിടപ്പുണ്ട്".

ഇതാണു വളഞ്ഞ വാളിൻെറ വ്യാഖ്യാനം. ഇതും അമിനാദാരുടെ മേൽമീശയും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമെന്തെന്നു വായനക്കാർ ചോദിക്കരുത്. അർത്ഥം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിൽതന്നെയും ആ അമിനാദാരുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ നമുക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ? അതാണു ചിത്രമെഴുത്തിൻെറ സാമർത്ഥ്യം മി: വറുഗീസിൻെറ കുറിപ്പുകൊണ്ട് അല്പം ഒരാശ്വാസമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നസ്രാണിക്കു വളഞ്ഞ വാളുള്ളപ്പോൾ നായൎക്കു നീണ്ടവാളുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചല്ലൊ. എങ്ങനെയോ വറുഗീസ് ഇങ്ങനെ വന്നുവീണതു നായരുടെ ഭാഗ്യമാണ്. ഇനി നീണ്ടവാളിനാണോ വളഞ്ഞ വാളിനാണോ അവസ്ഥ കൂടുതൽ എന്നു വല്ല മദാമ്മമാരൊ ഈവാനിയോസൊ തിട്ടപ്പെടുത്തിയാൽ നായരെ നസ്രാണിക്കൊ, നസ്രാണിയെ നായൎക്കൊ തീണ്ടലുണ്ടായിരുന്നതെന്നു വറുഗീസിനു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയും. വളഞ്ഞ വാളിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ നമ്മുടെ പോർട്ടുഗീസമദാമ്മയ്ക്കു് ഒരബദ്ധം പററിയതല്ലെ എന്നെനിക്കൊരു ശങ്കയുണ്ട്. നസ്രാണിസമുദായത്തിലെ ആണും പെണ്ണും

വളഞ്ഞവാൾ ധരിക്കും എന്നുകൂടി ആ മദാമ്മ എഴുതിയിരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. മാപ്പിളയും പെമ്പിളയും കൂടി വളഞ്ഞ കൊസ്തേരിവാളുമായി പാടത്തേക്കു പോകുന്നതായിരിക്കും ആ മദാമ്മ കണ്ടത്. കാണുന്നതൊന്നും വെറുതെ വിടാത്ത മദാമ്മ അതിനെപ്പറ്റി തന്നിയെ ചിന്തിച്ചെഴുതിയ രേഖയായിരിക്കും മി: വറുഗീസിനു കിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. 'കോഴിക്കോട്ടിനെ' 'കാലിക്കററും' 'കോളിഘട്ടത്തെ' 'കല്ക്കറാ'യും ആക്കാൻ ശേഷിയുള്ള യൂറോപ്യന്മാർക്ക്, 'അരിവാളിനെ' അല്പം ഒന്നു നീളംകൂട്ടി 'വളഞ്ഞവാൾ' ആക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവും ഇല്ലെന്നു വായനക്കാർക്ക് അറിയാൻ കഴിയുമല്ലോ. അല്ലാതെ വളഞ്ഞവാൾ നസ്രാണികൾ കിട്ടാനും, നീണ്ടവാൾ നായരുടെ കൈയിലാകാനും കാരണം കാണുന്നില്ല. ആയുധങ്ങളുടെ ഇനം തിരിഞ്ഞ് ഓരോ ജാതിക്കാരെ ഏല്പിച്ചതായ ഒരേർപ്പാടു ലോകത്തിൽ ഒരിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ വ്യാഖ്യാനം ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. മി: ടി. കെ. ജോസഫ് പറഞ്ഞ അർത്ഥമാണ് അതിനുണ്ടാകാൻ ന്യായം. 'കടത്തുവാണിജ്യം' ആണ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്ന തൊഴിൽ. ആ വ്യാഖ്യാനം മി: വറുഗീസിനു പിടിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആഭിജാത്യത്തിനു കച്ചവടത്തെക്കാൾ അധികം പററിയതു വളഞ്ഞ വാളാണ്.

വെള്ളിത്തടിക്കാരനോടുള്ള മെത്രാൻെറ ചോദ്യവും, യുവരാജാവിനുവേണ്ടി വഴിമാറിക്കൊടുക്കാനുള്ള അയാളുടെ ഉത്തരവും, റോട്ടിൻെറ ഒരരികിൽകൂടി യുവരാജാവു കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള അനുവാദവും, സംഭാഷണരൂപത്തിൽതന്നെ ഇവിടെ എഴുതാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മഹാരാജാവ്, യുവരാജാവ്, വലിയമ്മതമ്പുരാൻ ഇവരുടെ എഴുന്നള്ളത്തിന് എതിരെ മേനാവിലും പല്ലക്കിലും കുതിരപ്പുറത്തും ആരും പോകാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള വെള്ളിത്തടിക്കാരൻെറ വാക്കുകൾക്ക്, അമിനാദാരെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചിരിക്കുന്ന മറുപടി, വറുഗീസിൻെറ ജാതിക്കാർക്കു രാജകുടുംബത്തോടുള്ള ധിക്കാരത്തിൻെറ ഒരു തികഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

"അങ്ങിനെ എതിരേ എഴുന്നള്ളാൻ അവകാശവും അധികാരവും ഉള്ള ഒരാൾ ഇന്ന് ഈ കേരളത്തിലുണ്ട്. അദ്ദേഹം നസ്രാണിവർഗ്ഗത്തിൻെറ പുരോഹിതാദ്ധ്യക്ഷനാവുന്ന മലയാളത്തിൻെറ മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്. അത് ഈ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുമാണ്. തിരുമേനിയുടെ എഴുന്നള്ളത്തൊ, സവാരിയൊ തങ്ങൾക്കു ആക്ഷേപകരമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന കിരീടാവകാശികളല്ല, രാജാക്കന്മാരല്ല, മഹാരാജാക്കന്മാരല്ല, ചക്രവർത്തികൾകൂടിയും ഇന്ന് ഈ

ഭ്രമുപെത്തുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ അമംഗളസംഭവങ്ങളൊന്നിനും ഇടയാകാതെ കടിവാളും വിട്ടു് ക്ഷണം കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളണം."

"അമംഗളസംഭവമുണ്ടാക്കാതെ കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളണം" എന്നുള്ള വാചകംകൊണ്ടുതന്നെ, യുവരാജാവിനോടു് ഒരു മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനു തയ്യാറെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിയതു പോരാഞ്ഞിട്ടെന്നപോലെ, കൈത്തരിപ്പെഴുന്ന മുത്തുക്കറുപ്പനെ രണ്ടടി മുമ്പോട്ടുവയ്പിക്കക്കൂടി ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ടും രാജഭക്തി പൂർത്തിയായില്ലെങ്കിൽ യുവരാജാവുമായുള്ള മേൽനടപടി അതു പൂർത്തിയാക്കുന്നതാണു്. "ആ പൊക്കമേറിയ അശ്വത്തേയും, അതിന്മേൽ ആരൂഢനായിരിക്കുന്ന അജയ്യവിക്രമപ്രഭാവനും, സർവകർമ്മമർമ്മഗ്രാഹിയും ആയ മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും, പ്രാംശുകായന്മാരും, മഹാബലശാലികളുമായ വില്ലാക്കാരേയും, സർവലോകഭീകരവും, രാക്ഷസീയഗംഭീരവും, ആജ്ഞാധീനവും, പ്രവൃദ്ധരൗദ്രാരകത്വവുമായ മുസ്സോട്ടത്തോടുകൂടി സമീപത്തു വർത്തിക്കുന്ന അമീനാദാരേയും കണ്ടപ്പോൾ വെള്ളിത്തടിക്കാരന്റെ ധൈര്യം അസ്തമിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്. എന്നാൽ കമനീയഗാത്രന്മാരായ ശിപായികളെ കണ്ടാലും ധൈര്യം അസ്തമിക്കുന്ന വിദ്യ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം.

വെള്ളിത്തടിക്കാരൻ അമ്മുണ്ണി പിടിപ്പുകെട്ടവൻ എന്നു കണ്ടിട്ടു സമർത്ഥനായ കോമിയെ മെത്രാന്റെസമീപത്തേക്കയച്ചിട്ടും അവർ രണ്ടാളും മടങ്ങിവരാൻ അമാന്തിക്കുന്നതുകണ്ടിട്ടു് യുവരാജാവു രോഷാകുലനാകുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ ആ സമയത്തു പബ്ലിക്ക് വഴിയിൽ വച്ചു തന്റെ ആത്മീയസന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈമുത്തിച്ചു് ആനന്ദിക്കുന്നു. യുവരാജാവിന്റെ സമീപത്തു അമ്മുണ്ണിയും അമീനാദാരും എത്തുന്നു. അപ്പോൾ യുവരാജാവിന്റെ കോപാഗ്നി കത്തിക്കാളുന്നു. അതിനു ന്യായമുണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു സമർത്ഥിക്കുന്നു.

"തിരുമേനിയൊ രാജ്യാവകാശി, രാജ്യവും അതിലെ ഓരോ ചവിട്ടടി സ്ഥലവും തിരുമനസ്സിലെ സ്വന്തം. അവിടത്തെ കല്പന, കല്പന. അവിടത്തെ സവാരി എഴുന്നള്ളത്തിനു തടസ്സമുണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതു് ഒരു നിസ്സാരസംഗതിയല്ല. രാജവീഥിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ തിരുമേനിയെ ഒരു നിമിഷനേരമെങ്കിലും നിറുത്തി താമസിപ്പിക്കയെന്നതു് എന്തൊരുഭയങ്കരാപരാധം. രക്ഷിക്കുന്നതിനും ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും പരമാധികാരമുള്ള പെരുമ്പടപ്പു രാജസ്ഥാനത്തോടു ന്യായവാദം ചെയ്വാൻ ഉദ്യമിക്കയെന്നോ. ആർ അതിനു ചങ്കൂറ്റമുള്ള പ്രജാകീടം. ആർതന്നെ അതിനു തയ്യാർ."

യുവരാജാവ് ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു: —

"ഉക്കണ്ടാ, ക്ഷണം അവിടെ എത്തി ആ കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പറിച്ചെറിഞ്ഞ്, ആരുതന്നെയായിരുന്നാലും, അയാളെ താഴെത്തള്ളിക്കളയു; വേഗം. ചുണകേടുകാട്ടിയാൽ, ഉണ്ടല്ലൊ. നിൻെറ കഴുത്ത് നാം —"

"കല്പനയുണ്ടെങ്കിൽ എന്തും ചെയ്യാം" എന്നുപറഞ്ഞു് അഭ്യാസിയായ ഉക്കണ്ടമേനോൻ വായുവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. അമിനാദാക്കാകട്ടെ ഒരു കുലുക്കവുമുണ്ടായില്ല. ഊർജ്ജസ്വലനായ യുവരാജാവുപോലും അമിനാദാരുടെ ഘോരവിഗ്രഹംകണ്ടു വല്ലാതെയായി. അവിടത്തെ കോപകലശം പകുതി വാർന്നൊഴിയത്തക്കവണ്ണമുള്ള അമിനാദാരുടെ അപ്പോഴത്തെ വിഗ്രഹത്തെ വായനക്കാരെ ഒന്നുകൂടി കാണിച്ചിട്ട്, മേലാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരുപദ്രവവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നു ഉറപ്പുപറഞ്ഞു പിരിയാം.

"മഹാരാഷ്ട്രവിദേശീയനായ ഒരു ക്ഷത്രിയപ്രഭുവാണ് അതെന്നായിരുന്നു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് ആദ്യം തോന്നിയതു്. (അമിനാദാരെ കണ്ടപ്പോൾ) അത്യുഗ്രവും, അതിവിശാലവും, പ്രജ്ഞാവിഭവസൂചകവും ആയ നേത്രമുക്താസ്ഫോടങ്ങളുടെ അധോഭാഗത്തു്, പരിസരവലയങ്ങളുടെ താഴത്തായി, ചുളുക്കമോ ചളുക്കമോ ഇല്ലാതെ കടുംതൂക്കായി നിൽക്കുന്ന സ്വർണ്ണവർണ്ണമായ വിസ്തൃതഗണ്ഡഭിത്തികളുടെ മുകളിൽ രക്തദ്യുതിചിന്തുന്ന രൗദ്രരസസങ്കലിതമായ മാംസത്തുറിപ്പുകൾ; ഒത്തമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വരച്ചുളിയോടുകൂടി ഇരുവശവും തുടിച്ചു പൊന്തിയ കുറുന്താടിക്കട്ടിയെ ഒരുപാദപീഠിൻെറ മട്ടിൽ മൂന്നുവശവും വളഞ്ഞു്, ഗണ്ഡഭിത്തികളുടെ അധോഭാഗങ്ങളിലൂടെ കണ്ഠപ്രദേശത്തേയ്ക്കു് ഒരേമട്ടിൽ താണൊഴുകി ഇറങ്ങീട്ടുള്ള മുഴമുഴപ്പേറിയ മാംസസോപാനവലയപരമ്പരകൾ, വിരിനെഞ്ചും, പുറവും, ഭുജശൈലവും, ഹസ്തമുസലങ്ങളും ഒന്നാകെ, കരിനിഴൽപടർത്തി ശരീരമാസകലം മുനച്ചിനത്തു ചിറഞ്ഞു തുറിച്ചു ചീണ്ടെഴുന്നുനിൽക്കുന്ന എണ്ണമിന്നപ്പുറം കരിക്രൂർമ്പൻരോമസമൂഹങ്ങൾ; കാണിജനങ്ങളുടെ കൺമിഴികളിലൂടെ തലച്ചോറിലേയ്ക്കു തുളച്ചു പായത്തക്ക വീരരസപ്രവൃദ്ധതയോടുകൂടി തൊണിൽ തൊടുത്ത വിശിതാസ്ത്രനിരപോലെ നിരന്നുനിവർന്നു നിഴലടിച്ചു നിലകൊണ്ട അതിവഷീകരമായ ഉരുക്കുമുൾമീശ, കണ്ണുകൾ വിദൂരവീക്ഷണനൈപുണം; കണ്ഠം പ്രബുദ്ധോദ്ദ്യോതകം; കർണ്ണം കുണ്ഡലമണ്ഡിതം; പെരുമ്പടപ്പുകിരീടവകാശി, പുരോഭാഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ ഭയങ്കരവിഗ്രഹത്തെ ഒന്നൊന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ."

മി. വറുഗീസിന്റെ ആശയവിപുലവും, പ്രാസപ്രചുരവും, സാഹിത്യരസദ്യോതകവുമായ ഗദ്യകവിതയ്ക്കു ഇതും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമെന്നല്ലാതെ, ഇതിന്റെ അർത്ഥത്തേയോ, അനർത്ഥത്തേയൊപ്പററി ആരും ഒന്നും ചിന്തിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.

കൊച്ചിയിലെ യുവരാജാവിനോട് അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്യുന്നത്, വറുഗീസിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു മതിയാകാത്തതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യസ്ഥനായ അമിനാദാരെ യുവരാജാവിന്റെ സമീപത്തേക്കയച്ചതും, അയാൾ വഴിമദ്ധ്യേവച്ചുതന്നെ യുവരാജാവിനോടു സംസാരിച്ചതും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രാജഭക്തിക്കും വകതിരിവിനും ചേർന്നതാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും, വിവേകമുള്ളവരുടെ മര്യാദയ്ക്കു പററിയതല്ലെന്നു വായനക്കാർ ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കാണും. മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പററി അമിനാദാർ വലിയകാര്യത്തിൽ, നീണ്ടവാചകത്തിൽ യുവരാജാവിനോടു പറഞ്ഞതിന് അദ്ദേഹം പറയുന്ന മറുപടി രസാവഹമാണ്.

"ഇളയതമ്പുരാൻ (ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി)

"എന്ത്? ഇവിടെ കോവിലകത്തു ശക്കരത്തട്ടു വയ്ക്കുന്ന സുറിയാനിമാപ്പിളമാരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായാണൊ?"

മി: വറുഗീസിന്റെ ആ ആശ്ചര്യത്തിനാണു മുഴുവൻ വിലയും. അല്ല, ഇങ്ങനെയും സംഭവിച്ചോ എന്നാണ്. ഭർത്തൃഹരി പറയുന്നതുപോലെ പാറ പിഴിഞ്ഞു വെള്ളമെടുക്കുകയൊ, മണൽകൊണ്ടു കയറുപിരിക്കുകയൊ, മുയലിനു കൊമ്പുണ്ടാകുകയോ — എന്നിങ്ങനെ അസംഭവ്യങ്ങളൊക്കെ സംഭവിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ; എന്നാലും 'ശക്കരത്തട്ടുവയ്ക്കുന്ന' സുറിയാനിമാപ്പിളയുടെ മെത്രാൻ ഇങ്ങനെ ആയിത്തീരുന്നതെങ്ങനെയാണ്. യുവരാജാവിനുണ്ടായതിലധികം ആശ്ചര്യം വറുഗീസിനുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ശക്കരത്തട്ടിന്റെ വിവരണവും അതിന്റെ ഐതിഹ്യവും, ഏഴു പുത്തൻകലത്തിൽ പതിയൻശക്കര നിറച്ചു വാട്ടിയ ഇലകൊണ്ടു കെട്ടി സുറിയാനിമാപ്പിള ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുന്ന പോക്കും ഒക്കെ വായനക്കാരെ വളരെ രസിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കൊച്ചീമഹാരാജാക്കന്മാർ കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞാൽ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ തിരുമുൽക്കാഴ്ച സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയുടേതാണെന്നും അതു് ഈ ഏഴുകലത്തിലെ പതിയൻശക്കരയാണെന്നും പറയുന്ന വറുഗീസിന്റെ ദയനീയമനഃസ്ഥിതിയെപ്പററി വ്യസനിക്കാനേ എനിക്കു തോന്നുന്നുള്ളു. എന്നല്ല, ഈ സാധുവിനെ എതിൎക്കുന്നതു

ന്നെ കഷ്ടമാണ്. സാധുക്കളായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ അടിയന്തിരം നടക്കുമ്പോൾ അന്യോന്യം സൗജന്യംകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ കവിഞ്ഞു ചിന്താശക്തിപോലും ചെന്നെത്താത്ത മി: വറുഗീസ് ഇതിനു പുറപ്പെടേണ്ടായിരുന്നു. കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഈ ശർക്കരക്കലത്തിന്റെകൂടെ, കുറെ തൈരിൻകുടവും, ഇലകെട്ടുകളുംകൂടി കൊടുത്തയച്ച് കൊച്ചിമഹാരാജാവിനെ ഉപദ്രവിക്കാതിരുന്നതുതന്നെ വലിയ ഉപകാരം. ഇതിനെക്കാൾ നല്ലപദാർത്ഥങ്ങൾ മഹാരാജാവിനു തിരുമുൽക്കാഴ്ചവയ്ക്കത്തക്ക നിലയും സംസ്കരണവും ഉള്ള സമുദായക്കാരെ രണ്ടാംപന്തിയിൽ തള്ളിയതു് അതിസാഹസമാണ്. കൊച്ചിയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ കിരീടധാരണം കഴിഞ്ഞുടനെ ഈ ശർക്കരക്കലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചോ എന്നു മി: വറുഗീസ് ഒന്നന്വേഷിക്കണം. അങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു തെളിയിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ലല്ലൊ. അതു തെളിയിച്ചാൽ ഇതിനു മുമ്പെഴുതിയ കളവു മുഴുവൻ നേരെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. കൊച്ചിമഹാരാജാവ് ഏതെങ്കിലും പള്ളിക്ക് ഇരുപത്തൊന്നരയും കോപ്പും കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു അതുകൊണ്ടു ഒരു വിരോധവുമില്ല. അങ്ങനെ കൊടുക്കുന്നില്ല; അതിനു കാര്യവുമില്ല എന്നു ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളും.

ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിൽ പുതിയ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു്, ശർക്കരച്ചുമടു മുതലായ പഴയ ആചാരങ്ങൾ പൊയ്പോകുന്നതിൽ വറുഗീസ് വ്യസനിക്കുന്നു. ലോകം മുമ്പോട്ടു പോകുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം വളർന്നു മുമ്പോട്ടു പോകാതെ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതാണു ശരിയെന്നുള്ള യാഥാസ്ഥിതികാഭിപ്രായം ആ സമുദായം ലവലേശം അംഗീകരിക്കയില്ലെന്നുപോലും മി. വറുഗീസ് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

യുവരാജാവും അമിനാദാരുമായുള്ള സംഭാഷണം മുഴുവൻ വായനക്കാർ കേൾക്കുമെന്നില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്താ ആചാര്യമര്യാദകളെ ധിക്കരിക്കുന്നതെന്താണെന്നുള്ള യുവരാജാവിന്റെ ചോദ്യത്തിനു അമിനാദാർ പറയുന്ന മറുപടിമാത്രം താഴെ ചേർക്കാം. വായനക്കാർ അതു ശ്രദ്ധാപൂർവം വായിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

“അമിനാ—അതെ, ആചാരമര്യാദകൾ സംരക്ഷിച്ചുപോരേണ്ട ആവശ്യത്തിനുതന്നെ. പുരാതനവും അതിപരിശുദ്ധവുമായ മാടത്തിൻകീഴ് രാജകുടുംബത്തോടു നിഷ്കളങ്കഭക്തിയും അതിവിശ്വ

സ്തതയുമുള്ള തിരുമനസ്സിലെ രാജഭക്തന്മാരായ നസ്രാണിപ്രജകളുടെ വാസഗൃഹങ്ങളാണ് തൃക്കൺമുമ്പിൽ ഇരുവശത്തുമായി ഈ കാണുന്നത്. അവരുടെ ധീരയോധാക്കളായ പൂൎവ്വന്മാർ നിരന്തരോപദ്രവിയായ നെടിയിരിപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ ശക്തിയേറിയ കൈകളിൽനിന്നും, മററു ഘോരശത്രുക്കളിൽനിന്നും കൊച്ചീരാജ്യത്തേയും, പെരുമ്പടപ്പുരാജകുടുംബത്തേയും നിലനിറുത്തി രക്ഷിക്കുന്നതിനായി, തങ്ങളുടെ അന്നദാതാക്കളായപൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാൎക്കു വേണ്ടി തങ്ങളുടെ കണ്ഠരക്തത്തെ അത്ര ധാരാളമായി ഒഴുക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളവരാണ്. രണധീരന്മാരും രാജ്യരക്ഷാപുരുഷന്മാരും ആയിരുന്ന ആ നസ്രാണിയോദ്ധാക്കളുടെ ഹൃദയരക്തദ്രാവകത്താൽ ചുഴലവും മുദ്രകുത്തപ്പെട്ടതായ മാടരാജ്യത്തിലെ ഓരോ ചെറിയ ചെന്തരിമണൽക്കട്ടിയും ആ സിംഹപരാക്രമികളുടെ വീരരക്തശോണിമയെ സദാ • പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു ഹൃദയപൂൎവ്വം വിശ്വസിക്കുന്നവരാണു തിരുമനസ്സിലെ ഈ നസ്രാണിപ്രജകൾ. അവരുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷനും സമുദായനേതാവും ധൎമ്മസ്ഥാപനത്തിനും ലോകോദ്ധാരണത്തിനുമായി തിരുവവതാരം ചെയ്ത ഭഗവാൻ ക്രിസ്തുയേശുവിന്റെ പ്രതിനിധിയുമായ ഈ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ പരിശുദ്ധപാദതലങ്ങളെ ആരാധിച്ചു രാജ്യത്തിനും, രാജകുടുംബത്തിനും, സ്വകുടുംബങ്ങൾക്കും, തങ്ങൾ കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന അങ്ങാടികൾക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഈശ്വരാനുഗ്രഹവും, ഈശ്വരപ്രസാദവും പ്രാപിക്കുന്നതിനായി നിന്തിരുവടിയുടെ വാത്സല്യപ്രജകൾ പൂൎവ്വകാലം മുതൽക്കേ ആചരിച്ചു പോരാറുള്ള മതാചാൎയ്യപൂജനം എന്ന കൎമ്മത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ദീപവൎഗ്ഗങ്ങളാണു അങ്ങാടിനീളവെ ഇരുവശത്തുമായി നിന്തിരുമേനിയുടെ തൃക്കണ്ണുകൾക്കു ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നത്. തൃപ്പാദഭക്തരായ ഈ എളിയ പ്രജാവിഭാഗം—പെരുമ്പടപ്പു രാജകുടുംബത്തിന്റെ കനകസിംഹാസനത്തെതങ്ങളുടെ ഹൃദയരക്തതീൎത്ഥങ്ങളാൽ അഭിഷേകം ചെയ്തു അതിനു അടിയുറപ്പും നെടുവാഴ്ചയും നൽകിയ പൂൎവ്വനസ്രാണിവീരന്മാരുടെ ഈ അരുമസന്താനങ്ങൾ തന്നെ, അവരുടെ അന്നദാതാവായ തിരുമേനിയിൽ നിന്നെന്നവണ്ണം അവരുടെ പുരോഹിതനൃപനാകുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽനിന്നു ആശീൎവ്വാദം പ്രാപിക്കുന്നതിലേക്കു അതിപ്രശാന്തമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായ ഈ ഒരു സമുദായാചാരം നിന്തിരുവടിയുടെ ഒരു സവാരി എഴുന്നള്ളത്തിനു വേണ്ടി ലംഘിച്ചു കൊള്ളണമെന്നു കല്പിക്കയും അതു അവരുടെ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ സൎവ്വാഭ്യുദയങ്ങളും ഒന്നുപോലെ കാംക്ഷിപ്പാൻ ചുമതലപ്പെട്ടു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലേക്കു—വിശേഷിച്ചു നസ്രാണിരാജസ്വരൂപമായ വില്ലാർവട്ടം രാ

ജകുടുംബം പെരുമ്പടപ്പു രാജസ്വരൂപത്തിൽ ലയിച്ചതിനു ശേഷം നസ്രാണി സമുദായത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവും മതവിഷയകവുമായ സംരക്ഷണഭാരം മുഴുവനായി കൈയേററിരിക്കുന്ന പെരുമ്പടപ്പ് ഇളമസ്ഥാനത്തേക്ക് — ആക്ഷേപകരമെന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം അവമാനകരമായ ഒരു സംഗതി അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ വേറെ യാതൊന്നും തന്നെ സംഭവിപ്പാനില്ലെന്ന് അടിയൻ വിനയപൂർവ്വം തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ ഈ ഒരു ഭാവനതന്നെ പെരുമ്പടപ്പുനസ്രാണികൾക്കും, മാടരാജ്യ സിംഹാസനത്തിനു വേണ്ടി ശത്രുവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഖഡ്ഗമൂർദ്ധകളിൽ ത്യാഗബുദ്ധിയോടുകൂടി സ്വദേഹത്തെ വീരബലി അർപ്പിച്ചതായ അവരുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിനും, നസ്രാണി വർഗ്ഗത്തിനു പൊതുവേ തന്നെയും ഏററവും അവമാനകരവും വ്യസനഹേതുകവുമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനാൽ രാജഭക്തന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരുമായ തിരുമനസ്സിലെ ഈ വിനീതപ്രജകളെ അവരുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷനായ ആചാര്യഗുരു സന്ദർശിച്ചു അനുഗ്രഹം അരുളുന്നതായ ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ അവരുടെ അന്നദാതാവും സംരക്ഷകനുമായ തിരുമേനികൂടി അവരുടെ അങ്ങാടിയെ അനുഗ്രഹിച്ചു മുമ്പോട്ടെഴുന്നള്ളുന്നത് ഏററവും ഉചിതവും മംഗളകരവുമായിരിക്കും."

അമിനാദാരുടെ ഈ മറുപടിയിൽനിന്നും കൊച്ചീരാജ്യത്തെ ഓരോ മണൽത്തരികളും നസ്രാണിയുടെ രക്തത്തിൽ കുഴച്ചതാണെന്നും, കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തെ, കണ്ഠരക്തംകൊണ്ടു നിലനിർത്തിയതും സംരക്ഷിച്ചതും അവരാണെന്നും മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. ഇത്രവളരെ രക്താ നസ്രാണികളുടെ കണ്ഠത്തിലുണ്ടായതു കൊച്ചീരാജകുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗ്യമാണ്. 'ദേ്ദകശേ ഞൊങ്ങണേ' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം നസ്രാണിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ആഹാരത്തിനായി അറുത്ത പശുവിന്റേയും കാളയുടേയും കണ്ഠത്തിൽനിന്നും ഇതുവരെ ഒഴുക്കിയ രക്തംകൊണ്ടു കൊച്ചീരാജ്യത്തിന്റെ മണൽത്തരിയല്ല, കുന്നിൻപുറംപോലും ചുവപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തർക്കമെററസംഗതിയാണ്. നസ്രാണികൾ സ്വന്തം ജാതിയിൽ രാജാവുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു മി: വറുഗീസിന്റെ മതം. അതാണുപോലും വില്യാർവട്ടം രാജസ്വരൂപം. ആ നസ്രാണി രാജകുടുംബത്തിലെ ഒടുവിലത്തെ പെമ്പിളറാണിയെ പാലിയത്തച്ചന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം കൊച്ചിയിലെ ഇളയരാജാവു വിവാഹം ചെയ്കയും അതുവഴി സ്ത്രീധനമായി ആ രാജ്യം കൊച്ചീരാജ്യത്തേക്കു ചേരുകയും ചെയ്തു എന്നാണു നമ്മുടെ കഥാകാരന്റെ ചരിത്രം. ഏതുകാ

ലത്താണ് ഇതു സംഭവിച്ചതെന്നു ചിത്രമെഴുത്തു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സി. എം. എസ്സിലെ പ്രമാണം കണ്ടുകിട്ടാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കണം. ഈ അടുത്ത കാലംവരെ രാജാക്കന്മാൎക്കു നസ്രാണികളെ ഏതാനും അ ടിദൂരം നിൽക്കത്തക്കവണ്ണം തീണ്ടലുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ഇപ്പോ ഴും കുറെ തീണ്ടൽ ആചരിക്കാറുണ്ടെന്നും കൊട്ടാരങ്ങളെപ്പററി അ ല്പം അറിവുള്ളവൎക്കൊക്കെ അറിയാം. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഒരു പെ ൺപിളളയെ കൊച്ചീരാജാവു കല്യാണം കഴിച്ചു എന്നും, ആ അവകാ ശവും കൂടി കൊച്ചീരാജകുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും ധൈൎയ്യമായി പ റഞ്ഞതു മി: വറുഗീസിൻെറ അധികപ്രസംഗംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അന്നത്തെ കൊച്ചീരാജാവു് അത്രയ്ക്കു വിഡ്ഢ്യാനാണെങ്കിൽ, കൊട്ടാ രത്തിനെ ഭരിക്കുന്ന വൈദികാധികാരികളായ ബ്രാഹ്മണർ ആ നിമി ഷത്തിൽ രാജാവിനും കൊട്ടാരത്തിനും ഭ്രഷ്ട് കല്പിക്കാതെ വിടുമോ. ഇതൊന്നും ആലോചിക്കാതെ, സത്യത്തേയും നാട്ടുനടപ്പിനേയും മ റന്നു് എന്തും എഴുതുന്ന വറുഗീസിനോട് ആൎക്കുതന്നെ ഉത്തരം പ റയാൻ കഴിയും.

൯

ഒരു യുവരാജാവിൻെറ എഴുന്നള്ളത്തിനു് എതിരേ ഒരു മെ ത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു വരാൻ അവകാശമില്ലെന്നു മി. വറുഗീസു് ഒ ട്ടൊക്കെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മെത്രാൻെറ ഈ എഴുന്ന ള്ളത്തു 'മതകൎമ്മാനുഷ്ഠാന'മായതുകൊണ്ടു കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും താ ഴെയിറങ്ങി കൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനു ലംഘനം വരുത്താൻ പാടില്ലെ ന്നാണു സമാധാനം പറയുന്നതു്. മെത്രാൻെറ വഴിയാത്രയും മത കൎമ്മാനുഷ്ഠാനമാണെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം ആ മതത്തിൽ അന്ധ കാരം നിറഞ്ഞു എന്നു വറുഗീസു് ഒഴിച്ചുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ സമ്മ തിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മെത്രാൻെറ യാത്രയ്ക്കു തടസ്സം ഉണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതിനോ, വിക്ടോറിയാരാജ്ഞിയുടെ കീഴിലായിപ്പോയി എ ന്നുള്ള ഏകകാരണംകൊണ്ടു തൻെറ ക്ഷാത്രവീൎയ്യത്തെ വിസ്മരിച്ചു പുറകോട്ടു പോരുന്നതിനൊ, തൻെറ അന്തസ്സിനു ബാധകം വരത്ത ക്കവണ്ണം ഇനിയും വഴിയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുന്നതിനൊ സമ്മതമി ല്ലാതെ യുവരാജാവു ചിന്താക്രാന്തനായി മുമ്പോട്ടും പിമ്പോട്ടും പോ കാതെയും, അവിടെ നിൽക്കാതെയും നിന്നു എന്നാണു വറുഗീസ് പറയുന്നതു്. അങ്ങനെ നിൽക്കാമെങ്കിൽ നിന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്ന ല്ലാതെ എനിക്കു വായനക്കാരോടു് ഒന്നും പറയാനില്ല.

ഇതിനിടയിൽ യുവരാജാവിൻെറ ആൾക്കാരായ ഉക്കണ്ടമേ നോനും കോമിയും മെത്രാൻെറ കുതിരയുടെ മുഖപ്പട്ടയ്ക്കു കടന്നു പി

ടിക്കുട്ടന്നതും, കുതിരക്കാരനും ശിപായിയുമായി അടിപിടി ഇടുന്നതും കോമിയുടെ നെററി മുറിയുന്നതും, ഉക്കണ്ടമേനോന്റെ കൈയ് കുതിര ചവച്ചു മുറിക്കുന്നതും, മെത്രാപ്പോലീത്താ ചില അന്യാപദേശങ്ങൾവഴി കുതിരയെക്കൊണ്ടു ചില അഭ്യാസങ്ങൾ കാണിച്ചു് ഉക്കണ്ടമേനോനെ നിലംപതിപ്പിക്കുന്നതും ആയ സംഭവങ്ങൾ നടക്കയാണ്. രക്തച്ചാട്ടത്തോടുകൂടി തളൎന്നുവരുന്ന രാജസേവന്മാരെ കണ്ടിട്ടു് ഉണ്ടായ ദേഷ്യത്തിന്റെ ഫലമായി, ശക്തൻരാജാവിന്റെ വംശജനായ ആ യുവരാജാവു കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകയും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ എഴുന്നള്ളത്തു നിർബാധം മുമ്പോട്ടുപോയി കിഴക്കെ കോട്ടവാതിലും കടന്നു ചക്കംകുളങ്ങരവഴി നടമേൽപള്ളിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു എന്നാണു മി. വറുഗീസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് അസത്യമാണെങ്കിൽതന്നെയും, തന്റെ എഴുത്തിന്റെ ശേഷികൊണ്ടു സംഭാവ്യമാണെന്നു തോന്നിപ്പിക്കാൻപോലും വറുഗിസിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. എത്ര നിസ്സാരനായ ഒരുവനും തന്റെ വീട്ടിലും നാട്ടിലും കൂടുതൽ സ്വാധീനവും, തന്മൂലം ഒരു ധൈയ്യവും ഉണ്ടാകാറുള്ളതു സ്വാഭാവികമാണ്. അതുതന്നെ അധൈയ്യവും ശങ്കയും ഒരു വിദേശിക്കും, വിമതസ്ഥനും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതും തീൎച്ചയാണ. ഈ സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നതു യുവരാജാവിന്റെ സ്വന്തരാജ്യത്തുവച്ചെന്നല്ല, തന്റെ രാജധാനിയിൽവച്ചു് എന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ കൊട്ടാരവാതുക്കൽവച്ചു തന്നെയാണ്. അഹിതം സഹിക്കുന്ന ശാന്തനായ രാജാവല്ല യുവരാജാവെന്നും, അദ്ദേഹം കോപിഷ്ഠനാണെന്നും, അപ്പോഴും കോപിച്ചു എന്നും വറുഗീസ് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. കോപിഷ്ഠനായ ഒരു യുവരാജാവിനെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരവാതുക്കൽവച്ചു് ഒരു മെത്രാൻ അക്കാലത്തു് അവമാനിച്ചാൽ പിന്നത്തെ കഥ പറയേണ്ടതുണ്ടോ. യുവരാജാവിന്റെ മുഖഭാവം കണ്ടു് മുമ്പോട്ടു വരാനും, രക്തംകൊണ്ടു മണ്ണുകുഴക്കാതെ തന്നെ ശത്രുവിനെ സംഹരിക്കാനും, ശക്തിയും മനസ്സും സംഘബലവുമുള്ള നായന്മാർ തിങ്ങിപ്പാൎക്കുന്ന തൃപ്പൂണിത്തുറപ്രദേശത്തുവച്ചു് ആ മെത്രാൻ അങ്ങനെ ഒരു ധിക്കാരം കാണിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, മുതലവായൻതൊപ്പിയിലുൾപ്പെട്ടിരുന്ന മെത്രാന്റെ തല, തൽക്ഷണം കാലവായൻതൊപ്പിയിൽപ്പെട്ടു കൂട്ടുണ്ടമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മാവേലിക്കരത്താലൂക്കിന്റെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ഒതുങ്ങിപ്പാൎക്കുന്ന മി. വറുഗീസിനു് അറിയാൻ തരമില്ല.

ഈ യാത്രയിൽ നമ്മുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ മറെറാരു വീരകൎമ്മവും കൂടി നടത്തി അതിനുള്ള ബിരുദവും സമ്പാദിച്ചു എന്നു വറുഗീസ് രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. രാജാവിനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠത ബ്രാ

വമണക്കാണെന്നു മി. വറുഗീസ് മുമ്പൊരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണരേയും ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചെങ്കിലെ വറുഗീസിന്റെ മെത്രാനു മഹിമ കൂടുകയുള്ളു. അതിനായി ചെലവാക്കിയ ഒരു പേജുകൊണ്ടുതന്നെ അതു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ചക്കംകുളങ്ങര ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുവശം ആ കാലത്ത് ഒരു വലിയ കുററിക്കാടായിരുന്നു. ഉള്ളിലേക്കു നീങ്ങി അവിടവിടെയായി ചില ഭാഗങ്ങൾ കേവലം വെളിംപ്രദേശമായും കിടന്നിരുന്നു. ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു തൃപ്പൂണിത്തുറ പട്ടണത്തിൽ വരുന്ന യാത്രക്കാരും, സമീപസ്ഥന്മാരും മിക്കവാറും ഈ വെളിംപ്രദേശമായിരുന്നു മലവിസർജ്ജനത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സവാരി ഈ സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോൾ മലവിസർജ്ജനം കഴിഞ്ഞു് ഉടുത്തിരുന്ന പാവുതോർത്തു കുടവസ്ഥിയുടെ പുറത്തു് ഒരരഞ്ഞാണിന്റെ മട്ടിൽ തെറുത്തു വളച്ചുകെട്ടി ഇടത്തുകൈകൊണ്ടു കൗപീനമദ്ധ്യം നെഞ്ചിൽ ചേർത്തുപിടിച്ചു ശുദ്ധാവിടവേഷത്തിൽ കേവലം നഗ്നന്മാരായി നാലു നമ്പൂതിരിമാർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശമുള്ള കുളത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനായി എതിരേ വന്നു. ചില *നായർസ്ത്രീകൾ ദീപാരാധനയ്ക്കായി ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ അതുവഴി വന്നിട്ടുകൂടിയും നമ്പൂതിരിമാർക്കു സങ്കോചമൊ, പുളിയൊ ഉണ്ടാകായ്കയാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായി അവർ ആരാണെന്നും ലജ്ജാവിഹീനരായി ഇപ്രകാരം നടക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും അതുവഴിവന്ന ഒരു നായരോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിട്ടു കുതിരയെ അതിവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടുനടത്തി എതിരേവരുന്ന ഒരു ചെറിയ സംഘത്തെ കണ്ടിട്ടുതന്നെയും നമ്പൂതിരിമാർ നാലുപേരും കൗപീനത്തിനു സ്ഥാനഭേദം വരുത്താതെ പിറന്ന മേനിക്കു മുന്നോട്ടു വരികയാൽ അവരെ ആരെയും തന്നെ മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും വിടരുതെന്നു മെത്രാപ്പോലിത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വെള്ളിവില്ലാക്കാരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. നമ്പൂരിമാർ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലിത്താ ആ ഭാഗത്തേക്കു കുതിരയെ നടത്തീട്ടു കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ചൂരൽവടിക്കു വച്ചുകൊടുത്താനെ നല്ല ഒന്നാംതരം പെരുക്കിൽ ഒരു പതിനഞ്ചെണ്ണം. നമ്പൂതിരിമാർനാലുപേരും പൊളിഞ്ഞ തൊലിക്കുള്ളിൽക്കൂടി പൊടിക്കുന്ന ചോരയും തുടച്ചുകൊണ്ടു പ്രാണവേദനയോടുകൂടി കുററിക്കാട്ടുകളിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. നമ്പൂരിമാർ നഗ്നവേഷത്തിൽ മലവിസർജ്ജനത്തിനായി ചക്കംകുളങ്ങരക്ഷേത്രസമീപത്തേക്ക് എഴ

ന്നുള്ളുന്ന പതിവു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആ ഒരൊററ പൂരൽപ്ര യോഗത്തോടുകൂടി അന്നുമുതൽക്കവസാനിച്ചു."

ചക്കംകുളങ്ങരെ ക്ഷേത്രത്തിലേക്ക മലവിസർജ്ജനത്തിനായി നാലുനമ്പൂതിരിമാരെ വറുഗീസ് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നതു മനപ്പൂർവമായി ചില കാര്യങ്ങാം സാധിക്കാനാണു. ഒന്നാമതായി നമ്പൂതിരിമാരെ ഒന്നു ഭത്സിക്കാം. അതിനോടുകൂടി നായർസ്ത്രീകളേയും കൂട്ടിച്ചേക്കാം. അവസാനത്തിൽ മെത്രാൻെറ പൗരുഷ പ്രവൃത്തിക്കു മകുടവും വയ്ക്കാം. വറുഗീസിൻേറയും മെത്രാൻേറയും സ്ഥിതിക്ക് ഇതെല്ലാം ഒരു മാതിരി സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെത്രാൻെറ അത്യാഡംബരപൂർവ്വമുള്ള ഘോഷയാത്രയെ സ്വീകരിക്കാനെന്നാവണ്ണം ആ കൗപീനവിലംഘികളായ നഗ്നന്മാരെ നാലുപേരെയും അവിടേയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളിച്ചതു വറുഗീസിൻെറ ഹീനവും ബുദ്ധിശൂന്യവും ആയ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നാണ്. തൻെറ മെത്രാനു വലിപ്പമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി, ഏതെല്ലാം കുററിക്കാടുകളിലും, കാടുകളിലും, മലവിസർജ്ജനസ്ഥലങ്ങളിലും കൂടി സഞ്ചരിച്ചു. നരകത്തിൻെറ ഏതേതുവാതലുകളിലെല്ലാം പോയി മുട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, തൻെറ 'ആചാര്യഗുരു'വിനെ അതിനുള്ളിൽ എന്നെന്നേയ്ക്കും അടയ്ക്കാൻവേണ്ടി 'മുട്ടുവിൻ തുറക്കപ്പെടും' എന്നുള്ള ബൈബിൾവാക്യത്തെ എത്ര അധികം നിഷ്കൃഷ്ടയോടുകൂടി അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു ശേഷിയില്ല. മലവിസർജ്ജനം കഴിഞ്ഞു നഗ്നവേഷത്തിൽ പുറപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാരെ കണ്ടപ്പോൾ, അവർ വിടവേഷത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു ധരിച്ച മി: വറുഗീസിൻെറ ശൃംഗാരചതുരത അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൂട്ടർക്ക് ആ വിഷയത്തിലുള്ള നൈപുണ്യത്തിന് ഒരു തികഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഒരാൾ വസ്ത്രവിഹീനനായാൽ വിടനായി എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ധാരണ. മലവിസർജ്ജനകാര്യവും വിടവേഷവും കൂട്ടിഘടിപ്പിക്കാൻ, ജന്മസിദ്ധമായ വാസനയുള്ള ഒരാൾക്കേ സാധിക്കു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മി. വറുഗീസിൻെറ സമുദായത്തിനുള്ള സംസ്കാരണം ഏതാണ്ട് അതിൽ അന്തർഭവിച്ചു എന്നാണെൻെറ വിശ്വാസം.

നഗ്നന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മുമ്പിൽ നായർസ്ത്രീകളെ കൂട്ടികൊണ്ടുവരുന്നതു് മി. വറുഗീസിനു നായർസമുദായത്തിലെ പുരുഷന്മാരെ മാത്രം അവമാനിച്ചാൽ പോരാ എന്നുള്ള കരുതൽകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. മെത്രാൻെറ അംഗപ്രത്യംഗമുള്ള സൗന്ദര്യവും പ്രഭാപടലവും കണ്ടും അനുഭവിച്ചും മുക്തി അടയാൻ സന്നദ്ധകളായ, നാലഞ്ചു പെമ്പിളമാരെ എങ്കിലും മലമൂത്രവിസർജ്ജനം കഴിഞ്ഞു

വരുന്ന ആ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മുമ്പിൽ സാക്ഷി നിറുത്താതിരുന്നതു് ഭംഗിയായില്ല. വീരവരണം ചെയ്യാൻ തയ്യാറുള്ള വറുഗീസിൻെറ ഏറ്റുതാനും സ്വന്തം സ്ത്രീകളെ, മെത്രാൻെറ ചൂരൽപ്രയോഗപ്രഭാവംകണ്ട ആശ്ചര്യപാരതന്ത്ര്യകളാകാൻ അവിടെ നിറുത്തിയിരുന്നു എങ്കിൽ, അവർ നമ്പൂരിനഗ്നതക്കുടിക്കണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളുമായിരുന്നു. തൻെറ സ്വാധീനത്തിലുള്ള ആ മാതിരി കാര്യങ്ങളെല്ലാംവിട്ടിട്ടു്, പാവപ്പെട്ട നായർസ്ത്രീകളെ ഈ ദുർഘടഘട്ടത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിപ്പിക്കാനാണു് നമ്മുടെ ചിത്രകാരൻെറ മോഹം. മറെറാരുവിശേഷം നമ്പൂതിരിമാരെ കണ്ടിട്ടു് അവർ ആരാണെന്നും അവരുടെ വരവുകണ്ടിട്ട ങാങ്ങനെ വരാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും മെത്രാനു മനസ്സിലായില്ലെന്നുള്ളതാണു്. നമ്പൂതിരിയെകണ്ടാൽ നമ്പൂതിരിയാണെന്നു മനസ്സിലാകാത്ത ഒരുജാതിയൊ ഒരാളൊ ഈ കേരളത്തിൽ കാണുകയില്ല. മലമൂത്രവിസർജ്ജനം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന അവരുടെ വരവുകണ്ടാൽ അതിൻെറ കാരണം മനസ്സിലാക്കാനും ആരോടും അന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാകാറില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ജനിച്ചുവളന്ന മാത്യുമെത്രാനു് നമ്പൂതിരിയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞുക്കൂടാപോലും. സർവജ്ഞനായ തുമ്പമൺ അമിനാദാർ സമീപത്തുണ്ടായിട്ടും അവരാരാണെന്നും എന്താണു ങാങ്ങനെ വരാനെന്നും ചോദിച്ചറിയുന്നതു്, വഴിയേപോകുന്ന ഒരു നായരോടാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിലെല്ലാം മി. വർഗീസിനു നായരെ അത്യാവശ്യമാണു്. മെത്രാൻേറയും ഭൃത്യന്മാരുടേയും അടികൊള്ളാൻ, രാജാവിൻെറ ഭൃത്യന്മാരായി നിൽക്കാൻ, നമ്പൂരിയെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ, നസ്രാണിക്കു വഴിമാറിക്കൊടുക്കാൻ, മാറിക്കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ കഴുത്തുകളയാൻ — ഇതിനെല്ലാമാണു് വറുഗീസിനു നായരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം.

നമ്പൂതിരിമാർ നഗ്നന്മാരായി അതിലെ വന്നു എങ്കിൽ, ലജ്ജിക്കാനും വ്യസനിക്കാനും അല്ലാതെ, നാട്ടുനടപ്പറിയുന്ന ഒരാൾക്കു് കോപിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല. ഈ മെത്രാനെ പ്രസവിച്ചതു് നമ്മുടെ പെമ്പിളമാരുടെ വൃത്തിഹീനവും ലജ്ജാകരവുമായ ഭവനങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ തന്നെയാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അയൽപക്കത്തു് നായന്മാരും നമ്പൂതിരിമാരും ഉണ്ടായിരിക്കാനും ഇടയുണ്ടു്. അവരുടെ നിത്യപെരുമാററങ്ങൾ, ആ പരിസരങ്ങൾക്കുള്ളിൽക്കൂടി വളന്നുവന്ന മെത്രാൻ അറിയാതിരിക്കാനോ, പരിചയംകൊണ്ടു് വെറുപ്പു് തോന്നാതെയായ ആ നടപടികളെപ്പററിപ്പെട്ടെന്നു ഗൗരവമായി വിചാരിക്കാനൊ ഇടയില്ല. എന്നല്ല, നമ്പൂതിരിയേയും നായരേയുംകാൾ ഈ വക വിഷയങ്ങളിലൊന്നും

മെച്ചമായി ജീവിക്കാൻ അറിവും സൗകര്യവുമില്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലെ എത്രയൊ അധികം ഹീനമായ ആചാരനടപടികളെ കണ്ടുസഹിക്കുന്ന മെത്രാൻ—താൻ തന്നെയും അങ്ങനെയുള്ള ആചാരദോഷങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്ന മെത്രാൻ—നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഈ പുറപ്പാട് പുതുതായി തോന്നാനും, വറുഗീസ് പറയുന്നമാതിരി ഒരു ദുഷ്കൎമ്മത്തിനു പുറപ്പെടാനും ന്യായമില്ല. നമ്പൂതിരിപ്രാബല്യം അത്യധികമുള്ള കൊച്ചീരാജ്യത്തുവച്ചു്, നമ്പൂതിരിമാർ "ബൌദ്ധർ" എന്നുപറയുന്ന ഒരു ജാതിയിൽപെട്ട മെത്രാൻ അടിയ്ക്കുക എന്നുള്ളതു് ഉണ്ടാകാൻ പാടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമല്ല. വറുഗീസിന്റെ മെത്രാനെക്കൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുറത്തടിപ്പിച്ചതു് ഒരു സാഹസകൎമ്മംതന്നെയാണ്. നായരെ നരകത്തിൽതള്ളി, മാപ്പിളയെ ബന്ധുവാക്കാനായി ശ്രമിക്കുന്ന അപൂൎവ്വം ചില നമ്പൂരിമാൎക്ക്, വറുഗീസിന്റെ മെത്രാന്റെ ചൂരൽവടിപ്രയോഗം കൊണ്ടെങ്കിലും ഒരു ചൂടുണ്ടായാൽ അതു് അവരുടെ ഭാഗ്യമാണ്. പതിവനുസരിച്ചു്, മലവിസൎജ്ജനം ചെയ്യുവരുന്ന സാധുക്കളായ ആ നമ്പൂതിരിമാരോട് ഇങ്ങനെ ചൊദിക്കുന്നു ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ, തന്റെ ആൾക്കാരെക്കൊണ്ട് മുമ്പും പിമ്പും ഇടവും വലവും തടഞ്ഞുവച്ചും, പുറത്തടിച്ചു് രക്തം ചാടിച്ച മെത്രാന്റെ ദൌഷ്ട്യത്തെ ആരാധിക്കാൻ നമ്മുടെ ചിത്രകാരനു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. പ്രാണവേദനയോടുകൂടിയായാലും, ഒരു വശത്തേക്കു ഓടിപ്പോകാൻ ഇടയാകരുതെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടി, ഹിംസാകൎമ്മത്തിനൊരുങ്ങുന്ന മനോവൃത്തിയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലൎക്കുള്ളതെന്നു പുത്തൻകാവുലഹളക്കുശേഷമേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളു. എന്നാൽ അതു് അവരുടെ വംശഗുണമായ കൎമ്മകുശലതയാണെന്നു്, ഈ നമ്പൂതിരിമാരോടുള്ള കരുതൽപ്രയോഗംകൊണ്ടു് മെത്രാൻമുഖാന്തരം വറുഗീസ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കണ്ണിൽക്കൂടി തീപ്പൊരിപാറി, പ്രാണവേദനയോടുകൂടി പായുന്ന നമ്പൂതിരിമാരെ അടിക്കുന്ന അടിയെപ്പറ്റി, വറുഗീസ് എത്രസരസതേന വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഈ ചിത്രകാരന്റെ മനഃസ്ഥിതിയുടെ വല്ലഅംശവും വെളിപ്പെടാതെ കിടന്നിരുന്നെങ്കിൽ, അതു പൂൎണ്ണമായി വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് ആ വൎണ്ണന.

"കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചൂരൽവടിക്കു വച്ചുകൊടുത്താനെ നല്ല ഒന്നാംതരം പെരുക്കിൽ ഒരു പതിനഞ്ചെണ്ണം." ഹ! എന്തു രസം. മി. റവുഗീസിന്റെ സ്വന്തം സാഹിത്യം മുഴുവൻ ഒന്നാകെ പ്രവഹിച്ചിരിക്കുന്നതിവിടെയാണ്. തന്റെ മെത്രാന്റെ ഈ വീരകൃത്യത്തെപ്പറ്റി വറുഗീസു വീണ്ടും വീണ്ടുംവായിച്ചുരസിച്ചിരിക്കും. ത

ന്റെ വായിൽക്കൂടി കപ്പൽ ഓടത്തക്കവണ്ണം വെള്ളംതന്നെ പൊങ്ങിയിരിക്കും. തീററിയ്ക്കായി ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ആടിനെയും പന്നിയേയും, അറുത്തുകൊന്നാൽ രക്തം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുള്ള പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തം നിമിത്തം അവയുടെ മൂക്കും വായും കൈകൊണ്ടു ഞെക്കിപ്പിടിച്ചും, നിലംകുഴിച്ചു മുഖം മൂടിയും അവയുടെ പ്രാണവേദന കണ്ടു് സന്തോഷിക്കുന്ന, മരവിച്ച ഹൃദയക്കാരായ മനുഷ്യാധമന്മാൎക്കല്ലാതെ, അകാരണമായി ഒരു നമ്പൂതിരിയെ നാലുവശവും വളഞ്ഞുനിന്നു് പ്രേതിനങ്ങളെല്ലാം വച്ചുകൊടുക്കാൻ, തോന്നുകയില്ല. നമ്പൂതിരിമാരുടെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തേയൊ, മൂഢവിശ്വാസങ്ങളേയൊ ജാതിനിലകളേയോപററി എത്രയധികം ശക്തിപൂർവം എതിൎക്കുന്ന ഒരുവനായാലും അവരോടു കോപിച്ചു് ഒരു വാക്കു പറയാനൊ, മുഖത്തൊന്നു തുറിച്ചുനോക്കാനോ, അയാൾ വകതിരിവുള്ളവനാണെങ്കിൽ ഒരുങ്ങുകയില്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ഇന്നു കാണുന്ന അനാചാരങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ ഉത്തരവാദികളല്ല. അവർ ആ പഴയ ഒഴുക്കിൽപെട്ടു', താഴോട്ടു പോകുന്നതേയുള്ളു. ഈ പരമാൎത്ഥസ്ഥിതികളേയും കാലദേശാവസ്ഥകളേയും അവരെ മനസ്സിലാക്കി സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനൊരുങ്ങുകയാണു നമ്മുടെ ധൎമ്മം. അല്ലാതെ വഴിയിൽകാണുന്ന മാന്യന്മാരെ അടിച്ചുപദ്രവമേല്പിച്ചിട്ടു, അതു പൌരുഷവും ജാത്യാഭിമാനവും ആണെന്നു പഠിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെടുകയല്ല വേണ്ടതു്. അങ്ങനെയുള്ള ചരിത്രകാരന്മാരും ചിത്രകാരന്മാരും ലോകത്തിന്റെ മറയത്തുപോകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. ആട്ടിൻകുട്ടികളെപ്പോലെ സൌമ്യന്മാരും, പരമശാന്തന്മാരും, കാഴ്ചയിൽതന്നെ ആൎക്കും കൌതുകമുണ്ടാക്കുന്നവരുമായ നമ്പൂതിരിമാരെ, അടിക്കാൻ തോന്നുന്നതുതന്നെ പ്രയാസം. അങ്ങനെ തോന്നിയാൽ പോരാ, പുറത്തു തൊലി പൊളിയത്തക്കവണ്ണം അടിക്കക്കൂടി വേണം. അവരുടെ പുറത്തു പൊടിക്കുന്ന ചോരകണ്ടു രസിക്കണം. ഇങ്ങനെയെല്ലാം എഴുതുന്ന വറുഗീസിന്റെ പുറത്തെ തൊലി പൊളിക്കണം എന്നു വായനക്കാരിൽ ചിലൎക്കു തോന്നിയേക്കും. ഞാൻ മുമ്പൊരവസരത്തിൽ — നായരെ തീണ്ടലുണ്ടെന്നു വറുഗീസു പറഞ്ഞ അവസരത്തിൽ — വറുഗീസിന്റെ അസത്യകഥാപ്രസ്താവനയിലുള്ള അസഹ്യംകൊണ്ടു്, വറുഗീസിന്റെ പുറത്തു മുഷ്കരനായ ഒരു നായൎക്കു തെരണ്ടിവാൽകൊണ്ടടിക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോകുമെന്നു് എഴുതിപ്പോയി. അതു് അധികമായിപ്പോയി എന്നു തോന്നിയ വായനക്കാരിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അവർ നമ്മുടെ നമ്പൂതിരിമാർ നാലുപേരുടേയും പുറംപിടിച്ചുനോക്കി സമാധാനപ്പെടേണ്ടതാണു്.

രാജാവിനെക്കണ്ടാൽ വഴി ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതുതന്നെ മെത്രാന്റെ വൈദികകൎമ്മവിഘാതമാണെന്നു പറയുന്ന വറുഗീസ്സ്, മെത്രാൻ ഈ യാത്രയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കൎമ്മങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദികകൎമ്മങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കുതിരയെ ചാടിച്ച് ഉക്കണ്ടമേനോനെ വഴിയിൽ വീഴ്ത്തിയതും, നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുറം പൊളിയത്തക്കവണ്ണം അടിച്ചതും ആ മെത്രാന്റെ വൈദികകൎമ്മങ്ങളാണ്. ഇതിൽനിന്നും നമുക്കു പഠിക്കാനുള്ളത്, വറുഗീസിന്റെ മെത്രാന്റെ വൈദികകൎമ്മം എന്നു വച്ചാൽ രാജാക്കന്മാരെ ധിക്കരിക്കയും, നാട്ടാചാരങ്ങളെ ലംഘിക്കയും, ബ്രാഹ്മണരെ ഹിംസിക്കുകയും, സഹോദരസമുദായത്തെ അവമാനിക്കയും ആണെന്നാണ്. ഇതുതന്നെആയിരിക്കും ഈമാതിരി വൈദികന്മാർ തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതും. അതുതന്നെ ആയിരിക്കാം കൃതഘ്നതാപൂൎണ്ണവും സമുദായവിദ്വേഷപരവും ആയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തിൽ ഇത്രയധികം പ്രചരിക്കാനുള്ള കാരണം.

ഈ സല്ക്കൎമ്മങ്ങളെല്ലാം നടത്തിയശേഷം മെത്രാപ്പോലീത്താ നടമേൽപള്ളിയിലെത്തി ഉറങ്ങുകയാണ്. രാത്രിയിൽ അവിടെ നടന്ന എല്ലാ സംഭവങ്ങളേയും മി വറുഗീസ് വൎണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഭവത്തിന്റെ സംഗ്രഹം മാത്രം വായനക്കാരെ ധരിപ്പിക്കാനേ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു.

ഉക്കണ്ടമേനോന്റെ സഹോദരീഭൎത്താവായ കോമി, മേനോന്റെ കൈ കടിച്ചുചതച്ച പഞ്ചകല്യാണിയെ ആരും അറിയാതെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അതിന്റെ കുളമ്പു വെട്ടി എറണാകുളം കായലിലിടാനുള്ള ശ്രമമാണ് അന്നു രാത്രിയിൽ പള്ളിയുടെ പുറത്തു നടന്നത്. ആരും അറിയാതെ കുതിരയെ രാത്രിയിൽ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോയി, കുതിരപ്പുറത്ത് അതുവരെ കേറിട്ടില്ലാത്ത കോമി പഞ്ചകല്യാണിയുടെ പുറത്തു കേറുന്നതും അത് അതിവേഗത്തിൽ ഓടുന്നതും കോമിയെ താഴെതള്ളിയിടാനായി കുതിര രണ്ടുകാലിന്മേൽ എഴുന്നേറ്റുനില്ക്കുന്നതും, കുടഞ്ഞു താഴെ ഇടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അപരിചിതനായ അയാൾ അതൊക്കെയായിട്ടും താഴെവീഴാതിരിക്കുന്നതും കുതിര കോമിയേയുംകൊണ്ട് കുതിരക്കാരന്റെ സമീപത്തു ചെന്നെത്തുന്നതും, അവിടെവെച്ച് അവർ തമ്മിലുള്ള ദ്വന്ദ്വയുദ്ധവും, ഒടുവിൽ അയാളെ പിടിച്ചു കെട്ടിനിൎത്തി കാലത്തേ മെത്രാന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുന്നതുമെല്ലാം ഒരു പഴങ്കഥപോലെ ബുദ്ധിശൂന്യന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളാണ്. മെത്രാപ്പോലീ

ത്താ, കോമിയുടെ മീശ പറിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം മാത്രം ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ ചിത്രത്തിൽതന്നെ കാണിച്ചേക്കാം.

"മെത്രാ—ഇല്ലായിരുന്നു അല്ലേ (മുത്തുക്കുറുപ്പന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു് ഏതോ ഒരന്യവിഷയത്തെപ്പററി കല്പിച്ചു സംസാരിക്കുന്നമട്ടിൽ) മുത്തു ആലവട്ടം കണ്ടുവല്ലൊ. (കോമിയുടെ മുഖം കാണുന്നുവല്ലൊ എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം എന്നു വറുഗീസ് നോട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടു്.)

മുത്തു—കാണുന്നു.

മെത്രാ—അഭ്രം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതിനായി അതിൽ പീലി പകുതിവച്ചുവേണം പണി പൂർത്തിയാക്കാൻ. (കോമി സത്യം പറയുന്നതിനായി അയാളുടെ ഒരുവശത്തെ മേൽമീശ പിഴുതുകളയണം എന്നർത്ഥം)

ഇതു് അന്യാപദേശമൊ ശ്ലേഷയൊ എന്താണെന്നൊന്നും അറിയാതെ വായനക്കാർ കുഴങ്ങുണ്ടു. ഇതു മി. വറുഗിസിന്റെ മലയാളം ബൈബിളിലെ 'നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ' എന്നും, 'എനിക്കപ്പംതരേണമേ' എന്നും 'ആമേൻ' എന്നും മററും കാണുന്ന സാഹിത്യത്തിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ട അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലുൾപ്പെട്ടതാണു്. മെത്രാന്റെ കല്പനപ്രകാരം മുത്തുക്കുറുപ്പൻ കോമിയുടെ പകുതി മീശ കളഞ്ഞു അതിനുള്ള കൂലി കടംപറയാതെ കോമി കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ മെത്രാൻ ആ ജോലി ചെയ്യാഴികകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. കോമിയുടെ പകുതിമീശ എടുത്തശേഷം അയാളെ മകനെവിളിച്ചു്, അയാൾക്കു കാപ്പിയുംകൊടുത്തു് സമാധാനപ്പെടുത്തി എന്നു കാണുന്നു. പണ്ടു് പുത്തൻകൂററുകാർക്കു് മുഴുവൻ, മേൽമീശയുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവർ വാവാക്കക്ഷിയും മെത്രാക്കക്ഷിയുമായി പിരിഞ്ഞപ്പോൾ, മെത്രാക്കക്ഷിയുടെ മേൽമീശ മുഴുവൻ എടുത്തുകളയണമെന്നുള്ള കല്പനപ്രകാരം പലരും എടുത്തു എന്നും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലെ ചില ഇരുതലമൂരികൾ ഒരുവശത്തെ മേൽമീശമാത്രം എടുപ്പിച്ചശേഷം മീശയുള്ള ഭാഗം പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് മെത്രാൻകക്ഷിയിലും, മീശയില്ലാത്തഭാഗം പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വാവാക്കക്ഷിയിലും ചെല്ലുമായിരുന്നു എന്നും ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു നേരാണെങ്കിൽ ഒരുവശം മീശക്കാരായി അങ്ങനെ വല്ല ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ, ഒരു നായരു് ഒരുവശത്തു മേൽമീശ വച്ചുകൊണ്ടു ജീവിച്ചു എന്നു പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പിന്നെവേണ്ടേ കാപ്പികുടിക്കാൻ. അക്കാലത്തു നസ്രാണിയെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കുന്ന നായർ, അവർ തൊട്ട വെള്ളംത

ന്നെ കുടിച്ചാൽ ഭ്രഷ്ടുണ്ടെന്നുവിചാരിക്കുമ്പോൾ, നസ്രാണി ഉണ്ടാക്കിയ കാപ്പികുടിച്ചു എന്നെഴുതിയതു വറുഗീസ് അറിയാതെയല്ല. നസ്രാണിയുടെ ജാതിപ്പടിയുടെ പൊക്കംകൂട്ടാൻമാത്രമാണ്. ഒരു നായരായ കോമിക്കു്, ഹരിക്കാരൻഉദ്യോഗം കൊടുത്തതും ചരിത്രത്തിൻെറ വിവരക്കൂടുതൽകൊണ്ടായിരിക്കും.

മെത്രാൻെറ നാട്ടുവാലായ്മ ലംഘിച്ചതും, ഇളയ തമ്പുരാനെ അവമാനിച്ചതും ജനസമുദായത്തിൽ പ്രക്ഷോഭജനകമായ ഒരു കാര്യമായിത്തീൎന്നു എന്നും, വലിയ തമ്പുരാൻ ഈ വിവരംഅറിഞ്ഞു് കുപിതനായി ദിവാൻ ശംകുണ്ണിമേനോനെ വരുത്തി കേസുകൾ രണ്ടും കഠിനമായ നടപടിനടത്തി ശിക്ഷയിൽ വരുത്തണമെന്നു കല്പിച്ചു എന്നും മി: വറുഗീസ് എഴുതീട്ടുണ്ടു്. മെത്രാനും കാര്യസ്ഥനായ അമിനാദാരും തൻെറ മുമ്പാകെ ഹാജരാകാൻ ദിവാൻജി ഉത്തരവുകൊടുത്തു. എന്നാൽ "ജ്യോതിൎഗ്ഗോളങ്ങളൊന്നാകെ പൊട്ടിത്തെറിച്ച് ഭൂചക്രത്തെ അതിൻെറ അക്ഷകീലത്തിൽ നിന്നു് അധഃപ്പതിപ്പിച്ച് സൎവ്വം അഗ്നിമയമാക്കിയാൽ കൂടി ലവലേശം ചുളുങ്ങുകയോ, ചലിക്കുകയോ, ചെയ്യാത്ത കട്ടവജ്രഹൃദയനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ" ആ ഉത്തരവിനു കീഴടങ്ങാതെ ക്രിസ്റ്റമസ്സ് കഴിഞ്ഞിട്ട് ദിവസം നിശ്ചയിച്ചെഴുതാമെന്നു മറുപടികൊടുത്തുപോലും. ദിവാൻ ശംകുണ്ണിമേനോനും ദേഷ്യം വന്നു. അടുത്തദിവസം മൂന്നുമണിക്കു മെത്രാനേയും കാര്യസ്ഥനേയും തൻെറ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കാൻ അന്നത്തെ പോലീസു കാര്യക്കാററായ മാങ്കായിമഠത്തിൽ രാമപ്പണിക്കൎക്ക് ദിവാൻജി ഉത്തരവുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ആജാനുബാഹുവും, ധനാഢ്യനും, വലിയ തമ്പുരാൻെറ വലിയ സേവകനും കൊച്ചീവാസികൾക്കെല്ലാം ഭയവും ബഹുമാനവും ഉള്ള ആളുമാണ്. എന്നാൽ പണിക്കർ, ബുദ്ധിമാനായ മൂക്കഞ്ചേരി 'ചെറിയ' അവർകളുടെ ഒരുററ മിത്രമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ചെറിയയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവഗണിച്ച് പണിക്കർ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. എന്താപോരെ. പണിക്കരുടെ യോഗ്യതമുഴവൻ ശരിപ്പെട്ടില്ലേ. ഇത്ര കേമനായ പണിക്കരെ പണിക്കരെന്നും ചെറിയയെ അവർകളെന്നും എഴുതിയതെന്താണെന്നറിയാതെ വായനക്കാർ എന്നോട്ടു കയക്കരുത്. അങ്ങിനെയാണ് വറുഗീസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. മാങ്കായിപ്പണിക്കരുടെ നിസ്സന്ദേഹമായ പദവിയേയും, സാമൎത്ഥ്യത്തേയും കുറച്ചൊക്കെ രേഖപ്പെടുത്താതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ, അത്രമാത്രം ചെയ്തിട്ട്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ വലുപ്പത്തെ വിസ്മരിച്ച് തൻെറ സമുദായത്തിൽപെട്ട 'ചെറിയതിനെ' വലിയതാക്കാൻ തൻെറ സ്വാധീനത്തിലുള്ള അ

വർകറം' എന്ന പദപ്രയോഗംചെയ്തതു് നിഷ്പക്ഷപാതികറം ഒരു കുററമായി കരുതിയേക്കും. അങ്ങിനെ കരുതിയാലും മി: വറുഗീസിന്ന യാതൊരു തെററും വരാനില്ല. ഏതായാലും ചെറിയതു് ഇവിടെ കടന്നുകൂടിയതു് ശരിയായ ചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ട ഭേദഗതിവരുത്താൻവേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കണം.

൧൦.

മെത്രാപ്പോലീത്താ മഹാരാജകല്പനയെ പരസ്യമായി എതിർക്കുന്നതാണു അടുത്തരംഗം.

അടുത്തദിവസം രാവിലെ ഒൻപതുമണിക്കു മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും കാര്യക്കാരേയും ദിവാൻ കച്ചേരിയിൽ ഹാജരാക്കുന്നതിനായി പോലീസുകാരോടുകൂടി മാങ്കായിമഠം വരുന്നു എന്ന വർത്തമാനം പള്ളിമേൽത്തട്ടിൽ എത്തിയപ്പോറംതന്നെ. ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അനുവാദംകൂടാതെ അകത്തുകടത്തിവിടരുതെന്നുള്ള മെത്രാൻെറ കല്പനപ്രകാരം മുത്തുക്കറുപ്പൻ മുതൽപേർ ഉദ്യോഗവേഷത്തിൽ വാളും ധരിച്ചു് ആനവാതുക്കൽ കാവലായി എന്നും, അഴിക്കകത്തു വറീതും മററും മെത്രാൻെറ ചാരുപടിയുടെ പിന്നിൽ വാളുംധരിച്ചു നിന്നിരുന്നു എന്നും വറുഗീസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. മെത്രാൻതൻെറ പള്ളിമതിലാകുന്ന കോട്ടയ്ക്കകത്തിരുന്നു്, തൻെറ വെള്ളിവില്ലാക്കാരായ പട്ടാളങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൊച്ചീരാജാവിനോടു യുദ്ധംചെയ്തു് ജയിക്കാൻ പോകുന്ന പ്രാരംഭരംഗമാണിതു്. കുറത്തിയാട്ടു തരിയൻ മുതലായ സേനാനായകന്മാരെ വായനക്കാർക്കു മുമ്പേതന്നെ പരിചയമാണല്ലൊ. മെത്രാൻെറ പിടിമൊന്തയും ചെരിപ്പും എടുക്കുന്ന അവർ, ആവശ്യം വരുമ്പോറം യുദ്ധവും ചെയ്യും. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് മി. വറുഗീസു് പറയുന്ന യോഗ്യതയ്ക്കും പുറമേ ധനതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ നല്ല വൈദഗ്ദ്ധ്യവുംകൂടിയുണ്ടു്. കുറച്ചു പണം ചെലവുചെയ്തു് അധികം കാര്യങ്ങറം നടത്തുന്നതാണു് ആ വൈദഗ്ദ്ധ്യം. അതുകൊണ്ടു് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ യുദ്ധസംഭാരങ്ങറംക്കു മെച്ചംകുറഞ്ഞുപോയി എന്നു വായനക്കാർ വിചാരിക്കരുതു്. അങ്ങാടിയിലെ മാപ്പിളമാരെല്ലാം പള്ളിമതിൽക്കകത്തുവന്നുകൂടി. ഈ സമയത്തു് പോലീസ്കാര്യക്കാരായ മാങ്കായിമഠം രാമപ്പണിക്കർ, ൩൬ ശിപായിമാരോടും ൩. നായ്ക്കന്മാരോടുംകൂടി ആനവാതുക്കൽ വന്നെത്തി.

രാമപ്പണിക്കർ—"ഉം. ആറം മാറട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞതപ്പോറം മുത്തുക്കറുപ്പൻ പറഞ്ഞ മറുപടി കേറംക്കേണ്ടതാണു.

മുത്തു—(വളഞ്ഞവാൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു്)

"അവിടുന്ന് ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും, മലയാളത്തിന്റെ മെത്രാപ്പോലിത്തയാകുന്ന എന്റെ തിരുമേനിയുടെ കല്പനയില്ലാതെ നിങ്ങളെ ആരെയുംതന്നെ അകത്തു വിടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങളെല്ലാവരും ഏതൊരു ചോറിന് ഉചിതം കാട്ടുന്നുവൊ, ഞാനും അതേവിധത്തിൽതന്നെ ഉചിതം കാണിക്കുന്നു. മുലകുടി മാറിയതുമുതൽ ഈ നിമിഷംവരെയ്ക്കും ഈ ശരീരം ആ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ—അതേ, എന്റെ തിരുമേനിയുടെ ചോറുകൊണ്ടുമാത്രം സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ദേഹത്തിലുള്ള ഓരോതുള്ളി രക്തവും അവിടുത്തെവക മാത്രമാണ്. അതിനെ അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി അവസാനത്തുള്ളിവരെയ്ക്കും വാർത്തു കളയുന്നതിനും ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധനാണ്. ഭീഷണികൊണ്ടോ ബലപ്രയോഗംകൊണ്ടോ ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും സാധിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ഈ നൻ പേരുടെ ശവശരീരങ്ങളുടെ പുറത്ത് അവസാനമായി അവിടുത്തേയും എന്റേയും ശവങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു വീഴുക എന്നുള്ളതിൽ കൂടുതലായി യാതൊരു സംഗതിയും നടക്കുന്നതല്ല. അടിതടകൊണ്ടോ, ആയുധപ്രയോഗംകൊണ്ടോ, സ്തംഭനവിദ്യകൊണ്ടോ, പടുമന്ത്രപ്രയോഗം കൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടുതന്നെയും ഒരു നാഞ്ചിനാട്ടു വെള്ളാളനെ അത്ര ക്ഷണത്തിൽ തോല്പിക്കാമെന്ന് ആരുംതന്നെ വിചാരിച്ചുപോകണ്ടാ. മുത്തുക്കറുപ്പൻ മരിക്കാൻവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവനാണെന്നും ഈ ഞരമ്പുകളിലുള്ള ഓരോതുള്ളി രക്തവും എന്റെ തിരുമേനിയുടെ തിരുവായ്മൊഴിയിലെ ഓരോ അക്ഷരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിനായി കാത്തുകിടക്കുന്നവയാണെന്നും ഇതാ കണ്ടുകൊള്ളുക തന്നെ. ഉം. ജൽദി."

ഇതുകൊണ്ടു് പണിക്കർ ഭയന്നില്ലെങ്കിൽ മുത്തുക്കറുപ്പന്റെ പിന്നീടുള്ള പ്രയോഗംകൊണ്ടു ശങ്കിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. തന്റെ ഇടത്തുകൈയിലെ വിരൽ സ്വന്തവാളുകൊണ്ടു കീറി രക്തപ്രവാഹം ഉണ്ടാക്കിയശേഷം അരക്കെട്ടിനിടയിൽനിന്നു മഹാമേദ എന്ന ഔഷധം എടുത്തുവച്ചു മുറിവുപാട് ഒന്നാക്കിക്കളഞ്ഞു.

തന്റെ ശിപായിമാർ നൻ പേരെയും വെട്ടിക്കൊന്ന് ഒടുവിൽ പണിക്കരേയും കൊല്ലുമെന്നും യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും രാജകല്പനനടത്താൻ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നും വെറും ഒരു മുത്തുക്കറുപ്പൻ പറയുന്നതുകേട്ടിട്ട്, യാതൊരു ക്ഷോഭവും കൂടാതെ നില്ക്കാൻ മാങ്കായിൽപ്പണിക്കർ മരമായിരുന്നാൽ കൂടി സാദ്ധ്യമല്ല. പിന്നെ പൗരുഷശാലിയായ മാങ്കായിൽപ്പണിക്കർ ഇതിനൊരുത്തരംപോലും പറയാതെനിന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാമെന്തുചെയ്യും. വറുഗീസിന്റെ

കൈയിലല്ലേ പോന്നയിരിക്കുന്നതു്. യാതൊരുനിവൃത്തിയും കാണാതെ, കുഴങ്ങി മൂക്കഞ്ചേരി ചെറിയതിനെ വരുത്തി മെത്രാൻെറ സമീപത്തേക്കയച്ചുപോലും. ആരെയും കടത്തിക്കൂടെന്നു കൽപ്പനയുള്ളപ്പോൾ അയാളെ എങ്ങനെ അയച്ചോ, കല്പനയുടെ അൎത്ഥം നസ്രാണി ഒഴിച്ചെന്നായിരിക്കും. ചെറിയതു് മെത്രാൻെറ സമീപത്തു ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടകാഴ്ച അവൎണ്ണനീയമാണു്. ഈ അപകടസന്ധിയിൽ യാതൊരുകുലുക്കവുമില്ലാതെ എട്ടു രായസംപിള്ളമാരെ ചുററും ഇരുത്തി ഓരോരുത്തൎക്കും വാചകം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതും, തെററുകൂടാതെ ഇടകലൎന്നു് നിഷ്പ്രയാസം അതു സാധിക്കുന്നതും മെത്രാപ്പോലീത്താ അഷ്ടാവധാനിയാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനു് അത്യാവശ്യമാണു്. എട്ടുരായസംപിള്ളമാരെക്കൊണ്ടു് ഇത്ര വളരെ എഴുതിക്കാൻ, ഈ യുദ്ധസംരംഭങ്ങൾക്കിടയിൽ കാൎയ്യങ്ങൾ കാണുമായിരിക്കും.

ചെറിയതിൻെറ ആവശ്യപ്രകാരം മെത്രാപ്പോലീത്താ മാങ്കായിപ്പണിക്കർ വരുന്നതിനു സമ്മതംകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം മെത്രാൻെറ മുമ്പിൽ ഹാജരായി, മെത്രാൻെറ മുഖത്തെ കിരണങ്ങൾകണ്ടു രാമപ്പണിക്കരുടെ കണ്ണു മഞ്ഞളിക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് ഹരിപഞ്ചാനനനെപ്പോലെ ആവശ്യം വരുമ്പോഴെല്ലാം ധ്യാനവും വരും.

മെത്രാ—"പോലീസ് കാൎയ്യക്കാരുടെ വരവു് അല്പം താമസിച്ചുപോയി. ഇപ്പോൾ നോമ്പുസംബന്ധിച്ച വ്രതകാലമാണു്. നമുക്കു ധ്യാനനമസ്കാരത്തിനുള്ള സമയമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു പറവാനുള്ള സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു നമ്മുടെ കാൎയ്യക്കാരുമായി അല്പനേരം സംസാരിക്കുക. കത്തനാരച്ചാ ഇദ്ദേഹത്തെ അമിനാദാരുടെ മുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകണം."

"എന്നുപറഞ്ഞു ധ്യാനത്തിനുപോകുന്നതു് അമിനാദാരെക്കൊണ്ടു സംസാരിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി മനഃപ്പൂൎവ്വമായിട്ടാണു്. 'വീരപരാക്രമി'യായ രാമപ്പണിക്കർ, 'സിംഹഗംഭീരനായ' അമിനാദാരെ കാണുന്നതു് അദ്ദേഹം ഒരു ആറൻമുളക്കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി മേൽമീശയ്ക്കു കൊഴുപ്പിടുന്ന സമയത്താണു. മി. രാമപ്പണിക്കരെ അമിനാദാർ അതിനുമുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി കണ്ടുഉടനെ 'ഇരിക്കാം മാങ്കായിമഠം' എന്നു സൽക്കരിക്കുന്നു. ഒരു സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആളെ ഇങ്ങനെ വീട്ടുപേർവിളിച്ചു സൽക്കരിക്കുന്നതു് അമിനാദാരുടെ സമുദായനടപടിയിൽപെട്ടതായിരിക്കാം. അമിനാദാർ ഒന്നും അറിയാത്തമട്ടിൽ എന്താ ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ രാമപ്പണിക്കർ ദിവാൻജിയുടെ

ഉത്തരവെട്ടത്തു് അമിനാദാരുടെമുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നു. ഇത്രസാധുവോ ഈ മനുഷ്യൻ എന്നു തോന്നും, ഇതെല്ലാം ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും നടപ്പുള്ള കാര്യമാണോ എന്നു വായനക്കാർ ആലോചിച്ചുകൊള്ളണം. അറസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ ചെന്നിരിക്കുന്ന പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനോടു്, മെത്രാൻെറ ഒരു കെട്ടുകൂട്ടുകാരനായ അമിനാദാർ പറയുന്ന വാചകങ്ങൾ കേട്ടാൽ പോലീസ് കമ്മീഷണർ അപ്പോൾ ജയിലിൽ; അല്ലെങ്കിൽ തൂക്കുമരത്തിൽ എന്നു തോന്നും.

അമിനാ — "ഒരു മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നാൽ ആരാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ നില എന്താണെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു സാധാരണമനുഷ്യനോ ഉത്തരോദിതപ്രബോധമുള്ള ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനവൻ. (ഈ മനുഷ്യനു് ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മഹാരാജാവിൻെറ പദവിയുണ്ടെന്നു് ആക്കാണുതോന്നാത്തതു്.) "കൊച്ചി ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പേരിലാണു് ഇങ്ങനെ ഒരു കേസെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ദിവാൻകച്ചേരിയിൽ ഹാജരാകുമോ?"

മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും ഇളയതമ്പുരാനും കൊച്ചിരാജ്യത്തു തുല്യനിലയാണു് ഉള്ളതു് എന്നു തോന്നും. "കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒഴിച്ചു് ഈ രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യ കണക്കാക്കുന്നതായാൽ, അതിൽ ഇരട്ടിവരാവുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ജനസമൂഹത്തെ ഭരിക്കുന്ന സമുദായാദ്ധ്യക്ഷനെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു് ഇവിടത്തെ ദിവാൻജിക്കുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങൾ എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പായി ഒരു ക്രിമിനൽ കേസിലെന്നവണ്ണം ഇങ്ങനെ ഒരു കല്പന എഴുതാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനവൻ ഉദ്യമിച്ചതും ഏററവും അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു"

ഈ ഗംഭീരമായ വാദം കേട്ടു രാമപ്പണിക്കർ അമ്പരന്നു ദിവാൻജിക്കു് അധികാരമില്ലെന്നു സംശയിച്ചുപോകുന്നു.

അമി—"തൃപ്പാപ്പൂർ കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു മഹാസമുദായത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനും നേതാവുമായി, തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം മൂലം അവരോധിച്ചിരിക്കുന്ന മതാചാര്യനാണു മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നും, ഇരിങ്ങാലക്കുടതച്ചുടയക്കയ്മളുടെ കാര്യം ഓർമ്മിക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിൻെറ അനുവാദംകൂടാതെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കൊച്ചിരാജ്യത്തുനിന്നും കല്പന അയയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നും നമ്മുടെ അമിനാദാർ വാദിക്കുന്നു. ഇതിലെ യുക്തികളൊന്നും സാമാന്യന്മാക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവു് മെത്രാനെ അവ

രോധിക്കാറുണ്ടെന്ന് ഇന്നാദ്യമായി കേൾക്കയാണ്". അവരോധിക്ക എന്നുവച്ചാൽ എന്താണെന്ന വറുഗീസ് വല്ലതും മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടോ. തച്ചുടയക്കയ്മളെ അവരോധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു മെത്രാനെയും അവരോധിച്ചു എന്ന് ഒപ്പത്തിനൊപ്പം പറയണമെന്നേയുള്ളുവല്ലൊ. ഇരിങ്ങാലക്കുടക്ഷേത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു രാജപ്രതിനിധിത്വമാണ് തച്ചുടയക്കയ്മൾക്കുള്ളത്. അതുപോലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ എവിടുത്തെ രാജപ്രതിനിധിയായിട്ടാണ് അവരോധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മെത്രാനെ അവരോധിച്ച തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം എവിടെ കിട്ടുമെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാന്മാരേയും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് അവരോധിക്കാറും ആ വിവരത്തിന് വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താറും ഉണ്ടോ എന്നും, ഇല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാതാകാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

തച്ചുടയക്കയ്മൾ കൊച്ചിരാജ്യനിയമത്തെ ലംഘിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ രാജ്യത്തെ ചട്ടപ്രകാരം അവിടുത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു പിടിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണോ വറുഗീസു ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൊച്ചിരാജാവിനോടു ധിക്കാരം പറയാൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിൻെറ തണലിലും, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനെ ധിക്കരിക്കേണ്ടപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷു രാജാവിൻെറ തണലിലും ആവശ്യംപോലെ മാറിമാറി നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമെ അമിനാദാരുടെ സംഭാഷണംകൊണ്ടു തെളിയുന്നുള്ളു. ഈ അമിനാദാർ പറഞ്ഞ വാചകം അന്നത്തേയും ഇന്നത്തേയും ഒരു മെത്രാനപോലും ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻെറ മുമ്പിൽനിന്നു പറയാൻ ധൈൎയ്യമുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതു തെളിവെടുക്കാതെ നിൎണ്ണയിക്കാവുന്ന കാൎയ്യമാണ്. ആ അസാദ്ധ്യകൎമ്മമാണു നമ്മുടെ അമിനാദാർ നടത്തുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സാധാരണനസ്രാണിയെക്കാൾ, കൊഴപ്പിട്ട മേൽമീശയുണ്ടെന്നൊരു വിശേഷമല്ലാതെ മററു യാതൊന്നും നാം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ആ മനുഷ്യനാണു പ്രസിദ്ധനായ രാമപ്പണിക്കരോട് ഇതൊക്കെ പറയുന്നത്. മെത്രാൻ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ വഴിയെ നടന്ന അനാവശ്യം കാണിച്ചതിന്, തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യവും കൊച്ചിരാജ്യവും തമ്മിൽ സംസാരിക്കണംപോലും. എന്തായാലും ഈയാളുടെ യുക്തിവാദങ്ങളും ദുസ്തൎക്കങ്ങളും പണിക്കർ വകവയ്ക്കുന്നില്ല.

രാമപ്പ—"കാൎയ്യക്കാർ ദുസ്തൎക്കത്തിനു പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണെങ്കിൽ അതിവിടെ നടപ്പില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കണം"

അമി—"അതെ. ഇതൊന്നും ഇവിടെ നടപ്പില്ലെന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതാണ്."

രാമപ്പ -"നടപ്പില്ലെന്നൊ? നടപ്പുണ്ടെന്നു എനിക്കല്ലേ നിശ്ചയമുള്ളതു്."

അമിനാ—"ശരി. അന്നു ശ്രീപരശുരാമൻ ഒരിക്കൽകൂടി തെക്കോട്ടു കോടാലി വലിച്ചെറിയുന്നതിനായി ഗോകർണ്ണത്തെ ത്തേണ്ടിവരും."

അതെന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പരശുരാമൻ അങ്ങനെ ഒരു കരാറുചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടില്ല. അതിക്രമം ചെയ്തമെത്രാനെ കൊച്ചീഗവമ്മെൻറ പിടിച്ചാൽ അപ്പോൾ കേരളം കലങ്ങി വെള്ളത്തിലാകുമെന്നും വീണ്ടും പരശുരാമൻ കേരളത്തെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും ആണോ മി. വറുഗീസ് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇത്രയും ധിക്കാരം അമിനാദാർ ഈ ഗദ്ധുവിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അന്നത്തെ ബാററൻതടി അന്വേഷിക്കാതിരിക്കത്തക്ക മനഃസ്ഥിതി അവിടുത്തെ പോലീസിനുണ്ടായിരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ബാററൻ തടിപ്രയോഗം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അമിനാദാർ മിണ്ടീട്ടുമില്ല.

അമിനാദാരും പോലീസ് കാര്യക്കാരും തമ്മിൽ ഉഗ്രമായ വാഗ്വാദം നടക്കുന്നു എന്നു് ഒരു വർത്തമാനം മേടയുടെ താഴെപ്പരക്കുകയും, ആളുകൾ ഗോവണിപ്പടിക്കൽ തിക്കിക്കൂട്ടുകയും, ആനവാതുക്കൽനിൽക്കുന്ന പോലീസ് കാർ രാമപ്പണിക്കരെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അകത്തു കടക്കാൻ ശ്രമിക്കയും, മുത്തുക്കറുപ്പൻ തടുത്തുനിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സമയത്താണു മെത്രാപ്പോലീത്താ 'ധ്യാനനമസ്ക്കാരം' കഴിഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കുവരുന്നതു്. പോലീസ് കാര്യക്കാർ കൂടെക്കൂടെ താഴെയോട്ടു ദൃഷ്ടിപതിക്കുന്നതുകണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"ശാന്തശീലന്മാരായ ഈ നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ അഭിമാനത്തെ മുറിവേല്പിക്കുന്നതായ സംഗതിയിൽ അത്യന്തം ക്ഷുബ്ധന്മാരും ശൂരന്മാരുമാണ്. ഇവരുടെ ഈ സാന്നിദ്ധ്യം പോലീസ് കാര്യക്കാരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇവരെ തൽക്ഷണം ഇവിടെനിന്നു പിരിച്ചുകളയാം" എന്നും,

"നിങ്ങളുടേയും നമ്മുടെ സമുദായത്തിൻെറയും ആത്മാഭിമാനത്തിനു ഭംഗംവരത്തക്ക യാതൊരുസംഗതിയും ഇവിടെ നടക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മക്കൾ എല്ലാവരും സമാധാനത്തോടും ധൈര്യത്തോടും കൂടി അവരവരുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കു

പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ. ഇവിടെ ആരുംതന്നെ നില്ക്കണമെന്നില്ല" എന്നാം കല്പിച്ചപ്പോൾ ജനക്കൂട്ടം ആനവാതലിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. അവിടെ മുത്തുക്കറുപ്പനും പോലീസകാരും തമ്മിൽ ആ സമയം മല്ലയുദ്ധം ആരംഭിച്ചിരിക്കയാണ്. പഴയസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള അഭ്യാസങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'ഓതിരം' 'കടകം' എന്നെല്ലാം വായനക്കാർ കേട്ടിരിക്കും. എന്നാൽ മുത്തുക്കറുപ്പന്റെ 'നസ്രാണിപ്പയററിൽ' ആ സാധാരണരീതികൾവിട്ട മാറിഓതിരം, മാറിക്കടകം, മാറിനീട്ട ക്കടനീട്ട മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളാണ പോലീസിന്റെമേൽ വർഷിച്ചത്. അഭ്യാസങ്ങളുടെ ഇനവിവരംപട്ടികയുടെ പ്രയോഗചാതുര്യം തന്നെ നമ്മെ നിശ്ചേഷ്ടരാക്കുന്നമുറയ്ക്ക്, ആ ഇടതുപ്രയോഗം കണ്ട പോലീസ്കാർ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടിരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഓതിരം മാറി, കടകംമാറി, നീട്ടമാറി, ഒടുവിൽ കാലുമാറി എന്ന വറുഗീസു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, മാറിഓതിരത്തേക്കാൾ കേൾക്കാൻ ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നു. മുത്തുക്കറുപ്പന്റെ യുദ്ധകോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിൽ, പുറത്തേക്കു ഒഴുകിയ ജനസമൂഹത്തിന്റെ തള്ളലിൽ പോലീസുകാർ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കായി നാലുവഴിക്കും ഓടിപ്പോയി ഇങ്ങനെ രാമപ്പണിക്കർ തനിച്ചു അഭിമന്യുവിനെപ്പോലെ ശത്രുക്കളുടെ നടുക്കായി. ആ ആപത്സന്ധിയിൽ പോലും അദ്ദേഹം താഴെപ്പറയുന്നവിധം ധീരതയോടുകൂടി പറഞ്ഞു എന്ന വറുഗീസ് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

രാമപ്പ — "എനിക്കു പറവാനുള്ളതെല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ദിവാൻജിയുടെ കല്പനഅനുസരിച്ചുപ്രവൃത്തിക്കുക എന്നുള്ളതല്ലാതെ, ഇക്കാര്യത്തിൽ മററു യാതൊരു ചുമതലയും എനിക്കില്ല. ഒരു വൻപിച്ച കലാപത്തിന്റെയും, ഭയങ്കരമായ രക്തപ്രവാഹത്തിന്റേയും. ഫലമായിട്ടുമാത്രമേ അവിടുന്നു ദിവാൻകച്ചേരിയിൽ ഹാജരാവുകയുള്ളു എന്നാണെങ്കിൽ കൊച്ചിദിവാൻജിയുടെ അധീനതയിൽ, കൊച്ചിവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നുന്നവരായി ഒരുവലിയസംഘം പോലീസ്സൈന്യവും പട്ടാളവും ഈ സങ്കേതത്തിനുള്ളിൽതന്നെയുണ്ടെന്നുള്ള കഥ അവിടുന്ന് ഓർമ്മവച്ചാൽ നന്നായിരിക്കും.

മെത്രാ— "കൊള്ളാം കാര്യക്കാരർ; സർവ്വപ്രജകൾക്കും മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള വിക്റേറാറിയാമഹാറാണിയുടെ അധികാരത്തിൽ പെട്ടതായ ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഒരു നാട്ടുരാജ്യമായ ഈ കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിൽ ഇവിടത്തെ ഒരു മതാദ്ധ്യക്ഷനു മതകർമ്മസംബന്ധമായിട്ടുതന്നെയും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അങ്ങനെയുള്ള സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെ ശിക്ഷാർഹ

മാക്കാൻ കൊച്ചീവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗവമ്മെൻറു ഉത്സാഹിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ള സംഗതികഠ ചക്രവത്തിനി മഹാറാണിയുടെ സന്നിധിയിൽ കൊച്ചീദിവാനും നാമും ഒരുമിച്ചു വിസ്തരിക്കപ്പെടണമെന്നുതന്നെയാണു നമ്മുടെ നിശ്ചയം. അതിനാൽ തൽക്കാലം മതിരാശിഗവണ്ണർസായ്പ് അവർകളുടെ മുമ്പിൽവച്ചു ദിവാൻജിയുമായി കണ്ടുകൊള്ളാമെന്നു നാം പറഞ്ഞതായി മാത്രം കാൎയ്യക്കാർ ദിവാൻജിയെ അറിയിച്ചേക്കു. എന്നാൽ ആവട്ടെ. ഇപ്പോഠ പോകാം."

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനിതരസാധാരണമായ മനക്കരുത്തുകണ്ട് രാമപ്പണിക്കരുടെ മനഃസ്ഥൈൎയ്യം ശിഥിലമായി ഇച്ഛാഭംഗത്തോടും നീരസത്തോടുംകൂടി മടങ്ങിപ്പോകയാണു ചെയ്തതുപോലും. മഹാറാണിയുടെ മുമ്പിൽ വിസ്താരം നടക്കുമെന്നു കേട്ടാൽ ഉടൻ കാൎയ്യബോധമില്ലാതെ ഒരു പോലീസുകാൎയ്യക്കാർ ഭയപ്പെടുകയൊ കീഴടങ്ങുകയോ ചെയ്യുമൊ? മഹാറാണിയുടെ മുമ്പിലെ വിസ്താരത്തിനായി മെത്രാൻ ശീമയ്ക്കുപോകുമോ, മഹാറാണി മദ്രാസിൽ വരുമോ എന്നുള്ള കാൎയ്യം വ്യക്തപ്പെടുത്താത്തതുകൊണ്ടുള്ള കുഴപ്പമേ വായനക്കാൎക്കുണ്ടാകയുള്ളു. മെത്രാൻെറ കല്പന ശീമയിലെത്തിയാൽ, എന്തു ജോലിത്തിരക്കുണ്ടെങ്കിലും മഹാറാണി ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടുമെന്നുതന്നെയാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തഎന്ന് എഴുതി ഒപ്പിട്ടാൽ ചക്രവത്തിക്കു പിന്നെ ഇരിക്കപ്പൊറുതിയുണ്ടൊ. മഹാറാണിയുടെ മുമ്പിലെ വിസ്താരത്തിനാവോണി ഗവണ്ണരുടെ മദ്രാസ് ഭവനത്തിൽവച്ചു കാണാമെന്നു പറഞ്ഞതിൻെറ യുക്തി മനസ്സിലാക്കാൻ അതെഴുതിയ വറുഗീസിനുതന്നെ സാധിക്കുമൊ എന്നു സംശയം. ഇതു് എത്രതന്നെ അസംബന്ധവും യുക്തിഹീനവും എന്നു പറഞ്ഞാലും, അതുവരെ ഊൎജ്ജസ്വലനായിനിന്ന കാൎയ്യക്കാർ, സപ്തനാഡികളും തളൎന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അതിൻെറ യുക്തിഹീനതയെപ്പററി നമുക്കാക്ഷേപിക്കാൻ ആവശ്യമുണ്ടോ. അങ്ങനെ ആ രംഗവും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ജയശംഖുമുഴക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ടു എന്നു വായനക്കാർ ധരിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. വറുഗീസിൻെറ സമുദായത്തിനുള്ള കൊച്ചീരാജഭക്തി ഇതുകൊണ്ടു പൂൎത്തിയായി എന്നു വായനക്കാർ വിചാരിക്കരുത്. വിക്ടോറിയാമഹാറാണിയുടെ കീഴിലാണെന്ന് ഓൎത്തുകൊള്ളണം എന്നു കൂടക്കൂടെ പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാത്രമാണു നമ്മുടെ ചിത്രകാരൻെറ രാജഭക്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്നു തെററിദ്ധരിക്കരുത്. എൻെറ സ്നേഹി

തനായ ക്രിസ്ത്യൻടാഗോർ' ഒരു സംശയം തീൎത്തന്നാൽ കൊള്ളാമെന്ന താല്പൎയ്യമുണ്ട്. "ചക്രവൎത്തിനിമഹാറാണി" എന്നുള്ള ഇരട്ടപ്പദപ്രയോഗത്തിന വിശേഷിച്ച വല്ല അൎത്ഥവും സങ്കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. അതോ ഗജവീരന്മാരുടെ പുറത്തെ ആനയമ്പാരിപോലെയും. അദ്ധ്യക്ഷനേതാവിനെപ്പോലെയും എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നൊന്നേയുള്ളോ. അങ്ങിനെയുള്ള പദപ്രയോഗങ്ങൾക്ക വിശേഷിച്ച് അർത്ഥഹവും കാൎയ്യവുമില്ലെങ്കിൽ. വീണ്ടും എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അത്താനാസ്യോസിനെങ്കിലും, ആവക ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ കൊള്ളാം.

മെത്രാന്റെ ഈ ഒട്ടവിലത്തെ കല്പനയിലുള്ള ഒരു വാചകംകൊണ്ട്, അദ്ദേഹമൊ വറുഗീസൊ അറിയാതെതന്നെ നസ്രാണികൾ മുമ്പു തീണ്ടലുള്ള ജാതിക്കാരായിരുന്ന എന്ന സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. "ഇവിടത്തെ ഒരു മതാദ്ധ്യക്ഷന്ന മതകൎമ്മസംബന്ധമായിട്ടുതന്നെയും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല." മെത്രാനുതന്നെയും, മതകൎമ്മാനുഷ്ഠാനംസംബന്ധിച്ചപോലും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാ എന്ന പറഞ്ഞാൽ. സാധാരണ നസ്രാണികളും സാധാരണ സന്ദൎഭങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കാൻ തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വഴികളും നടപ്പും കൊച്ചീരാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന എന്ന മെത്രാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ആ മെത്രാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലെ നസ്രാണികളുമാണ മി: വറുഗീസിന്റെ പേനത്തുമ്പത്തുകൂടി തൃപ്പൂണിത്തുറ കോട്ടയ്ക്കകത്തും കൊട്ടാരവാതുക്കലും കടന്നുകേറുന്നതും, ധിക്കാരമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതും. ആജ്ഞയെ ലംഘിക്കുന്നതും. വഴിനടക്കാൻപോലും നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു ജാതിക്കാരുടെ അജ്ഞതയും അശക്തിയും എത്ര അധികമെന്ന് ഊഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളവൎക്ക് അവൎക്കുണ്ടെന്നു പറയുന്ന ആജ്ഞാലംഘനശക്തി വറുഗീസിന്റെ കെട്ടുകഥയിൽ കെട്ടിച്ചേൎത്തതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു മി: വറുഗീസിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം ഗവൎണ്ണർസായ്പിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു കാണാൻവേണ്ടി തൽക്കാലം നമുക്ക മെത്രാനുമായി യാത്രപറയുന്നതുതന്നെയായിരിക്കും ഉചിതമായിട്ടുള്ളത്.

൧൧.

രാമപ്പണിക്കർ മെത്രാന്റെ ലാപ്പായിൻറുകളെ ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, രാജ്യംഭരിക്കുന്ന ബുദ്ധിമാനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഇതികൎത്തവ്യതാമൂഢനായി മഹാരാജാവിനെ ക

ണ്ടു കാര്യം ചോദിക്കാനായി കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപോലും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സംഭവറിപ്പോർട്ട് കേട്ടപ്പോൾ, മഹാരാജാവു്, അപ്പടി മരവിച്ചുപോയി എന്നെഴുതുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊട്ടുവിഭേക്ക മാററിവച്ചിട്ട്, മഹാരാജാവു തൽക്കാലം ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

"എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും മററുള്ള സ്വജനങ്ങൾക്കും എന്നെന്നേയ്ക്കും ഒരു പാഠമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ധാർഷ്ട്യത്തിനു തക്കതായ ശിക്ഷ ഉടനടി നൽകണം. ദിവാൻെറ ഉത്തരവനുസരിച്ചു കച്ചേരിയിൽ ഹാജരാവുകയില്ലെങ്കിൽ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ ശക്തിമുഴുവൻ പ്രയോഗിച്ചു പ്രതികളെ കച്ചേരിയിൽ വരുത്തി ജാമ്യം സ്വീകരിക്കാത്ത നിലയിൽ വിസ്താരം നടത്തണം. തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവിനോടൊ, മേൽകോയ്മയോടൊ ഗവമ്മെൻറിൻെറ ഈ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി സമാധാനം പറയേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം കാര്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ അനുസരിച്ച് അപ്പോൾ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. അതിനാൽ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ ശക്തിമുഴുവൻ പ്രയോഗിച്ചു ധീരതയോടുകൂടി കാര്യംനടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ യാതൊന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട."

ഈ കല്പനപ്രകാരം നടക്കാൻ തയ്യാറാവാതെ, ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ മഹാരാജാവിനെ സമാധാനപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു എന്നാണു പറയുന്നതു്. പ്രയാസംകൂടാതെ മഹാരാജാവു സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജാവിനേയൊ മന്ത്രിയേയോ ക്രോധത്തിൻെറ അങ്ങേഅററത്തെത്തിക്കാനും, ഉടനേതന്നെ പരമശാന്തപാദത്തിൽ അടക്കിയിരുത്താനും, അവിവേകിയായ ഒരു സാധാരണൻ ചെയ്യാത്ത തെററുകളെല്ലാം അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാനും ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനു് ഒരു പ്രയാസവുമില്ലല്ലൊ. ഒന്നുരണ്ടുവരി വാചകങ്ങൾകൊണ്ടു് അതെല്ലാം സാധിക്കാം. പക്ഷെ വായനക്കാരെല്ലാം വറുഗീസിൻെറ തരക്കാരല്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, അസംഭവ്യങ്ങളേയും അനൗചിത്യങ്ങളേയും അവർ കണ്ടറിഞ്ഞു്. കഥാപാത്രങ്ങളിൽ അപ്രീതിജനിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ബുദ്ധിശൂന്യമായി മനപ്പൂർവം യത്നിച്ചതിൻെറ പ്രതിഫലമായിട്ടു്, അവർ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെത്തന്നെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുപകരം ബലിപീഠത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്യിക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം നമ്മുടെ ചിത്രകാരൻ അനുഭവംകൊണ്ടേ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളു.

ഒരു രാജ്യത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കോ അവിടുത്തെ മന്ത്രിക്കോ, നാടുവാഴുന്ന മഹാരാജാവിനൊ, ആ രാജ്യത്തെ പ്രധാനപ്പെ

ട്ട നാട്ടനടപ്പുകളും പ്രജാസമുച്ചയത്തിനുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങളും, സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും, സമുദായപ്രമാണികൾക്കുള്ള സ്ഥാനനിണ്ണയങ്ങളും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു വിചാരിക്കാൻ സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. നിസ്സാരകാൎയ്യങ്ങളെപ്പറ്റി വലിയ ആളുകൾക്കു പൂണ്ണജ്ഞാനമില്ലാതെ വന്നു എന്നു വരാം. ഒരു പുതിയകാൎയ്യം— അതു എതിർവാദമുള്ളതും കൂടി ആയിരിക്കുമ്പോൾ, അതു് എങ്ങനെ തീരുമാനിക്കണമെന്നു് ഒരാലോചനയൊ സംശയമൊ ഉണ്ടാകാം. മെത്രാൻെറ ഘോഷയാത്ര ഇതു രണ്ടിൽ ഏതിലെങ്കിലും പെട്ടതാണെന്നു മി: വറുഗീസു് സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ അമിനാദാരുടെ ന്യായവാദങ്ങൾക്കു ഒരു ന്യായമുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടായിട്ട ൨൦൦൦ കൊല്ലത്തോളമായി എന്നു മി: വറുഗീസു പറയുന്നുണ്ടു്. നസ്രാണി ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു കത്തനാരുണ്ടാകാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലെങ്കിൽ അവരുണ്ടായി അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പെങ്കിലും കത്തനാരും മെത്രാനും ഉണ്ടായിക്കാണണമല്ലൊ. കൊച്ചീരാജ്യത്തെ മണ്ണു മുഴവൻ രക്തംകൊണ്ടു കുഴച്ചതു നസ്രാണിയായതുകൊണ്ടു്, അതിനും കുറേക്കാലം വേണ്ടിയിരിക്കും. രക്തംകൊണ്ടു മണ്ണു കുഴയ്ക്കുന്നവക്കു വെള്ളംകൊണ്ടു മണ്ണു കുഴയ്ക്കുന്നവരേക്കാൾ ആ രാജ്യത്തു് ഒരു പ്രാമാണ്യം ഉണ്ടാകാതെയും കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു രാജാവിൻെറയോ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തിൻെറയോ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാൻ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു സമുദായമൊ, അദ്ധ്യക്ഷനൊ അല്ല നസ്രാണിയും മെത്രാനും എന്നു വറുഗീസിൻെറ വാദംകൊണ്ടു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നസ്രാണിസമുദായത്തിനും അദ്ധ്യക്ഷനും ആ രാജ്യത്തു ൨൦൦൦ കൊല്ലംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും നടപ്പുകൊണ്ടെങ്കിലും നിണ്ണയപ്പെട്ടാതിരിക്കാനും ന്യായമില്ല. ആവക നടപ്പവകാശങ്ങൾ പോലും ആ രാജ്യത്തെ രാജാവിനാം മന്ത്രിക്കും നിശ്ചയമില്ലെന്നു പറയുന്നതു കേവലം തെറുതന്നെയാകുന്നു. മെത്രാൻ കുതിരപ്പുറത്തു കേറുന്നതും, വഴിയെ സഞ്ചരിക്കുന്നതും, നസ്രാണികൾ വിളക്കുകത്തിക്കുന്നതും അന്നാദ്യമായിട്ടാണെങ്കിൽ, അതു് ഒരു പുതിയ സംഗതിയായി കരുതി മന്ത്രിമാരുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചു എന്നും, അക്കാൎയ്യം രാജസന്നിധിയിൽ എത്തിയെന്നും വരാം. എന്നാൽ കേരളചക്രവൎത്തികളുടെ കാലം മുതൽ പള്ളിമേനാവും, പള്ളിവിളക്കും, പള്ളിക്കുതിരയും, പള്ളിപട്ടാളവും, പള്ളിക്കുളിയും, പള്ളിഉറക്കവും മാത്രമല്ല പള്ളി എഴുനാള്ളത്തുപോലും ഉള്ള മെത്രാൻെറ മതകൎമ്മാനുഷ്ഠാന എഴുന്നെള്ളത്തിനെപ്പറ്റി വിശേഷവിധിയായി വിചാരിക്കാനൊ, അതുനിമിത്തം ഒരു ക്ഷോഭമുണ്ടാകാനൊ. നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി

അന്വേഷിക്കാനൊ കാരണം കാണുന്നില്ല. മെത്രാൻ പള്ളിയിലു
റങ്ങിയതുകൊണ്ടുണ്ടായ സമുദായാഭിവൃദ്ധി നിമിത്തം, ബഹുമാനസൂ
ചകമായി മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായ ഒരു പദമാണു 'പള്ളിയുറക്ക'
മെന്നും, അതിലെ 'പള്ളി'ചേൎത്തു പറഞ്ഞെങ്കിലെ മഹാരാജാക്ക
ന്മാൎക്കുപോലും ബഹുമാനം മതിയാകയുള്ളു എന്ന നിലയിൽ ആ
ക്കിത്തീൎത്തതു നസ്രാണികളാണെന്നും, അങ്ങനെയാണു 'പള്ളിക്കു
റുപ്പും' 'പള്ളിവേട്ടയും' മറ്റും ഉണ്ടായതെന്നും പറയാൻപോലും
ദുരഭിമാനം നിമിത്തം ഭ്രാന്തചിത്തനായ വറുഗീസ് തയ്യാറുണ്ടായി
രിക്കും. എന്നല്ല 'തൃപ്പാദവും', 'തിരുനെററിയും' തെററാണെന്നും
'പള്ളിപ്പാദവും' 'പള്ളിനെററിയും' ആണു ശരിയെന്നും 'അമൃത
ത്തിനു' പകരം 'പള്ളിബ്ഭക്ഷണ'മെന്നു പറയണമെന്നുംകൂടി വ
റുഗീസിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടാകാം. അത്രമാത്രം ജാത്യാഭിമാനിയാ
യ മി: വറുഗീസ്, തന്റെ യുക്തിഹീനമായ വാദമുഖങ്ങൾ നിമി
ത്തം, ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം കൊച്ചീരാജ്യത്തെ ഒരു നിസ്സാരസമുദാ
യമാണെന്നും, അവരുടെ മെത്രാൻപോലും അവിടുത്തെ നല്ല വഴി
യെ നടക്കാറില്ലെന്നും, അവരും അവരുടെ നടപടികളും മഹാരാ
ജാവിന്റേയൊ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദങ്ങളുടേയൊ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടത്ത
ക്ക യാതൊരു ലക്ഷണവും ഉള്ള ഒന്നല്ലെന്നും, താന്തോന്നിയായ
ഒരു മെത്രാനും, അതിക്രമികളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരും,
പരീക്ഷണാൎത്ഥം ഒരു 'സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യപ്രമേയം' കൊണ്ടുവന്നി
രിക്കയൊണെന്നും സ്ഥാപിക്കയൊണു ചെയ്യുന്നതു്. അതല്ല. നടപ്പു
ള്ളതും അവകാശമുള്ളതുമായ ഒരു കാൎയ്യമാണു് അവിടെ നട
ന്നതെങ്കിൽ, ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന ചരിത്രം മുഴുവൻ വെറും
അറേബ്യൻകഥകൾ മാത്രമായിത്തീരുന്നു. വേറൊരബദ്ധവും കൂടി
വറുഗീസിനു പററിട്ടുണ്ടു്. മെത്രാനെയും അമിനാദാരേയും പിടി
ച്ചു് ഹാജരാക്കാനാണല്ലൊ പോലീസ്കാൎയ്യക്കാൎക്കു ദിവാൻജി കല്പ
നകൊടുത്തതു്. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാ
ജാവു് അവരോധിച്ചതു നിമിത്തം, പിടിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നി
യമദോഷം പുത്തനായി ഉണ്ടായി. തൽക്കാലം നമുക്കതു വകവ
ച്ചുകൊടുക്കാം. അമിനാദാരെ ആരു് അവരോധിച്ചിട്ടാണു പിടി
ക്കാതിരുന്നതു്. മെത്രാന്റെ കാൎയ്യസ്ഥൻ തെററു ചെയ്താലും പി
ടിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു് അവരോധനക്കാലത്തെ തിരുവെഴുത്തുവിളം
ബരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നെഴുതാൻ വിട്ടുപോയതായിരിക്കാം.
അതൊന്നുമല്ല; നീതിവാദമൊന്നുമല്ല അതിലന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
പോലീസ്സൈന്യത്തെ ഓടിച്ച മുത്തുക്കറുപ്പനുള്ളപ്പോൾ, അവ
രുടെ നായകനായ പണിക്കർ നീതിനടത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ പണി
ക്കരുടെ അനുഭവം എന്താണെന്നറിയാമെന്നുള്ള ഭയപ്പെടുത്തലിൽ

തന്നെയാണ് വറുഗീസിൻെറ മെത്രാൻെറ ന്യായവാദങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവരാധനശക്തികൊണ്ടല്ല അപമര്യാദകൊണ്ടാണ് അത്താനാസ്യോസ് ജീവിച്ചതും, അന്നുകൊച്ചിരാജ്യത്തു ചെന്നുമാറിയതും എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. യുക്തിയും ന്യായങ്ങളും ഒന്നും പറയാൻ ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നില്ല. ആ വക കാര്യങ്ങൾ കണികണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനോട് ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ തോൽക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. വല്ലപ്രകാരവും, മി: വറുഗീസും ഒരുമിച്ച് അത്താനാസ്യോസിൻെറ അവസാനം വരെ സഞ്ചരിച്ച വായനക്കാരെ കരയ്ക്കടുപ്പിക്കാൻ കഴിയുമൊ എന്നു നോക്കണമെന്നേ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അതു സാധിക്കുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നില്ല. അവസാനിച്ചു എന്നു വിചാരിച്ച അത്താനാസ്യോസ്, പുതിയ പുതിയ രംഗങ്ങൾവഴി പട്ടരെ മാർഗ്ഗംകൂട്ടിയും, നമ്പൂരിക്കു നസ്രാണിയെക്കൊണ്ടു ചൂട്ടുപിടിപ്പിച്ചും' വിരലുകളിൽ പന്തം കത്തിച്ചും അധമാധമനായ രാക്ഷസവര്യനായി വീണ്ടും മനോരമയിൽ നടനംചെയ്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനൊപ്പം നൃത്തം തുള്ളാൻ എനിക്കു സൌകര്യമൊ മനസ്സോ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു മി: വറുഗീസും മനോരമയും പരിഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സൌകര്യമുള്ളിടത്തോളം മുമ്പോട്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കാം.

"സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻ മഹാസമുദായത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനേതാവെന്ന നിലയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിശക്തനായ ഒരാളായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ വിസ്തരിക്കയും ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്ന സംഗതിയിൽ ഏററവും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ആലോചന ആവശ്യമാണെന്ന്" മഹാരാജാവിന് അപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായി. ഉടനേതന്നെ ഒരു 'റെപ്പട്ട്' തയ്യാറാക്കി ബ്രിട്ടീഷ്റസിഡണ്ടിനു പോഞ്ഞിക്കരെയ്ക്കയച്ചു. എന്നാൽ ആ റിപ്പോർട്ടു കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സംഗതി മുഴുവൻ റസിഡണ്ടു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്നു. അതു മെത്രാപ്പോലീത്താ മുഖാന്തരമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം റസിഡണ്ടു ദിവാൻജിക്കയച്ച മറുപടി താഴെ ചേർക്കാം.

"മലബാറിലെ പുരാതനവും അതിപ്രശസ്തവുമായ സുറിയാനിസമുദായത്തിൻെറ ബഹുമാന്യനും, പൂജ്യനും പരമാദ്ധ്യക്ഷനുമായ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾക്കു പൂർവ്വകാലം മുതൽക്കേ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠവും ഉന്നതവുമായ സ്ഥാനോചിതപദവികൾ നടപ്പുകൊണ്ടും, ഇതിഹാസപൂർവ്വം പൂർവ്വലോചാധിഷ്ഠിതവുമായ ആചാരമര്യാദകൾ കൊണ്ടും, സുസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാ

ണെങ്കിലും, സിറിയൻസമുദായത്തിൻെറ സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവും മതവിഷയവുമായ പ്രത്യേകകാൎയ്യങ്ങളെയും പൊതുക്കാൎയ്യങ്ങളും അവരുടെ ഇടയിൽ നടക്കാറുള്ള ക്രിമിനൽ സംബന്ധമായ ചില്ലറക്കുററങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ, ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ പാലിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നതും, രാജ്യരക്ഷാപരങ്ങളായ ചാരിത്രികകൃത്യങ്ങൾമൂലം മലബാറിലെ സാമന്തരാജാക്കന്മാർ അത്യന്തം ബഹുമാനപൂർവം ആദരിച്ചുപോരുന്നതും, ഐതിഹ്യസമ്പത്തിയോടുകൂടിയ ഒരു പുരാതനജനസമുദായം എന്ന നിലയിൽ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായം അതിൻെറ ജീവിതഗതിയിൽ അതിൻെറ സഞ്ചിതമഹാശക്തി ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം സ്വായത്തമാക്കീട്ടുള്ളതുമായ ആ വക ആചാൎയ്യമൎയ്യാദകളും, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിൻെറ അവരോധവിളംബരവും, രാജ്യത്തെ പൊതുവെ ബാധിക്കുന്നതായ ക്രിമിനൽ നിയമസാരങ്ങളിലൊ, ക്രിമിനൽ നിയമസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിഷയങ്ങളിലൊ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ വല്ല അവകാശങ്ങളേയൊ, അധികാരത്തേയോ ജനിപ്പിക്കുന്നതായൊ ബാധിക്കുന്നതായൊ ബ്രിട്ടിഷുഗവൎമ്മെണ്ടു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതാവട്ടെ അത്യന്തം പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കേസായതിനാൽ നാം തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും മടങ്ങി എത്തിയശേഷം മുൻകൂട്ടി വിവരം അറിയിച്ചു നമ്മുടെ മുമ്പിൽവച്ചു ദിവാൻതന്നെ കേസു വിസ്തരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നാം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു."

ഈ വാചകം റസിഡണ്ടു സായ്പ് സ്വന്തകൈപ്പടയിൽ എഴുതിയയച്ചതാണെന്നു മി: വറുഗീസു പറഞ്ഞാൽതന്നെയും ഇതിനൊരൎത്ഥമുണ്ടെന്നു പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. റസിഡണ്ടിൻെറ ആ ഉത്തരവു വായനക്കാർ എനിക്കുവേണ്ടി ക്ഷമയോടുകൂടി രണ്ടുമൂന്നാവൎത്തി വായിക്കണമെന്നപേക്ഷയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ —ധൈൎയ്യമുണ്ടെങ്കിൽ – പിന്നെയും ഏതാനും പ്രാവശ്യംകൂടി വായിക്കണം. ആ വാചകത്തിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ഒരൎത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ദയാപൂർവം എന്നെയുംകൂടി വിവരം ധരിപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷയുണ്ട്. റസിഡണ്ടിൻെറ കല്പനയായതുകൊണ്ട് അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മറുപടി എഴുതാൻ ഞാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചു. യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. സായ്പ് എഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മലയാളത്തിലായിരിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആ ഇംഗ്ലീഷെഴുത്തുതന്നെ മി: വറുഗീസ ദയാപൂർവം ഒന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയേക്കുമെങ്കിൽ, വായനക്കാർ കുഴങ്ങാതെ കഴിയുമായിരുന്നു. അതു നിമിത്തം മി: വറുഗീസ് ഒരു നേരെങ്കിലും പറഞ്ഞു എന്നു വരുത്തുകയും ചെ

ശ്യമായിരുന്നു. ആ ഉത്തരവിൻെറ അസലൊ ശരിപ്പകൎപ്പൊ വ
റുഗീസിൻെറ കൈവശം ഇല്ലാതെ ഈവിധം അബദ്ധസമ്പൂൎണ്ണമാ
യ ഒരു കാൎയ്യം എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കയില്ലെന്നുവേണം മനുഷ്യമൎയ്യാദ
പ്രകാരം വിചാരിക്കാൻ. അങ്ങനെ ഒരു രേഖ പ്രസിദ്ധീകരിക്കു
ന്നതുവരെ ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിക്കാ
നേ, നസ്രാണി സമുദായത്തെയും, കേരളരാജാക്കന്മാരെയും, ബ്രിട്ടീ
ഷു ഗവൎമ്മെൻറിനേയും—വിശേഷിച്ചു വറുഗീസിനേയും—ഓൎമ്മി
ക്കുമ്പോൾ ന്യായമുള്ളു.

ബ്രിട്ടീഷു ചരിത്രവും, ആ ജാതിക്കാരുടെ കൗശലവും, അവരു
ടെ ലക്ഷ്യവും ഏറക്കുറെ നമുക്കറിയാം, അവൎക്ക് അവരുടെ ജാ
തിക്കാരുടെ—വെള്ളക്കാരുടെ—പ്രാബല്യത്തിനും, ബ്രിട്ടീഷു ഭരണ
ത്തിൻെറ ഉറപ്പിനും, സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കും ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽ
കവിഞ്ഞു് ഒന്നിലും പ്രവേശിക്കുന്ന ശീലം അവരിൽ സാധാരണ
കാണാറില്ല. എന്നല്ല, അവരുടെ കാൎയ്യം ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാകാൎയ്യ
ങ്ങളിലും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ താങ്ങിയേ അവർ നില്ക്കാറുള്ളു.
ബ്രിട്ടീഷു ഗവൎമ്മെണ്ടിൻെറ പിൻബലമില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ജന
ങ്ങളെ ഞെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു കരമുണ്ടാക്കി അവ മിക്കവാറും യൂറോ
പ്യൻ രാജ്യത്തെ സഞ്ചാരത്തിനും സ്ത്രീകൾക്കുംവേണ്ടി ചെലവുചെ
യ്യുന്ന നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ പലരേയും അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾത
ന്നെ മൎയ്യാദപഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അപഥസഞ്ചാരം
ചെയ്യുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ കാൎയ്യപരിപാടിയിൽപോലും കൈകട
ത്താത്ത ബ്രിട്ടീഷുഗവൎമ്മെണ്ട്, യാതൊരു അനാവശ്യകാൎയ്യങ്ങളിലും
പ്രവേശിക്കയില്ലെന്ന ബോദ്ധ്യവും വിശ്വസ്തതയും ഉള്ള കൊച്ചിരാ
ജാവിൻെറ ഭരണകാൎയ്യങ്ങളിൽ, ഒരു മെത്രാൻെറ വഴിനടപ്പിനും,
ധിക്കാരപ്രവൃത്തിയുടെ സ്ഥാപനത്തിനുംവേണ്ടി ശ്രമിച്ചു എന്നല്ല,
നേരിട്ടു ഉത്തരവുതന്നെ കൊടുത്തു എന്നെഴുതിയതു്, വിശ്വസി
ക്കാൻ ഈ രാജ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തന്നെയും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നാ
ണെൻെറ അഭിപ്രായം. രാജ്യനാശമുണ്ടാകത്തക്ക ഒരു മഹാസംഭ
വമുണ്ടായാൽ തന്നെയും. റസിഡണ്ട് ഗവൎണ്ണർ മുഖാന്തരം ബ്രിട്ടീ
ഷു ഗവൎമ്മെണ്ടിനെ ധരിപ്പിച്ചു് അവരുടെ ഉത്തരവനുസരിച്ചു പ്ര
വൎത്തിക്കയെല്ലാതെ റസിഡണ്ടു നേരിട്ടു യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിക്കയി
ല്ലെന്നുള്ള വിവരം ഇനിയെങ്കിലും മി: വറുഗീസു ധരിക്കേണ്ടതാ
ണു്. കൊച്ചീ ഗവൎമ്മെണ്ടു ഒരെഴുത്തെഴുതിയാൽ, തൻെറ പ്രൈ
വററ് അറിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, അധികാരമില്ലാതെ ഒരു
ഉത്തരവു കൊടുക്കത്തക്ക ബുദ്ധിശൂന്യന്മാൎക്കാണ റസിഡണ്ടുദ്യോഗ
ത്തിനവകാശമെങ്കിൽ, മെത്രാപ്പോലീത്താക്കോ, അമിനാദാക്കോ,

ആരുമില്ലെങ്കിൽ വറുഗീസിനു തന്നെയൊ അതു ലഭിക്കുമായിരുന്നു. മരിച്ചുപോയ ഒരു ബ്രിട്ടീഷുദ്യോഗസ്ഥൻ, ചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നീതികേടു്, ചെയ്തു എന്നു ചരിത്രമെഴുതി, അദ്ദേഹത്തേയും ബ്രിട്ടീഷു ഗവമ്മെണ്ടിനെയും കളങ്കപ്പെടുത്തുന്ന വറുഗീസിൻെറ പരമാർത്ഥ സ്ഥിതി ഇന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മെൻറ് അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ, മി: വറുഗീസ് ഒരു ഭ്രാന്തനാണൊ എന്നു പരിശോധന നടത്തിയശേഷം, അല്ലെന്നു തെളിയുന്ന പക്ഷം, നിശ്ചയമായും ശിക്ഷാർഹനെന്നു തീരുമാനിക്കുമായിരുന്നു. ഏതായാലും മി: വറുഗീസിൻെറ മനോരാജ്യം മുഴുവൻ പൂർത്തിയായശേഷമേ അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾക്കിടയാകാവൂ എന്നാണ് എൻെറ താല്പര്യം.

തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവു് അവരോധിച്ചുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവിനു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പിടിപ്പിക്കാനൊ, വിസ്തരിക്കാനൊ അധികാരമില്ലെന്നാണല്ലോ മി. വറുഗീസിൻെറ വാദം: അല്ലെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിൻെറ അനുവാദം വേണമെന്നാണല്ലോ- അതിനായി കൊച്ചിഗവമ്മെൻറു റസിഡണ്ടിനെഴുതിയാൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സൂക്ഷിച്ചും, അത്ഥം മനസ്സിലാകാത്തവണ്ണവും, ഒടുവിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും റസിഡണ്ടു വന്നശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പാകെവച്ചു വിസ്താരം നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു തിരുമാനിച്ചും മറുപടി അയയ്ക്കുന്നതാണൊ അതിൻെറ് മറ. അതുതന്നെ കൊച്ചിഗവമ്മെൻറിനെതിരായുള്ള തൻെറ സ്വകാര്യ അറിവു വച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ ഒരു മറുപടി അയച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, സി. എം. എസ്സിലെ പുസ്തകത്തിൻെറ നാണ്ടും വശവും നമ്പരുംകൊണ്ടു കള്ളപ്രമാണങ്ങളെ സത്യബോധപ്പെടുത്തുന്ന മി, വറുഗീസ് റസിഡണ്ടിൻെറ മറുപടിയുടെ ആണ്ടും നമ്പരും എഴുതാതെ വിടുമായിരുന്നൊ. തല്ക്കാലനിലയ്ക്കു റസിഡണ്ടിനെ അഭയം പ്രാപിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എങ്കിൽ ആ പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽമതി. അല്ലാതെ അതിലും ഒരു പ്രാഭവമുണ്ടാക്കണ്ടാ.

മഹാരാജാവും മന്ത്രിയും റസിഡണ്ടിൻെറ എഴുത്തുകൊണ്ടു സന്തോഷിച്ചു എങ്കിലും, "ക്രിസ്തുമതാദ്ധ്യക്ഷനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും അതു ശിക്ഷാഹമായ ഒരു കുററമാക്കിത്തീക്കാൻ കൊച്ചിസക്കാർ ഉത്സാഹിക്കുന്നു എന്നും ഒരു പുതിയ കേസാക്കി ഗവർണ്ണർസായ്പിൻെറയൊ ഗവർണ്ണർജനറാലിൻെറയൊ, വിക്ടോറിയാചക്രവർത്തിനിയുടെയൊ സന്നിധിയിൽ തൊടുത്തി കൊച്ചിരാജ്യഭരണത്തിനു തിരാത്ത മാന

ഹാനിവരുത്താൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ യത്നം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടാവും."
എന്നോർത്തു വ്യസനിച്ച മി. വറുഗീസിന്റെ വാചകത്തിനുള്ള അ
ർത്ഥമില്ലായ്മയ്ക്കു ഇവിടെയും ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്. "മെത്രാപ്പോലീത്താ
യുടെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം തടയപ്പെട്ടു." മെത്രാപ്പോലീത്തായെ
കൊച്ചീസർക്കാർ തടഞ്ഞു എന്നു നാം ഗ്രഹിക്കണമെന്നാണു വറു
ഗീസിന്റെ ആഗ്രഹം. വാചകത്തെറ്റുകളെപ്പറ്റി ഇക്കാലത്തു്
ആരും നോക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നാണ് എന്റെയും അഭിപ്രാ
യം. വൃത്തമില്ലാതെയും യതിഭംഗം വരുത്തിയും പദ്യം എഴുതാമെ
ങ്കിൽ, അർത്ഥമില്ലാതെയും വ്യാകരണംകൂടാതെയും ഗദ്യവുമെഴുതാം.
അതുകൊണ്ട് അക്കാര്യത്തിൽ മി: വറുഗീസിനെ കുററംപറയാൻ
ഞാൻ തയ്യാറില്ല. അങ്ങനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കൊച്ചീസ
ർക്കാർ തടഞ്ഞതായി വറുഗീസു ഇതുവരെ എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്ന ഭാ
ഗങ്ങളിലെങ്ങും കാണുന്നില്ല. യതൊരു തെളിവും കൂടാതെ എ
ത്തേണ്ടിടത്തു് എത്തുകയാണു ചെയ്തതു്. അങ്ങനെ തടയപ്പെട്ട
തു ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു കുററമാക്കിത്തീർക്കാനും കൊച്ചീസർക്കാർ
ശ്രമിച്ചപോലും. തടഞ്ഞതും കൊച്ചീസർക്കാർ, തടഞ്ഞതു് ഒരു
കേസാക്കുന്നതും കൊച്ചീസർക്കാർ, മെത്രാൻ തടഞ്ഞെങ്കിൽ കൊച്ചീ
സർക്കാരിനു കേസെടുക്കാം, കൊച്ചീസർക്കാർ തടഞ്ഞെങ്കിൽ മെത്രാ
നു കേസുകൊണ്ടുപോകാം; ഇതല്ലെ ശരി. കുററംചെയ്തതും കേ
സുകൊടുക്കുന്നതും ഒരാളാണ്. ഏതായാലും അതുനിമിത്തം തിരു
മനസ്സിലേയ്ക്കും ദിവാൻജിക്കുമുണ്ടായ 'മനോവിഷമ'ത്തിന്റെ ഒരം
ശം മി- വറുഗീസിനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈമാതിരി പദപ്രയോഗം
കൊണ്ടു വായനക്കാർക്കുണ്ടാകുന്ന വിഷമം ഉണ്ടാക്കാതെ കഴിക്കാ
മായിരുന്നു.

റെസിഡണ്ടുസായ്പിന്റെ ദയയില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ മഹാ
റാണിയെക്കൊണ്ടു കാര്യം സാധിക്കാനായി നമ്മുടെ മെത്രാപ്പോലീ
ത്താ ശീമയ്ക്കു കപ്പൽകയറുമായിരുന്നു. വറുഗീസ് ഇവിടംകൊ
ണ്ടു കാര്യം സമാപിച്ചതു മലയാളത്തോടുള്ള സ്നേഹബന്ധംകൊണ്ടു
മാത്രമാണ്.

"മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിലുള്ള കേസു ക്രിമിനൽസംബന്ധ
മായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെയൊ
റെസിഡണ്ടിന്റെയൊ അറിവും സമ്മതവും കൂടാതെതന്നെ ദിവാൻ
ജിക്കു കേസു വിസ്തരിപ്പാൻ അധികാരമുണ്ടെന്നും" റെസിഡണ്ടു അഭി
പ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി മെത്രാപ്പോലീത്താ അറിഞ്ഞു എന്നു
മി. വറുഗീസു ഇതിനിടെ വിശദപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, റെസിഡണ്ടി
ന്റെ ഉത്തരവിലെ കാര്യം ഇപ്പോഴെങ്കിലും നമുക്കു മനസ്സിലാ

ക്കാൻ സാധിച്ചു. "ഇന്ത്യയിലെ, വിശേഷിച്ചു നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രജാവലിയുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും, മതാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും, യഥാസ്ഥിതിയിൽ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള വിക്റ്റോറിയാമഹാറാണിയുടെ വിളംബരസാരത്തിൻെറ പ്രായോഗികതത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൻെറ നയം എന്താണെന്നു റസിഡണ്ടിനോടു നേരിട്ടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയശേഷം സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണാത്ഥം എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രവൎത്തിക്കണമെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി"യ മെത്രാപ്പോലീത്താ, കൊച്ചീരാജാവിനോടു മാത്രമല്ല, വേണ്ടിവന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മെൻറിനോടും എതിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ഒരു രാജഭക്തനായിരുന്നു എന്നു മി വറുഗീസു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. റെസിഡണ്ടും മെത്രാപ്പോലീത്തായും പൂൎവപരിചിതന്മാരും 'നമ്മസംഭാഷണം' ചെയ്യുന്നവരും ആയിരുന്നു എന്നിരുന്നാലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അദ്ദേഹവുമായി ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടത്താൻതന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തി. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഗൂഢശ്രമങ്ങൾക്ക്, റസിഡണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും മടങ്ങിവന്നാലുടൻ ചില മറുകൈ ചെയ്യാൻ മഹാരാജാവു ദിവാനുമായി ആലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചു. കൊച്ചീരാജ്യത്തിൻെറ മേൽഭരണം കൈയേററിട്ടുള്ള ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മെൻറുതന്നെ വാദിയായി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെപേരിൽ കേസുകൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടണമെന്നും രാജാവു നിശ്ചയിച്ചു. കൊച്ചീദിവാൻജിയും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന പോരിൻെറ അവസാനം കണ്ടറിയാൻ തിരുവിതാംകൂറിലും മലബാറിലും ഉള്ള ആളുകൾ കാത്തിരുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ കൊമ്പുകുത്തിപ്പോകുമെന്നു ഒരുകൂട്ടരും, വലിയതമ്പുരാനും ദിവാൻജിയും കണക്കുപറഞ്ഞുപോകുമെന്നു മറെറാരുകൂട്ടരും പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ കേരളം ഏകാഗ്രമായൊ വിരളമായൊ ഇരിക്കുന്നു.

൧൧.

മകരമാസം ൭-ാംനു- ഉച്ചയ്ക്കു കൊച്ചീദിവാൻജിയുടെ ഒപ്പും മുദ്രയും വച്ച നോട്ടീസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കുകിട്ടി. അതിൽ "നാട്ടുവാലായ്മസംബന്ധിച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ളതായ കുററത്തെസംബന്ധിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടുസായ്പവർകളുടെ ബഹുമാന്യസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കുംഭമാസം ൪-ാംനു- വിസ്താരം നടത്തുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാൽ പ്രതികൾ രണ്ടുപേരും അന്നേദിവസം രണ്ടുമണിസമയം എറണാകുളം ദിവാൻകച്ചേരിയിൽ ദിവാൻജിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാ

യിക്കൊള്ളേണം" എന്നു വിവരിച്ചിരുന്നു. ഏതാണ്ടിലാണെന്ന് ആ നോട്ടീസിൽ വിവരിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു സൂക്ഷ്മം അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതിരിക്കുന്നു.

ഒരു വ്യാഴാഴ്ച മൂന്നുമണിസമയത്തു മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചിരുന്നതനുസരിച്ച്, ഒരു സൗഹാർദ്ദസന്ദർശനം എന്ന നിലയിൽ കൊച്ചീ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബോൾഗാട്ടിയിൽ എഴുന്നള്ളി റസിഡണ്ടിനെ കാണുന്നു. അദ്ദേഹം മഹാരാജാവിനെ ബഹുമാനപൂർവ്വം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി രണ്ടാംനിലയിലുള്ള സന്ദർശനഹാളിൽ ഇരുത്തുന്നു. കച്ചവടകാര്യങ്ങളെപ്പററി സംസാരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ട് ഒടുവിൽ സമ്പ്രദായത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാര്യം പറയുന്നു. ആ സമയത്തു റസിഡണ്ടിൻെറ ഭാര്യ വന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ കടവിൽ വന്ന വിവരം അറിയിക്കുന്നു. തൻെറ മകളുടെ സുഖക്കേട് അന്വേഷിച്ചുവരികയായിരിക്കും. എന്നതെററിദ്ധാരണ കൂടാതിരിക്കാൻ റസിഡണ്ടു മഹാരാജാവിനോടു പറയുന്നു ഈ ഹാളിലേയ്ക്കുതന്നെ മെത്രാനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ വിരോധമില്ലെന്നു മഹാരാജാവു സമ്മതിക്കുന്നു.

ഇതെല്ലാം സംഭവ്യമാണൊ മര്യാദയാണൊ എന്നൊന്നും വായനക്കാർ ശങ്കിക്കരുത്. ഇങ്ങനെകൊണ്ടേ വറുഗീസിൻെറ ചരിത്രം പൂർത്തിയാകയുള്ളു. വന്ന കാര്യം മറച്ചുവച്ചിട്ട്, വെറും സംഭാഷണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നകൂട്ടത്തിൽ, യാദൃച്ഛികമായി പറയുന്ന മട്ടിൽ സംഭാഷണം നടത്താറുള്ള നമ്മുടെ നാട്ടുംപുറങ്ങളിലെ ചില വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥന്മാരെപ്പോലെയാണ്, ഒരു മഹാരാജാവും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടും എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തൊരു നിവൃത്തിയാണുള്ളത്. യൂറോപ്യന്മ മര്യാദപ്രകാരം ഒരാൾ മറെറാരാളോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പിന്നൊരാൾ എത്ര മാന്യനായിരുന്നാലും ആ മുറിയിലേയ്ക്കു വരാൻ അനുവദിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാധാരണന്മാൎക്കും അറിയാവുന്നകാര്യമാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ്, ഒരു മഹാരാജാവുമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, മറെറാരാളെക്കൂടി ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഒരുങ്ങുന്നത്. പോരെങ്കിൽ അവർ ശത്രുക്കളും, വിശേഷിച്ചു ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന കേസിലെ കക്ഷികളും. അതെല്ലാം എങ്ങനെ ഇരുന്നാലും മഹാരാജാവും മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഒരേമുറിയിൽ കൂടേണ്ട ആവശ്യം മി. വറുഗീസിനുണ്ട്.

റസിഡണ്ടിൻെറ പത്നി ബോട്ടുകടവിൽ ചെന്നു മെത്രാനെ

സ്വീകരിക്കുന്നതു പട്ടാളക്കാരോടുകൂടിയാണ്. അവരെക്കൊണ്ട് ഏതാനും വെടികൂടി വയ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. കൊച്ചിമഹാരാജാവിനെ റസിഡണ്ടു കടവിൽ ചെന്നു സ്വീകരിക്കയൊ, അവിടെ പട്ടാളക്കാരെ അയയ്ക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ റസിഡണ്ടിന്റെ പത്നിതന്നെ കടവിൽചെന്നു സ്വീകരിക്കയും അവരുടെകൂടെ പട്ടാളക്കാരുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്തതു മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മഹാരാജാവിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പദവിയുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നു വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കാൻമാത്രമാണ്. മഹാരാജാവു മാളികപ്പുറത്തിരുന്നാണെങ്കിലും, ബോട്ടുകടവിൽ വച്ചുതന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം ഇരിക്കുന്നതിന് എതിർവശത്തുള്ള കടവിലാണു മെത്രാനെ സ്വീകരിക്കാനായി കൊണ്ടുചെന്നു വിടുന്നത്. റസിഡണ്ടിന്റെ ഭാര്യ, ആ ആചാര്യമഹാഗുരുവിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുന്നതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദക്ഷിണകരപങ്കജം ആനന്ദനിർവൃതിയോടുകൂടി വീണ്ടും വീണ്ടും ചുംബിക്കുന്നതും കണ്ടാനന്ദിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യവും മഹാരാജാവിനുണ്ടായി. "അനന്തരം മുമ്പിൽ പട്ടാളങ്ങൾ, പിമ്പിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ, പിന്നാലെ മലങ്കരവികാരി, മദാമ്മ എന്നിവർ, അവരുടെ പിന്നിലായി അമിനാദാർ, വെള്ളിവില്ലാക്കാർ" ഇങ്ങനെ ഒരു ചെറിയ ഘോഷയാത്രതന്നെയാണു റസിഡൻസിയുടെ മുറ്റത്തും നടന്നത്. റസിഡണ്ടിന്റെ പുത്രിക്കു സുഖക്കേടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, കുറെ നിലവിളക്കു കത്തിക്കുകയും പഞ്ചവാദ്യം മുഴക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആ കുറവു വായനക്കാർ തൽക്കാലം സഹിക്കണം. ആരെക്കണ്ടാലും അകമ്പടിസേവിക്കാനുള്ള ഒന്നല്ല ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളം എന്ന് അതിനെപ്പററി അറിവുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാം. റസിഡണ്ടിന്റെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മതാധിപതിയായ സ്വന്തം ബിഷപ്പുവന്നാൽ തന്നെയും പട്ടാളങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്യിക്കാൻ ഒരുങ്ങാറില്ലെന്നുള്ളത് ഈ നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം അറിയാവുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണ്. വഴിയേനടക്കുന്നവരുടെ എല്ലാം പിന്നാലെ അകമ്പടി സേവിക്കാനായി ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതല്ല ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളം എന്നുപോലും അറിവില്ലാത്ത മി. വറുഗീസ്, ചരിത്രം എഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടതു മലങ്കരയുടെ മഹാപാപം നിമിത്തമാകുന്നു. ഏതു പേജിലും ഏതുവരിയിലും അസംഭവ്യങ്ങളും അവാസ്തവങ്ങളും നിറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം അങ്ങേഅററംവരെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പുറകിൽ മെത്രാന്റെ വെള്ളിവില്ലയും, മുമ്പിൽ റസിഡണ്ടിന്റെ പട്ടാളവുമായിതന്നെ വറുഗീസിന്റെ മെത്രാൻ മുമ്പോട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ.

“അതിവിശാലമായി നെടുനീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന കമനീയമായ ആ സന്ദർശനഹാളിന്റെ ഒററത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമനസ്സിലെ ശോണകാന്തി ചിന്തുന്നതായ വിശിഷ്ടവിഗ്രഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മാത്രയിൽ ഹെൻറിന്യൂവർ (റസിഡണ്ട്) തന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു തൊപ്പി ഊരി”യശേഷമാണ് “ആസനത്തിൽനിന്നും സമുത്ഥാനംചെയ്തത്. റസിഡണ്ടുതന്നെ കസേരനീക്കിയിട്ടിട്ടു ഭക്തിപൂർവം കാത്തുനിന്നു. വറുഗീസ് എന്തിനെപ്പററി വർണ്ണിക്കുമ്പോഴും തന്നെയും തന്റെ ഭവനത്തെയും, അതിന്റെ പരിസരങ്ങളേയും സങ്കല്പിച്ച് അതിനൊത്ത രീതിയിലാണ് അതു പൂർത്തിയാക്കാറുള്ളതെന്ന് പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്യന്മാരോ അതുപോലുള്ള പരിഷ്കൃതന്മാരോ, അവരുടെ അലങ്കാരമുറികളിൽ സ്ഥാനംതെററാതെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കസേരകളെ ആരുവന്നാലും മാററിയിടാറില്ലെന്നും അതിനാവശ്യമില്ലെന്നും വറുഗീസിനറിയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. മാററിയിടാൻ ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ റസിഡണ്ടു തന്നെത്താൻ കസേര ചുമക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുകില്ലായിരുന്നു. വറുഗീസ് പദപ്രയോഗബാഹുളം എത്ര ആധിക്യം ഉണ്ടാക്കിയാലും, ആ മാതിരി ഭവനങ്ങളുടെ പരിഷ്കാരവും സാമാനങ്ങളുടെ അടുക്കും കടക്കാൻതക്ക മനഃസ്ഥിതിയില്ലാത്ത ആളായതുകൊണ്ട്, റസിഡണ്ടിന്റെ ബംഗ്ലാവിലും വറുഗീസ് കാണുന്നത് താൻ കണ്ടിട്ടുള്ള ചില ചെറു ഭവനങ്ങളുടെ ഒഴിഞ്ഞതിണ്ണയിൽ കിടക്കുന്ന ഒററക്കസേരയും, ആരെങ്കിലും ചെല്ലുമ്പോൾ അതെടുത്തുംകൊണ്ട് ഇരുത്താൻവരുന്ന വീട്ടുകാരനെയും മാത്രമാകുന്നു. റസിഡണ്ടിനെ മി: വറുഗീസിന്റെ അയൽക്കാരനായ വെറും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ആക്കിയതു സഹിക്കാം. ആ അവസരത്തിൽ കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനിൽനിന്നും വളരെ തരംതാഴ്ത്തിയതു നസ്രാണിയുടെ നാട്ടുരാജ്യസ്നേഹം കൊണ്ടായിരിക്കണം. കൊച്ചീമഹാരാജാവ് അപ്പോൾ എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു വായനക്കാർ വറുഗീസിന്റെ വാചകത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിലാക്കണം.

“റസിഡണ്ടവർകൾ ശിരസ്സിൽനിന്നു തൊപ്പിഊരി ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേററനിമിഷത്തിൽ പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പടയ ഗംഗാധരതിരുകോവിലധികാരിയായ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ ഉള്ളംകാൽമുതൽ മൂർദ്ധാവുവരെ വ്യാപിച്ചതായ ഒരു ക്ഷിപ്രപ്രകമ്പനത്തോടും, ഉള്ളുനീററലോടുംകൂടി ആസനത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേററ് കാൽ ഉറപ്പിച്ചുനിന്നു.”

റസിഡണ്ടവർകൾ തൊപ്പിഊരിയാൽ പോരാ അതു ശിരസ്സിൽനിന്നുതന്നെ ഊരുകയും വേണം. തൊപ്പി ശിരസ്സിലല്ലാതെ

മറെറങ്ങും വയ്ക്കാറില്ലാത്തമുറയ്ക്കു് അതു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേ
ണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ എങ്കിലും 'ആസനത്തിൽനിന്നു സമുത്ഥാനം
ചെയ്യുമ്പോൾ' ശിരസ്സിൽനിന്നുതന്നെ തൊപ്പി ഊരേണ്ടതാണു.
"ശിരസ്സിൽനിന്നു തൊപ്പിഊരി ആസനത്തിൽനിന്നു" ഈ വാചക
ത്തിൽ നിരത്തിവച്ചപദങ്ങളെ, കാമാളുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചു് അൎത്ഥ
ത്തിനൊപ്പിച്ചു വായിക്കാതെ, എഴുതിയതുപോലെ നിരത്തിപ്പിടി
ച്ചങ്ങുവായിച്ചുപോയാൽ "തൊപ്പിഊരി ആസനത്തിൽനിന്നു" എ
ന്നായിത്തീൎന്നാൽ അതു് വായനക്കാരന്റെ പാണ്ഡിത്യക്കുറവാണെ
ന്നു കുററം പറയാമെങ്കിലും, എഴുത്തുകാരന്റെ കൊള്ളുകില്ലായ്മ
യ്ക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നു് അയാൾക്കു സമാധാനവും പറയാവുന്നതാ
ണു്. ശിരസ്സിൽനിന്നു തൊപ്പിഊരുന്നതും ആസനത്തിൽനിന്നെഴു
ന്നേല്ക്കുന്നതും ഒരു സ്ഥലത്തുമാത്രമാണെന്നു വായനക്കാർ തെററിദ്ധ
രിക്കരുതു്. കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ അവസരംവരുമ്പോഴെല്ലാം
'കോവിലധികാരി' എന്നും പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പീന്നു് എന്നും മി: വറു
ഗീസ് വിളിക്കുന്നതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഘുത്വം വായനക്കാരെ
ക്കൂടെക്കൂടെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്താനാണു്. എന്നാൽ അത്രയ്ക്കു ഗുരുത്വം
വറുഗീസിന്റെ ആചാൎയ്യമഹാഗുരുവിനു പദപ്രയോഗംകൊണ്ടു വ
രുത്താറുണ്ടു്. ഏതായാലും മെത്രാന്റെ ശോണകാന്തിയോ, റസി
ഡണ്ടിന്റെ തൊപ്പിഊരലോ കണ്ടാലുടൻ, കൊച്ചീരാജാവിന്റെ
ഉള്ളംകാൽമുതൽ മൂൎദ്ധാവുവരെ ഒരു ക്ഷിപ്രപ്രകമ്പനവും ഉള്ളുനീ
ററലും ഉണ്ടാക്കിയതു് എന്തുകൊണ്ടായാലും അത്ര പന്തിയായില്ല.
കൊച്ചീരാജാവു റസിഡണ്ടിനെ അന്നു് ആദ്യം കാണുകയായിരിക്ക
യില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം എഴുന്നേല്ക്കുന്നതും തൊപ്പി ഊരുന്നതും രാജാ
വു് ഇതിനുമുമ്പും കണ്ടിരിക്കും ഒരുവേള അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽത
ന്നെ സായ്പു് ആ മൎയ്യാദ നടത്താറുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു്
അതുകണ്ടു പരിഭ്രമിക്കാൻ വിശേഷാൽ കാൎയ്യമില്ല. എന്നല്ല. കൊ
ച്ചീരാജാവു് അക്കാലത്തെ ഗവൎണ്ണർമാരെത്തന്നെ കാണുകയും പരി
ചയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കും. ശോണകാന്തിയും മനുഷ്യനു ക്ഷി
പ്രപ്രകമ്പനമുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നു് ഇതുവരെ ആരും കണ്ടുപിടിച്ചി
ട്ടില്ല. രാജാക്കന്മാൎക്കുമാത്രമല്ല, കുടിൽനിവാസികൾക്കുംനിത്യം അനു
ഭവമുള്ള ഒന്നാണു് ശോണകാന്തി. സൂൎയ്യോദയവും സൂൎയ്യാസ്തമയവും
ആൎക്കും കാണാൻ സൗകൎയ്യമുള്ളതാണല്ലോ. അങ്ങനെ സാധാര
ണക്കാരെപ്പോലും അതിശയിപ്പിക്കാത്ത ഒരു കാഴ്ചകണ്ടാണു്, കൊ
ച്ചീരാജാവു ക്ഷിപ്രപ്രകമ്പനക്കാരനായ്ക്കണ്ടതു്. മി. വറുഗീസ്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കൊണ്ടു കൊച്ചീരാജ്യ
ത്തോട് ഇതുവരെ കാണിച്ച സകലാധിക്കാരങ്ങളുടേയും അപരാധ
ങ്ങളുടേയും മകുടം വയ്ക്കാനായിട്ടാണു കൊച്ചീരാജാവിനെ ഈ നി

ലയിൽ ആക്കിത്തീൎത്തു്. മെത്രാന്റെ ശോണകാന്തികണ്ടു കൊച്ചീരാജ്യത്തെ പോലീസ് നായ്ക്കൻ പരിഭ്രമിച്ചു എന്നെഴുതിയപ്പോൾതന്നെ അസ്വാസ്ഥചിത്തരായ വായനക്കാർ, കൊച്ചീരാജാവിന്റെ ഉള്ളുനിറവൽ കാണുമ്പോൾ ഏതൊരു നിലയിലായിരിക്കും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്നു് എനിക്കെഴുതാൻ ശേഷിയില്ല- രാജാവു് അറിയാതെ ആസനത്തിൽനിന്നെഴുന്നേററു. അവിടുന്നു കാൽ ഉറപ്പിച്ചുനിന്നു. കാൽ ഉറപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ തലതിരിഞ്ഞു വീഴുമായിരുന്നു എന്നൎത്ഥം. അവിടുത്തെ മുഖത്തെ ക്ഷാത്രതേജസ്സുപോയി, മുഖം വിവൎണ്ണമായി. പരശുരാമനൊടാൾ പരാക്രമിയായ അത്താനാസ്യോസിന്റെ മുമ്പിൽ ക്ഷാത്രതേജസ്സു് നിലനിൽക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്നു സമ്മതിച്ചു മുമ്പോട്ടുപോകുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

"മെത്രാപ്പോലീത്താ സാവധാനം മുന്നോട്ടു നടന്നു റസിഡണ്ടിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ ഇൻഡ്യാചക്രവൎത്തിതിരുമനസ്സിലെ നാട്ടുരാജ്യപ്രതിനിധിയായ ഹെൻറിന്യൂവൽ അവർകൾ ലോകോദ്ധാരണാൎത്ഥം തിരുവവതാരംചെയ്തരുളിയ ഭഗവാൻ ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൃശ്യപ്രതിനിധിയായ മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ സന്നിധിയിൽ മുഴങ്കാൽമടക്കി മുട്ടുകുത്തി ആ നിതാന്തവന്ദ്യദിവ്യശ്രീമാനായ പുരോഹിതാഗ്ര്യന്റെ ശ്രീകൈത്തളിരിനെ ഇരുകൈകൾകൊണ്ടും അത്യന്തം ഭയഭക്തിബഹുമാനപൂൎവ്വം പിടിച്ചു് സ്വന്തം അധരപുടത്തോടു ചേൎത്തണച്ചു ചുംബിച്ചു."

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രം സാമാന്യം അറിയാവുന്ന ആൎക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃശ്യപ്രതിനിധിയാണു് മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് എന്നു സമ്മതിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല: ഏതൊരു കൃത്യമാണോ ചെയ്യരുതെന്നു് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞു, അതെല്ലാം ചെയ്യുന്ന ആൾക്കാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യമെങ്കിൽ മാത്യൂസിനുതന്നെയാണു് അതിനു പ്രഥമാവകാശം. ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പോലുള്ള ആചാൎയ്യന്മാരും, വറുഗീസിനെപ്പോലെയുള്ള ഗുനഭകാരന്മാരും, കാൎയ്യവിചാരമില്ലാതെ ഉദരപൂരണാൎത്ഥം ഇതരമതദൂഷണംചെയ്തു് ക്രിസ്തുമതപ്രചരണം നടത്തുന്ന ഉപദേശിമാരും ഇല്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ, ക്രിസ്തുമതത്തോടു് ഇത്ര അധികം വെറുപ്പു് ഈ നാട്ടിലുള്ളവൎക്കു് ഉണ്ടാകാതെ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും ഈമാതിരിക്കാരെയും ക്രിസ്തുദേവനേയും കൂട്ടിക്കുഴക്കാതിരിക്കാമെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കു കളങ്കംകൂടാതിരിക്കാനും ഉപദേശത്തിനു മഹിമവൎദ്ധിക്കാനും ന്യായമുണ്ടു്. അധികപ്രസം

ഗികളുടെ അഗ്രഗണ്യനും, ധിക്കാരികളുടെ മകുടാലങ്കാരവും നിയമവിരോധികളുടെ ആദൎശപുരുഷനും, ദയാശൂന്യരുടെ മാതൃകാദേവസ്വവുമായ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരിപകൎപ്പാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ, 'അസ്സൽ' എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് ആളുകൾ അറിയാതെ അന്ധാളിക്കും. യേശുക്രിസ്തുവിനെ കുരിശിൽതറച്ച ശത്രുക്കൾപോലും വറുഗീസിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തെ അവമാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണെന്റെ പക്ഷം. ക്രിസ്തുവിനേയും ക്രിസ്തുമതത്തേയുംപററി യഥാൎത്ഥജ്ഞാനമുള്ളവരായി അപൂൎവ്വം ചില ക്രിസ്ത്യാനികളെങ്കിലും കാണുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അവർ ചെയ്യേണ്ട ഒന്നാമത്തെ മതകൎമ്മാനുഷ്ഠാനം ചിത്രമെഴുത്തു വറുഗീസിനു മറെറന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കയാണ്. അതിലപ്പുറം ഒരു മഹോപകാരം അവർ സ്വമതത്തിനും നാട്ടുകാൎക്കും ഇതരമതസ്ഥൎക്കും ചെയ്യാനില്ല.

'ആ നിതാന്തവന്ദ്യദിവ്യശ്രീമാന്റെ' മുമ്പിൽ റസിഡണ്ടു മുട്ടുകുത്തിയാൽപോരാ മുഴങ്കാൽമടക്കി കുത്തുകയും വേണമെന്നു മി: വറുഗീസിനു നിൎബ്ബന്ധമുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൃക്കൈത്തളിരിനെ റസിഡണ്ടു ചുംബിച്ചാൽപോരാ അധരപുടത്തോടു ചേൎത്തണച്ചു ചുംബിക്കയും വേണം. എന്നല്ല അതു് 'സ്വന്തം' അധരത്തോടുചേൎത്തും വേണം.

മുഴങ്കാൽ മടക്കാതെ, മുട്ടുകുത്തിയാൽ പോരെ എന്നും, മുഴങ്കാൽ മടക്കാവുന്നതാണോ എന്നും, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ തുടയും മടക്കരുതോ എന്നും മററുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ വായനക്കാരിലുണ്ടാകാം. ഇതൊരു നിസ്സാര തെറെറന്നു കരുതിയാലും, അധരംകൊണ്ടു ചുംബിക്കാൻ പറഞ്ഞതു് അതിരുകടന്ന ഒരു തെററു തന്നെയാണ്. മൂക്കുകൊണ്ടോ, കണ്ണുകൊണ്ടോ, കാലുകൊണ്ടോ ആരും ചുംബിച്ചതായി ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. 'സ്വന്തം അധരം'കൊണ്ടു ചുംബിച്ചതാണ് അതിലേറെ സാഹസം. മെത്രാന്റെ കൈയിലായാലും ചുംബിക്കണമെന്നു വന്നുകൂടിയാൽ 'സ്വന്തം അധരം'കൊണ്ടു ചുംബിക്കയല്ലാതെ അധരം കടം വാങ്ങുന്ന വ്യാപാരം നടപ്പില്ലാത്ത സംഗതിയാണ്. അതുകൊണ്ട് 'ആ സ്വന്തം' തീരെ അനാവശ്യമാകുന്നു.

കൊച്ചീരാജാവിന്റെ ഗ്രഹപ്പിഴ ഇവിടം കൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. മി. വറുഗീസ് അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

"തൃപ്പൂണിത്തുറ മഹാക്ഷേത്രത്തിലെ ഗൎഭഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ അചഞ്ചലപ്രശക്തമായ പ്രാണപ്രതിഷ്ഠാമന്ത്രകൎമ്മത്തോടുകൂടി എന്നന്നേക്കുമായി ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ കനകവിഗ്രഹം

പ്രതിഷ്ഠാപീഠത്തിൽ നിന്ന കൊട്ടംകോപാകുലനായി തുള്ളിവിറച്ചു ഇളകി എഴുന്നേററ് അദ്ധരാത്രിയിലെ അത്യന്ത നിശ്ശബ്ദതയിൽ അഗ്നിക്കനൽ കാന്തിയോടുകൂടി വലിയതമ്പുരാൻ കോവിലകത്തേ പള്ളിയറയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കു സവ്വനാശകമായ സുദശ്ശനചക്രവുമായി കടന്ന ചെന്നു, എന്നാൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള വിധത്തിലുള്ള ഒരു സംഭ്രമാശ്ചയ്യഭയവികാരത്താൽ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് നഷ്ടചൈതന്യനായി അവിടുത്തെ ശരീരബലം മുഴുവൻ പിൻവശത്തുണ്ടായിരുന്ന കസേരയുടെ വീരാളമെത്ത വച്ച കൈത്തണ്ടിൽ ഉറപ്പിച്ചുപോയി.”

എന്തൊരു വിശേഷസംഭവം നിമിത്തമാണ മഹാരാജാവു് ഇങ്ങനെ ആയിത്തിന്നതെന്ന നമുക്ക മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. മെത്രാപ്പോലീത്താ കോപാകുലനായ മഹാവിഷ്ണുവൊ സുദശ്ശനചക്രമൊ അല്ല. അദ്ദേഹം ഗഭഗൃഹത്തിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങീട്ടു കാലം കുറേ ആയതുകൊണ്ടും, വീണ്ടും അവിടെ പ്രവേശിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, പകലാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ അപ്പോൾ അദ്ധരാത്രിയുടെ വിഭ്രമം ഉണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതിനാലും മഹാരാജാവു നഷ്ടചൈതന്യവാനാകാനുള്ള കാരണം കാണുന്നില്ല. പ്രാണപ്രതിഷ്ഠയും, ഗഭഗൃഹവും, സുദശ്ശനചക്രവും എല്ലാം മി. വറുഗീസിനറിയാവുന്ന കായ്യമാണെന്നു നമ്മെ അറിയിക്കണമെന്നല്ലതിൽ കവിഞ്ഞു അദ്ദേഹം വല്ലതും കരുതീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിവിടെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ആലങ്കാരികൻെറ നിലയിലുള്ള വണ്ണനകൊണ്ടു രാജാവിൻെറ നഷ്ടചൈതന്യം വരുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വറുഗീസിനുതന്നെ തോന്നിയതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, ഒടുവിൽ “ചക്രവത്തിനിമഹാറാണിയുടെ പ്രതിനിധികൂടി മുട്ടുകുത്തി ആദരിക്കത്തക്ക ഒരു മഹനീയസ്ഥാനിയാണു തൻെറ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതെന്നുള്ള കഥ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്ക് അപ്പോൾ മാത്രമാണ മനസ്സിലായതു്”” എന്നു വ്യക്തപ്പെടുത്തിയതു്. റസിഡണ്ടു് എഴുന്നേററ് ആദരിക്കത്തക്ക ആളാണെന്നു കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം ഒരമാനുഷനാണെന്നു വിചാരിക്കാനൊ നഷ്ടചൈതന്യവാനാവാനൊ മാത്രം നിസ്സാരനും ലോകപരിചയമില്ലാത്തവനുമാണോ ഒരു രാജ്യത്തെ രാജാവു്. മെത്രാനെന്നും റസിഡണ്ടെന്നും പറഞ്ഞാൽ വറുഗീസിനും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ളവക്കും അതിശയമൊ സംഭ്രമമൊ ഉണ്ടാകാമെന്നല്ലാതെ സാമാന്യന്മാക്കാക്കും തന്നെ വറുഗീസ് വിചാരിക്കുന്ന വിഭ്രാന്തി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. പിന്നെ വേണ്ടെ ഒരു രാജാവിന്. “മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെമുഖത്തു സ്ഫുരിക്കുന്ന ആ ഒരു രാജകീയതേജസ്സും അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ മെക്കന്റോഷ്”—മററു പലതും താനും മെത്രാപ്പോലീത്തായും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വലിയ തമ്പുരാനെ തികച്ചും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. മെത്രാപ്പോലീത്തായേക്കാൾ ഏററവും നിസ്സാരനാണു രാജാവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു തന്നെ തോന്നിപ്പിച്ച വറുഗീസ് നിസ്സാരനാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

റെസിഡണ്ടു മഹാരാജാവിനേയും മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും അന്യോന്യം പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ ദക്ഷിണഹസ്തം സൗഹാർദ്ദബുദ്ധ്യാ മുന്നോട്ടുനീട്ടി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൃക്കൈ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“കൊച്ചീരാജ്യത്തുള്ള എന്റെ ആത്മീയപ്രജകളാകുന്ന സുറിയാനി മഹാജനങ്ങൾ അവരുടെ മഹാരാജാവാകുന്ന തിരുമേനിയെപ്പററി അത്യന്തം അഭിമാനത്തോടും ആഹ്ലാദത്തോടുംകൂടി പലതും സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പുതുതായി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത തിരുമനസ്സിലെ ഈ നിലയിൽമാത്രം കാണ്മാൻ ഇടയായതിൽ എനിക്കു അല്പം കുണ്ഠിതമില്ലാതേയുമില്ല. അതതുകാലം പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിൽ സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്ന വലിയ തമ്പുരാക്കന്മാരെ അതതുകാലം സ്ഥാനാഭിഷേകം ഏൽക്കുന്ന മലങ്കര സുറിയാനി മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ, കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു കണ്ടു രാജകുടുംബത്തെയും രാജാക്കന്മാരെയും അവരുടെ വാഴ്ചയേയും അനുഗ്രഹിച്ചു് ആശീർവദിക്കുന്നതായ പൂർവമതാചാരം അനുഷ്ഠിപ്പാനായിട്ടാണു പ്രധാനമായി നാം കൊച്ചീരാജ്യത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചതു്. പക്ഷെ തിരുമനസ്സിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എനിക്കു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വരുന്നതിനൊ കൊച്ചീരാജ്യത്തിന്റെ വല്ലഭാഗത്തും സ്വാതന്ത്ര്യമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതിനൊ, തിരുമനസ്സിലെ നസ്രാണിപ്രജകളെയും അവരുടെ അങ്ങാടികളേയും പൂർവാചാരം അനുസരിച്ചു് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി വൈദികയാത്ര ചെയ്യുന്നതിനൊ കഴിയാതവണ്ണം എന്റെ മുമ്പിലുള്ള രാജപാതയിൽ ഒരു മുള്ളുവേലിതന്നെ കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. (ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി തുടൎന്നു പറഞ്ഞു.) വിക്ടോറിയാമഹാറാണിയുടെ ഭരണകാലത്തു ഈ മുള്ളുവേലികൾ കൊച്ചീരാജ്യത്തു വേരോട്ടമോ എന്നു കണ്ടറിയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.”

നാട്ടുവാലായ്മയെ ആചരിച്ചില്ലെന്നും, ഇളയതമ്പുരാന്റെ സവാരിക്കു തടസ്സം ഉണ്ടാക്കി എന്നും ഉള്ളതാണു നേരു്. ആ നേരിനെ മറച്ചു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മെത്രാനെ എതിർത്തുയെന്നു കളവു

പറയാൻ അദ്ദേഹത്തിന യാതൊരു മടിയും കാണുന്നില്ല. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഭരണപരിചയമില്ലാത്ത ആളാണെങ്കിൽതന്നെയും, അദ്ദേഹത്തിന പഴമപരിചയമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുള്ളപ്പോൾ പുതുക്കത്തിന്റെ ദോഷം ഭരണത്തിൽ വരാനില്ലല്ലൊ. അക്കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം എങ്ങിനെയും ഇരിക്കട്ടെ. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു മൎയ്യാദലേശവും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതു് ഒടുവിലത്തെ വാചകംകൊണ്ടാണ്. ബ്രിട്ടീഷു ഭരണമുള്ളപ്പോൾ രാജാവിന്റെ താന്തോന്നിത്തരങ്ങൾ നടക്കയില്ലെന്നർത്ഥമാകത്തക്കവണ്ണം റസിഡണ്ടിന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു് ആ രാജാവിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി പറഞ്ഞ മൎയ്യാദകേടിന വറുഗീസു കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥം ധൈൎയ്യമെന്നാണ്. രാജാവു് എന്തെങ്കിലും ഒരു വാക്കു ശബ്ദിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും വേണ്ടില്ല. വിചാരണയിലിരിക്കുന്ന ഒരു കേസ്സിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതു മാന്യന്മാർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയല്ലെന്നും വറുഗീസിനറിഞ്ഞുകൂടാ. 'മുള്ളുവേലിക്കു ചേരോട്ടമോ' എന്നുള്ള ചോദ്യംകൊണ്ടു് അതു കഴിച്ചിടുന്ന ഒരു സാധനമാണെന്നു നാം പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഹൃദയധീരതയും, നീലദീപ്തിയും, ഘോരവിജൃംഭണതയും, ആജ്ഞാപനഗാംഭീൎയ്യവും—എന്നുവേണ്ട വായനക്കാർ മുമ്പു കേട്ടിട്ടുള്ള പലതും—കൊണ്ടു വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രസനേന്ദ്രിയശക്തി സ്തംഭിച്ചപോലായിപ്പോയി. എന്താണു്, എങ്ങിനെയാണു പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ കുഴങ്ങി. രാജാവിന വല്ല ഉത്തരവും പറയാനുണ്ടോ എന്നു കാത്തുനില്ക്കാതെ മെത്രാൻ വീണ്ടും പ്രസംഗിച്ചു. അതു റസിഡണ്ടിനോടായിരുന്നു. ആ നീണ്ട പ്രസംഗം മുഴുവൻ പകർത്താൻ എനിക്കു ധൈൎയ്യമില്ല. മതത്തിന്റെ അനാദികാലജനനവും, പ്രാധാന്യവും, പ്രയോജനവും അതിന്റെ മുമ്പിൽ രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള നിസ്സാരതയും ഒരു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഭാവനയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. ചക്രവർത്തി ഈ ലോകഭരണകർത്താവെങ്കിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ പരലോകഭരണകർത്താവാണെന്നും ഒരു രാജാവിന്റെ ജനനമൊ, പ്രതാപമൊ, മരണമൊ മെത്രാന്റെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു തടസ്സം വരുത്താൻ പാടില്ലെന്നും കൂടി ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വാചകത്തിനുള്ളിൽ നാട്ടുവാലായ്മ ആചരിക്കേണ്ടെന്നും, ഇളയ രാജാവിനെ ആദരിക്കേണ്ടെന്നും ഒളിക്കിനിറുത്തിയിട്ടുള്ള കാൎയ്യം വായനക്കാർ ധരിച്ചുകൊള്ളുമല്ലൊ. വീണ്ടും രാജാവിനോടു തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു. നസ്രാണികളുടെ ചോരയും കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മണ്ണും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പും, അവൎക്കുള്ള രാജഭക്തിയും വിവരിച്ചശേഷം, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നിമിത്തം നേരിട്ടു

അസംഘ്യതയെ സൂചിപ്പിക്കയും, ഘോഷയാത്ര പൂൎത്തിയാക്കാനാണു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വീരവാദം പറകയും ചെയ്യുന്നു. മരപ്പാവപോലെ നിൽക്കുന്ന രാജാവിൻെറ സമീപത്തു മെത്രാൻ ചെന്നു 'സ്ലീബാ' ഉയൎത്തി അദ്ദേഹത്തെ കുരിശാകൃതിയിൽ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ഉരുവിട്ടുചരിച്ചുപോലും.

"ലോകരക്ഷയ്ക്കായി കന്യകയിൽ നിന്നു പരിപൂൎണ്ണമനുഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു മരക്കുരിശിൽ തന്നെത്താൻ പരമയാഗാൎപ്പണം ചെയ്ത പരിപൂൎണ്ണ ദൈവവും, തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സൎവ്വലോകത്തിനും മോക്ഷസൌഭാഗ്യത്തെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്നേഹമാത്രസ്വരൂപനും, രാജാധിരാജനും കൎത്താധികൎത്താവുമായ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ കൃപയും, ദിവ്യസമാധാനവും സൎവ്വചരാചരസ്രഷ്ടാവായ, പിതാവായ ദൈവത്തിൻെറ അനുഗ്രഹവും, പാവനമൂൎത്തിയായ പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ നിരന്തരാവാസവും കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിന്മേലും, രാജസിംഹാസനത്തിന്മേലും, രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്ന ഈ തിരുമനസ്സിലെ ശിരസ്സിലും ഇന്നും എന്നും എന്നെന്നേയ്ക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുമാറാകട്ടെ. അനുഗ്രഹഭണ്ഡാഗാരമായ സൎവ്വശക്തൻ ആയുരാരോഗ്യങ്ങളാൽ അവിടുത്തെ കടാക്ഷിക്കയും ഫലപുഷ്ടികൊണ്ടും ഐശ്വര്യംകൊണ്ടും സമാധാനംകൊണ്ടും ഈ രാജ്യത്തെ അലങ്കരിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. അവിടുത്തെ പ്രജകൾ അനുഗൃഹീതന്മാരും അവിടുത്തെ പിൻഗാമികൾ യശോധനന്മാരും ആയിത്തീരട്ടെ. ശത്രുക്കൾ അവിടുത്തെ പാദധൂളിയെ ഭയപ്പെടട്ടെ. പിൻഗാമികൾ അവിടുത്തെ സിംഹാസനത്തിൻെറ മഹിമയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കട്ടെ. പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ത്രിയേകദൈവം ഈ ലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും അക്ഷയമായ ഐശ്വൎയ്യവും ശാശ്വതമായ ശാന്തിയും യുഗാവസാനത്തോളം തിരുമനസ്സിലേക്കും രാജകുടുംബത്തിനും നൽകിത്തരുമാറാകട്ടെ. ഈവ ദൈവമാതാവായ വിശുദ്ധ മറിയാമിൻേറയും, പരമസാത്വികന്മാരായ സൎവ്വപുണ്യാത്മാക്കളുടേയും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാൎത്ഥനകളോടുകൂടി സ്വൎഗ്ഗസ്ഥപിതാവിൻെറ ദിവ്യസന്നിധിയിലേക്കു് ഉയരുമാറാകട്ടെ."

വായനക്കാരിൽ ഭക്തിയുണ്ടാക്കാനും, വറുഗീസിനോടും മെത്രാനോടും ഉള്ള അതൃപ്തിക്കു് അല്പമെങ്കിലും ഗൌരവം കുറയ്ക്കാനും വേണ്ടി മനഃപൂൎവ്വമായി ഈ 'അനുഗ്രഹ'ത്തെ ഇതിൽ പകൎത്തീട്ടുള്ളതാണു്. എൻെറ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു മി: വറുഗീസിൻെറ നിൎഭാഗ്യമെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടട്ടെ.

നമ്രശിരസ്കനായി നിന്ന റസിഡൻറു് അറിയാതെ 'ആമ്മീൻ' പറഞ്ഞുപോയി. "മാടഭൂപതിയും നിമീലിതാക്ഷനായി ഈശ്വര

സ്മരണയോടുകൂടി നിന്നു." ആഗ്രഹത്തിനെ ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസി യാക്കിത്തീൎത്തു എന്നു എന്തുകൊണ്ടോ എഴുതിയില്ലെന്നേയുള്ളു. കാലുറയ്ക്കാതെയും, നാക്കനക്കാതെയും നിന്ന കൊച്ചീരാജാവു മെത്രാന്റെ കരിശുവരയും പ്രാൎത്ഥനയുമാകുന്ന മെസ്മെരിസത്തിൽ മയങ്ങി മെത്രാന്റെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിൽ ചേരാതിരുന്നതു് ആ രാജകുഡുംബത്തിന്റെ ഭാഗ്യമാണു്. ൧൫ മിനിട്ടിലധികം മഹാരാജാവിനെയും റസിഡണ്ടിനെയും നിറുത്തിയതായും മി. വറുഗീസ് പറയുന്നു. ആ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠൻ ഇരിക്കാതെ റസിഡണ്ട് ഇരിക്കയില്ലെന്നും, റസിഡണ്ട് ഇരിക്കാതെ മഹാരാജാവിനിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെത്രാൻ എന്തായാലും ഇരിക്കയുമില്ല- പിന്നെ തമ്പുരാൻ നില്ക്കാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടോ. പിന്നെയും ഇരിക്കാതെ നിന്നും നിറുത്തിയും മെത്രാപ്പോലീത്താ സംഭാഷണം തുടൎന്നപ്പോൾ രാജാവു വീണ്ടും ചിന്താചഞ്ചലനായി- മെത്രാന്റെ മാഹാത്മ്യവും നിലയും വിലയും നിന്നനില്പിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഇത്ര മഹനീയനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ഇടയാൻ ഇടയായതിൽ മഹാരാജാവിനു സന്താപമുണ്ടായി. ആ അവസരത്തിൽ റസിഡണ്ടിന്റെ സുഖമില്ലാത്ത മകളേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഭാൎയ്യ വന്നു. സുഖക്കേടുകാരിയായ ആ ഓമനക്കുട്ടിയും മുട്ടുകുത്തുകയും ചുംബിക്കയും ചെയ്തശേഷം എല്ലാവരോടും ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടു താനും ഇരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരുവിധത്തിൽ രാജാവും റസിഡണ്ടും ഇരുന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. പിന്നീടു മെത്രാപ്പോലീത്താ യൂറോപ്യൻരാജ്യകാൎയ്യങ്ങളേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും പററി സംസാരിച്ചശേഷം സ്ലീബാ ഉയൎത്തി ഒരിക്കൽകൂടി അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടു കരിങ്ങാശ്ശേരിക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. വലിയതമ്പുരാനും വന്നകാൎയ്യം ഒന്നും പറയാതെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി-

൧൩.

അടുത്തരംഗം കൊച്ചിഗവൎമ്മെന്റിന്റെ സ്വാഭിമാനശൂന്യമായ ഒന്നാണു്. രാജാവും മെത്രാനും റസിഡൻസിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മദ്രാസ് ഗവൎണ്ണരുടെ ഉത്തരവോടുകൂടിയ ഒരു ഹൎജി റസിഡണ്ടിനു കിട്ടി. ആ ഹൎജി മെത്രാൻ റസിഡൻസിയിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞശേഷം ഗവൎണ്ണൎക്കയച്ചതാണു്. കൊച്ചീരാജാവിനേയും ഭരണത്തേയും സ്തുതിച്ചും, ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, തന്നെ വഴിനടക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നും, കൊച്ചീരാജാവിനെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ ചെന്ന തന്റെമേൽ ആഗ്രഹം പല കള്ളക്കേസുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു്, അനുഗ്രഹിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗ

മുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നും, ദിവാൻ ശംകുണ്ണിമേനോൻെറ കൃത്രിമങ്ങളെപ്പററി ഉടനടി നടപടിനടത്തി തീരുമാനിക്കണമെന്നും വിവരിച്ചും അയച്ച ആ ഹർജി കിട്ടിയ ഉടൻ സമാധാനത്തിനായി റസിഡണ്ടു ദിവാൻജിക്കയച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നീചബുദ്ധിയുടെ ബാക്കി വല്ലതും കിടപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അതിവിടെയാണു തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതു്. റസിഡണ്ടിൻെറ ബംഗ്ലാവിൽവച്ചു കണ്ടു് അനുഗ്രഹിച്ചും സ്നേഹിച്ചും പ്രസംഗിച്ചും പിരിഞ്ഞ മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിൽ പിന്നീടു് യാതൊരു കാരണവുംഉണ്ടാകാതെ മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർക്കു ഹർജിഅയച്ചതു് ഈ നാട്ടിലെ കൃത്രിമവ്യവഹാരികൾ പോലും ചെയ്യാത്ത നീചകൃത്യമാണു്. രാജാവിനെ വിട്ടിട്ടു യാതൊരു തെററും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ദിവാൻശംകുണ്ണിമേനോൻെറ പേരിൽ ഇല്ലാത്ത കുററങ്ങളെല്ലാം ആരോപിച്ചു ഹർജി അയച്ചതു്, സത്യത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ച യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ സാക്ഷാൽ പ്രതിനിധിയുടെ അവർണ്ണനീയമായ ഗുണഗണങ്ങൾ കൊണ്ടായിരിക്കാം. ജാമ്യമെടുക്കാത്ത വാറണ്ടയച്ചു മെത്രാനെപ്പിടിപ്പിച്ചുവരുത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ച രാജാവിനെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിയ ശംകുണ്ണിമേനോനു കിട്ടേണ്ട സമ്മാനം ഇതുതന്നെയാണു്. വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞിയുടെ ശിരസ്സിൽ കിരീടംവെയ്ക്കുന്ന കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷപ്പിൻെറ കൃത്യത്തോളം പ്രാധാന്യമുള്ളതാണു തൻേറതെന്നു വിവരിച്ചാൽ അതു കണ്ണടച്ചു സമ്മതിക്കുന്ന ഗവർണ്ണറന്മാർ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരം സത്യത്തിനും, നീതിക്കും മര്യാദയ്ക്കും ചേരാത്ത ഹർജിയാണു ദിവാൻജിയുടെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണു്. അതു കണ്ടപ്പോൾ ദിവാൻജിക്കുണ്ടായ പരിഭ്രമത്തിനളവില്ലപോലും! ദിവാൻജി ഉടൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി രാജാവുമായി ആലോചിച്ചു രാജ്യത്തിനു് അഭിമാനക്ഷയം കൂടാതെ രാജിയാകുന്നതിനു്, വേണ്ട ആലോചന ചെയ്തു തീരുമാനിക്കുന്നു.

പിറേറദിവസം കാലത്തേ ദിവാൻജി കരിങ്ങാശ്രപ്പള്ളി അനവാതുക്കലെത്തി കാത്തുനിൽക്കുന്നു. അമിനാദാർ കല്പനപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ചെല്ലുന്നു. കൊച്ചീ സർക്കാരിൻെറനേരേ പായുന്നതിനു സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നുവോ എന്നു തോന്നുമാറു വദനതൂണീരത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന കുന്താസ്ത്രമേൽമീശ”യോടുകൂടിയ അമിനാദാരും ഒരുമിച്ചു ദിവാൻജി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സമീപത്തു ചെല്ലുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഭംഗിയുള്ള കസേരയിൽ ഇരുത്തുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ‘‘സ്നേഹരസദ്യോതകമായ ഒരു മധുരമന്ദഹാസവർഷം’ ചൊരിയുന്നു അതി

ന്റെശേഷമുള്ള അവരുടെ സംഭാഷണം അന്യോന്യമുള്ള സ്തുതിഗീതയിൽ ആരംഭിച്ച്, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സാർവഭൗമതത്തിലും, ദിവാൻജിയുടെ നിസ്സ്തുതിയിലും അവസാനിക്കയാണ്. മെത്രാൻ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പറയുമ്പോൾ ദിവാൻ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞെങ്കിലും. ഇത്രേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. മെത്രാപ്പോലീത്താ ജയസ്തംഭം നാട്ടുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഇതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെനിന്ന പല കഷ്ടതകളും സഹിക്കയും പരാക്രമങ്ങൾ കാട്ടുകയുംചെയ്തു അമിനാദാരുടെ വദനതൂണീരത്തിൽ കുന്താസ്ത്ര മേൽമീശ നിറച്ചതുമാത്രം അത്ര പന്തിയായില്ല. അമിനാദാർ എത്രതന്നെ ധൃഷ്ടനായിരുന്നാലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽ മേൽമീശ നിറച്ചതു മഹാകഷ്ടമായിപ്പോയി എന്ന് ഒരിക്കൽകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാധുവിന് ഒന്നു ചിരിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്നു ആഗ്രഹംകാണും. എന്തുചെയ്യും. മീശക്കുന്തം വായിലിരിക്കുമ്പോൾ അതു സാദ്ധ്യമാണോ.

അവരുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ രീതി കാണാൻവേണ്ടി ഒന്നുരണ്ടു ഭാഗം താഴെ ചേർത്തേക്കാം.

മെത്രാ—"മഹാനും, അതിസമർത്ഥനും ധർമ്മതത്ത്വജ്ഞനുമായ കൊച്ചീദിവാൻജിയുടെ യോഗ്യതയും ബുദ്ധിസമ്പത്തും പൗരുഷവും ഈ ഒരു ചെറിയ ശരീരത്തിൽ ജഗദീശ്വരൻ ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാതെ നിവൃത്തിയില്ല."

ദിവാ—"ഈ പ്രസ്താവന തിരുമനസ്സിലെപ്പൂർത്തിതന്നെയായിരുന്നെങ്കിൽ അത് ഏററവും യഥാർത്ഥമായ ഒന്നായിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളമാകട്ടെ ഇത് തിരുമനസ്സിലെ ഒരു വാത്സല്യഭാഷണമായിട്ടു മാത്രമേ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളൂ.

മെത്രാ—ഈശ്വരധ്യാനവും ഉപവാസവും മററുമായി പള്ളിമതില്ക്കെട്ടിനുള്ളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക വാസ്തവത്തിൽ എന്തൊരു യോഗ്യത ഉണ്ടാവാനാണ്. ഒന്നുമില്ല. ഒരു വസ്തുവുമില്ല. പുറമെ കാണുന്ന വെറും പകിട്ടുമാത്രം.

ഒടുവിൽമെത്രാ—"ന്യായത്തെ അല്ലാതെ ദാക്ഷിണ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളല്ല നാം എന്നുള്ളതു ദിവാൻ ഓർമ്മവച്ചാൽ കൊള്ളാം"

മെത്രാൻ നാമാകുന്നതും ദിവാൻജിയുടെ മുഖത്തുനോക്കി ദിവാൻ എന്നു വിളിച്ചു താക്കീതുചെയ്യുന്നതും, ദിവാൻജി മെത്രാനോടു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെന്നും കല്പന എന്നും പറയുന്നതും ഒന്നും ഇൗ

ഭൂലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ സംഭവങ്ങളാണ്. ഇപ്പോഴും മെത്രാന്മാരും ദിവാൻജിമാരും ഉണ്ടല്ലൊ. ഏതെങ്കിലും മെത്രാൻ ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തുള്ള ഒരു ദിവാൻജിയോട് 'ദിവാൻ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം' എന്നു പറയാൻ ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഒന്നു കൈ പൊക്കിയാൽകൊള്ളാം. ഒരൊററ ഹിന്ദുവും ഒരു മെത്രാനെയും തിരുമനസ്സുവിളിക്കാനും കല്പനപറയാനും തയ്യാറായിട്ടില്ലെന്നും തയ്യാറാകയില്ലെന്നും ഇന്നത്തെ അനുഭവംപോരെ തെളിവിന്. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ തിരുമനസ്സുവിളിക്കുന്നതു്. ഒരു കള്ളഹാർജി കിട്ടിയഉടൻ ഗവർണ്ണർസായ്പ് ഉത്തരവയയ്ക്കാനും അതു കിട്ടിയ ഉടൻ കിടുകിടെ വിറച്ചു ദിവാൻജിതന്നെ മെത്രാനെ അന്വേഷിച്ചു പള്ളിയിൽ പോകാനും ഇടയായി എന്നെഴുതിയതിലും കവിഞ്ഞു ഒരു രാജ്യദ്രോഹം വറുഗീസ് കൊച്ചീരാജ്യത്തോടു ചെയ്യാനില്ല. ഇല്ലാത്ത അഭിമാനം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന വറുഗീസ്, രാജാവും ദിവാനും എങ്ങനെ ആത്മാഭിമാനശൂന്യരായി മരിച്ചാലും വേണ്ടില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു് സ്വാതന്ത്ര്യതയെക്കാൾ ധിക്കാരത്തിന്റേയും നന്ദികേടിന്റേയും കൂടുതൽകൊണ്ടാകുന്നു.

ദിവാൻജിയും അനുഗ്രഹം വാങ്ങി പിരിഞ്ഞു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അമാനുഷശക്തിയെപ്പററി മഹാരാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. അവിടേയ്ക്കും തൃപ്തിയായി. ഇങ്ങനെ ഒതുങ്ങിത്തീർന്നാൽപോരെ. പോര. കേസു വിസ്തരിച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്താ ജയിക്കതന്നെ വേണമെന്നാണു മി: വറുഗീസ് ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു കോട്ടയം സിമ്മനാരിയിൽ നിന്നും ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളെല്ലാം വരുത്തിത്തുടങ്ങി.

കുംഭമാസം ൪-ാംനു- ഒന്നരമണിസമയത്താണു കേസ് വിചാരണ ആരംഭിക്കുന്നതു്. പ്രതികളായ പല കത്തനാരന്മാരും അമീനാന്മാരും ഹാജർ. കൃത്യം രണ്ടു മണിക്കു മെത്രാപ്പോലീത്താ വെള്ളിമേനാവിൽ കച്ചേരിയിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടയുടനെ ന്യായാധിപനായ ദിവാൻജി എഴുന്നേററു മുമ്പോട്ടുചെന്നു ആസനത്തിൽ ഇരുത്തി. റസിഡണ്ടും ദിവാൻജിയുടെ സമീപത്തിരുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇംഗ്ലീഷിൽ ആമുഖപ്രസംഗംനടത്തി. അതെല്ലാം പഴയ വാചകവും കാര്യങ്ങളും തന്നെ- കോടതിയോടു മെത്രാൻ 'ദിവാൻജിക്ക് എന്തുതോന്നുന്നു' എന്നുള്ള ചോദ്യം ചോദിച്ചതുകേട്ടു് അദ്ദേഹം അവിടെ കുത്തിയിരുന്നതാണത്ഭുതം. മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്വർണ്ണച്ചെല്ലത്തിൽനിന്നും കുറെ ചെപ്പേടുകൾ ദി-

വാൻജിയെ കാണിച്ചു. റസിഡണ്ട് അവ പണ്ടേ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. മെത്രാപ്പോലീത്തായും മടങ്ങിപ്പോയി. ദിവാൻജി ചെപ്പേട്ടുകൾ കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കാണിച്ചു. "എന്നും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ" ചെപ്പേട്ടിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിൽനിന്നു നാട്ടുവാഴായ്മ ഒഴിയുകയില്ലെന്നു രാജാവും മന്ത്രിയും അന്യോന്യം സമ്മതിച്ചു. ഈ വിവരം നേരത്തെ അറിയാഞ്ഞതിൽ വ്യസനിച്ചു. ദിവാൻ ചെപ്പേട്ടുകൾ യുവരാജാവിനെ കാണിക്കയും അദ്ദേഹം വ്യസനിക്കയും ചെയ്തു.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു "നാട്ടുവാഴായ്മ ലംഘിച്ചതായി തെളിവില്ലായ്കകൊണ്ടു കേസു തള്ളിയിരിക്കുന്നതായി" മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അറിയിച്ചു. സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും അടിക്കാറുള്ള കൂട്ടമണികൾ പള്ളികളിലെല്ലാം മുഴങ്ങി.

ഒന്നുരണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു ഇളയരാജാവു പഴയ ഗൗണ്ഡറാമിൻെറ പുറത്തു സവാരി എഴുന്നെള്ളി. പണ്ടത്തെപ്പോലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ പഞ്ചകല്യാണിപ്പുറത്തു് എതിരേയും എത്തി രണ്ടു പേരുടേയും കുതിരകളെ അടുത്തു നിറുത്തി ഭംഗിയായി സംസാരിച്ചു് ഒരുമിച്ചു രണ്ടാളും മെല്ലെ സവാരിചെയ്തു രണ്ടാളും തമ്മിൽ കുതിരലക്ഷണങ്ങൾ പറകയും പഞ്ചകല്യാണി വിശേഷമെന്നു സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു പഞ്ചകല്യാണിയുടെ ഗാത്രലാവണ്യവും സുകുമാരചലനവും മനോഹരമായ നടയും യുവരാജാവിനെ ആകർഷിച്ചു. രണ്ടുപേരും കുതിരകളെ അന്യോന്യം മാറിസ്സവാരിചെയ്തു-കനകക്കുന്നുബംഗ്ലാവിലെത്തി വിശ്രമിച്ചു രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളെപ്പററി കുറഞ്ഞൊന്നു സംസാരിച്ചുശേഷം കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബങ്ങളിൽ ഉടൻ മക്കത്തായം വരുത്തണമെന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ൧൦൦ കൊല്ലത്തിനകം രണ്ടു രാജകുടുംബവും കഥാവശേഷമാകുമെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ ദീർഘദർശനംചെയ്തു പറഞ്ഞു. മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ പഞ്ചകല്യാണിയെ തിരുമേനി സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെന്നേക്കുമായി അവളെ അദ്ദേഹത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. ഗൗണ്ഡറാമിനെ പകരം കൊടുത്തിട്ടു മെത്രാൻ വാങ്ങിയില്ല. വലിയ ആൾ ചെറിയ ആൾക്കു സമ്മാനംകൊടുക്കയാണല്ലൊ പതിവു്. അതുകൊണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സമ്മാനം യുവരാജാവു വാങ്ങുകയല്ലാതെ യുവരാജാവിൻെറ സമ്മാനം മെത്രാൻ വാങ്ങുന്നതുചിതമല്ലല്ലൊ മെത്രാനെ യുവരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെന്നാണു് വിളിച്ചിരിക്കുന്നതു് ആ സ്ഥിതിക്കു വലിപ്പച്ചെറുപ്പത്തെപ്പററി ഇനി സംശയിക്കാനില്ല. ഇങ്ങനെ അവർ അതിരുവിട്ട സ്നേഹിത

ന്മാരായി ഏതാനും ആഴ്ചകഴിഞ്ഞു മെത്രാപ്പോലീത്താ കോട്ടയത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നു.

മേൽവിവരിച്ച സംഭവങ്ങളൊന്നും നടന്നില്ലെന്ന് ആക്കും വാദിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. "തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നടമേൽപള്ളിയിൽ താമസിച്ചതായ പന്ത്രണ്ടുദിവസത്തേക്കു തിരുമനസ്സിലേക്കുവേണ്ടി നാലായിരത്തി ഇരുനൂറെറഴുപത്തഞ്ചുമുക്കാൽ പുത്തൻ (൪൨൭൫ ക. ൧൫ ണ. ൧൧ സ.) പള്ളിക്കാർ ചെലവാക്കിട്ടുള്ളതായി പള്ളിക്കണക്കിൽ കാണുന്നുണ്ട്." ഈ രേഖയെ ആര് അവിശ്വസിക്കും; ആര് എതിർക്കും. വേണമെങ്കിൽ ഇതുപോലുള്ള അനവധി രേഖകൾ ഇനിയും മി: വറുഗീസ് ഹാജരാക്കും. കൃത്യം നടന്ന തീയതി, മണിക്കൂർ, അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന നിസ്സാരന്മാരായ ആളുകളുടെപോലും പേര്, ചിലവായ സംഖ്യ മുക്കാൽപുത്തൻപോലും വിടാതെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കണക്ക്, അതുതന്നെ പള്ളിയുടെ ബന്തോവസ്ഥിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പള്ളിക്കണക്ക്—ഇവ വിശ്വസിക്കയില്ലെന്നു പറയാൻ ആക്കും അവകാശമില്ലെന്നു മി: വറുഗീസ് ശക്തിപൂർവ്വം ഇനിയും വാദിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ ഈ പള്ളിക്കണക്കിനെ വിശ്വസിക്കാനും അവിശ്വസിക്കാനും പോകുന്നില്ല. ൪൨൭൫ രൂപാ പള്ളിക്കണക്കിൽ ചെലവെഴുതീട്ടുണ്ടെന്നു വന്നാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏതാനുംദിവസം പള്ളിയിൽ താമസിച്ചു എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു വല്ല ഊഹവും അതിൽനിന്നുണ്ടാകാനുണ്ടോ. മെത്രാൻ പള്ളിയിൽ പോകാറുണ്ടോ, എന്നുള്ളത് ഇവിടെ ആക്കും തക്കമുള്ള വിഷയമല്ലല്ലൊ. ഈ പള്ളിക്കണക്കുകൊണ്ടു മെത്രാൻ ഈ അതിക്രമമെല്ലാം കാണിച്ച് ജയഭേരി അടിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാൻ വല്ല ന്യായവുമുണ്ടോ. ഇല്ലെങ്കിൽ ആ രേഖകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്.

മി: വറുഗീസിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ വർണ്ണനയും കളവുമെല്ലാം നീക്കിയാൽ വളരെ കുറച്ചുകാര്യങ്ങൾമാത്രമെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കാണുകയുള്ളൂ. മാത്യൂസ് അത്താനോസ്യോസ് മഹാ ധിക്കാരിയായ ഒരു അധികപ്രസംഗിയായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം തൃപ്പൂണിത്തുറ എത്തിയപ്പോൾ എന്തൊ ചില ശബ്ദങ്ങളുണ്ടാക്കിയെന്നും കൊച്ചീഗവമ്മെൻറ് അദ്ദേഹത്തിൻേറയും കൂട്ടുകാരുടെയും പേരിൽ കേസെടുത്തെന്നും, വാറണ്ടയച്ചു കച്ചേരിയിൽ വരുത്തിയെന്നും, ആ സമയം മെത്രാപ്പോലീത്താ ഭയന്നു മാപ്പുചോദിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടുകയോ ശിക്ഷവാങ്ങി പിരികയൊ ചെയ്തു എന്നും മാത്രമാണ സംഗ്രഹമായി ധരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ വാറണ്ടിൻപ്രകാരം ഹാ

ജരാകാതെ മദ്രാസ് ഗവർണ്ണരുടെ മുമ്പിൽവച്ചു കാണാമെന്നു വീരവാദം പറഞ്ഞ മെത്രാൻ ദിവാജിയുടെ മുമ്പാകെ കേസിനായി ഹാജരായത് എന്തിനാണ്. വിശേഷിച്ചു മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ മെത്രാൻെറ ഹർജിപ്രകാരം കൊച്ചീഗവമ്മെൻറിനോടു സമാധാനം ചോദിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, അതുകൊണ്ടു കൊച്ചീഗവമ്മെൻറിൻെറ ശക്തിയിൽ മെത്രാൻ കീഴടങ്ങി കരഞ്ഞു കാലുപിടിച്ചു രക്ഷപ്രാപിക്കയും പിന്നെ കൊച്ചിയിൽ കടക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തതായിരിക്കും പരമാർത്ഥം. വറുഗീസ് പറയുന്നതുപോലെയുള്ള സംഭവം നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ കൊച്ചീരാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ഒരദ്ധ്യായം ലഭിക്കുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീച്ചയാണ്. അങ്ങനെ കാണാത്തതുകൊണ്ടും, മി: വറുഗീസിൻെറ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധവും യുക്തിവിഹീനവുമായ ചരിത്രമാണെങ്കിലും അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തെളിവുകൾകൊണ്ടും, അന്നത്തെ നസ്രാണിസമുദായത്തിൻെറയും മെത്രാൻെറയും ശക്തിയും അവക്കുള്ള സ്ഥാനവും ഏറെക്കുറെ ഈ നാട്ടുകാക്കു വിവരമുള്ളതുകൊണ്ടും ഞാൻ മേൽ വിവരിച്ചതിൽ കവിഞ്ഞൊരു സംഭവവും കൊച്ചീരാജ്യത്തുണ്ടായില്ലെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

റസിഡണ്ടന്മാക്കു ആടും കോഴിയും ശേഖരിക്കുന്ന പാർവ്വത്യകാരന്മാരുടെ ഉപദ്രവം സഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത കൊച്ചീനിവാസികൾ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു സങ്കടം പറകയും അദ്ദേഹം ഉടനെ പോഞ്ഞിക്കരെച്ചെന്നു തന്നെ കാത്തുനിന്നിരുന്ന റസിഡണ്ടിനേയും പത്നിയേയും കാണുകയും ചെയ്തു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ തിരുവാഴി മുത്താൻ ശ്രമിച്ച മദാമ്മയുടെ കൈപിടിച്ചുമത്തിക്കൊണ്ടു "ദരിദ്രന്മാരായ സാധുക്കളുടെ ആടുകളേയും കോഴികളേയും തിന്നു കൈ വല്ലാതെ കൊഴുത്തതടിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നുപറകയും, കാര്യം ഗ്രഹിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചീസക്കാരിലേക്കു റസിഡണ്ടു കല്പനയയച്ചു ഈ അതിക്രമം നിറുത്തുകയും അങ്ങനെ മെത്രാൻ സാധുസംരക്ഷണം ചെയ്കയും ചെയ്തതായ അവസാനഭാഗം ഞാൻ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ അതു എൻെറ ഒരപരാധമായി വന്നേയ്ക്കും. തന്നെ ബഹുമാനിക്കാൻ വന്ന ഒരു യൂറോപ്യൻസ്ത്രീയുടെ കൈപിടിച്ചു ഞെക്കിയതും, നിരപരാധിനിയായ ആവരുടെ മുഖത്തുനോക്കി ദരിദ്രന്മാരുടെ കോഴിയെ പിടിച്ചുപറിച്ചുതിന്നു തടിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞതും വിചാരിക്കാൻപാടില്ലാത്ത ഒരു മര്യാദകേടാണെന്നു വറുഗീസിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ആക്കുതന്നെ കഴിയും. രാജ്യഭരണസ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടാൻവേണ്ടി ചട്ടാപ്പുകൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രൈമിനിസ്റ്ററുടെ പുറത്തുചമ്മട്ടികൊണ്ടടിക്കുന്ന സ്ത്രീസമുദായത്തി

ൽപെട്ട റസിഡണ്ടിൻെറ ഭാൎയ്യയോട് ഇങ്ങനെ മൎയ്യാദഹീനമായി സം സാരിക്കയോ പെരുമാറുകയൊ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും ആ സ്ത്രീ തൻെറ മതഭക്തി ചമ്മട്ടിവഴി മെത്രാൻെറ പുറത്തു പ്രക ടിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ മാനത്തെ കാൎയ്യമായി കരുതുന്ന ആ വെള്ളക്കാരൻ തൻെറ ഭാൎയ്യയെ അവമാനിക്കുന്നതു കണ്ടുകൊ ണ്ടു നില്ക്കുന്നതിലധികം എളുപ്പം, ആ പുരുഷനെ വെടിവച്ചു ഭസ്മ മാക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഒരു അപകടസംഭവത്തിനിടയാക്കയില്ല എന്നു പിന്നൊരുദിവസം കോട്ടയം സിമ്മനാരിയുടെ അങ്കണ ത്തിൽ ഉഷ്ണശമനാൎത്ഥം മെത്രാൻ കസേരയിൽ കിടക്കുന്നതായി പ റയുന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാം.

യുവരാജാവിനു സമ്മാനിച്ച പഞ്ചകല്യാണി ഭൎത്തൃവിയോഗ ദുഃഖംമൂലം ആഹാരം കഴിക്കാതെ വളരെനാൾ 'ഉപവാസം' അനു ഷ്ഠിച്ച ശേഷം ഒരു ദിവസം എങ്ങനെയൊ അവിടെനിന്നും തെ റ്റി തനിയേ കോട്ടയത്തു വന്നെത്തുകയും അവളുടെ ക്ഷീണം കണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ അത്യധികം വ്യസനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കുറേ നാൾ കഴിഞ്ഞു പുത്തൻപള്ളിയിൽവച്ച് അതു കുതിരപ്പുരയിൽ ചത്തുമല ൎന്നു കിടക്കുന്നു. മെത്രാൻെറ ശത്രുക്കൾ വിഷംകൊടുത്തു കൊന്ന താണെന്നു പലൎക്കും ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടാകുന്നു. പഞ്ചകല്യാണിയു ടെ മരണത്തോടുകൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഭാഗ്യസൂൎയ്യനും ക്ഷ യോന്മുഖനായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെയാണു മി: വറുഗീസിൻെറ ഈ പുസ്തകമവസാനിക്കുന്നത്. ഈ മെത്രാൻെറ എന്തൊ ചില പ്ര വൃത്തിദോഷം നിമിത്തം പുത്തൻപള്ളിയിലെ അഭിമാനികളായ ചില ക്രി സ്ത്യാനികൾ ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു കാട്ടുമൃഗത്തെപ്പോലെ ആട്ടി ഓടി ക്കയും, കുതിരയെ തല്ലിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുള്ള വാൎത്ത വകഗതിയെക്കൂടി ഓൎമ്മിച്ചുകൊണ്ടുവേണം മി: വറുഗീസിൻെറ കഥാ കാലക്ഷേപത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാർ അവസാനമായി ഒരു തീരു മാനം ചെയ്വാൻ എന്നാപേക്ഷയുണ്ട്.

"ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ബുദ്ധിശക്തിയേയും ധീരതയേ യും പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്ന നാല്പതിലധികം അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചെറിയ ചെറിയ സംഭവകഥകൾ ഉള്ളതു പിന്നാലെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തികൊ ള്ളാ"മെന്നുള്ള വാഗ്ദാനത്തോടുകൂടി പിരിഞ്ഞ വറുഗീസു വാക്കു മാറാതെ, നംബർ ഇട്ടു മുറയ്ക്കു മുറയ്ക്കു അത്താനാസ്യോസിനെ ക ഴിയുന്നതു മോടിപിടിപ്പിച്ച് എഴുന്നെള്ളിക്കുമെന്നുള്ളതു മനോരമവാ യനക്കാൎക്കറിയാവുന്നതാണ്. നംബർ മുറയ്ക്കു കേസെടുത്തു വിസ്താ രം നടത്താൻ എനിക്കു തൽക്കാലം നേരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അ തിപ്രധാനമെന്നു എനിക്കു തോന്നിയ ൪-ാംനമ്പർ ലേഖനത്തെപ്പ

ററി കുറഞ്ഞതൊന്നെഴുതി, അത്താനാസ്യോസിനെ ചിത്രമെഴുതി നോട്ടുകൂടി 'ഇങ്ങിനിവരാതവണ്ണം' എന്നാണോക്കമായി വിട്ടുകളയാമെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ആ നാലാംനമ്പർ ലേഖനം തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവരേയും, രാജ്യസ്നേഹമുള്ളവരേയും, സ്തംഭിപ്പിക്കുന്നതും, മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടുപോലും വാശിയോടുകൂടി ഉത്തരം പറയിക്കുന്നതും ആണെന്നു വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. ജാതിസ്പർദ്ധാജടിലമായ ശൂന്യഹൃദയത്തിൽനിന്നുംപുറപ്പെട്ട ഈ ലേഖനം, ഈനാട്ടിലെ സഹൃദയന്മാരെ മുഴുവനും വെറുപ്പിക്കുന്നതും വ്യസനിപ്പിക്കുന്നതുമാണെങ്കിലും, മററു സമുദായങ്ങളെക്കാൾ നായർ സമുദായത്തിൻെറ ഹൃദയത്തെയാണു് എന്നെനോക്കുമായി വ്രണപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ആ ലേഖനം എടുത്തെഴുതാനും അതിനു സമാധാനം പറയാനും ഒരുങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ എൻെറ ഹൃദയം തുടിക്കയും കൈവിറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു. വായനക്കാരെ കോപാവേശന്മാരാക്കി വറുഗീസിൻെറ തലയിൽ അവരുടെ ശാപമാകുന്ന ഇടിത്തീവീഴിച്ചു് ആദ്ദേഹത്തെ ഭസ്മാവശേഷനാക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട കരുതലോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി എഴുതാൻ ശ്രമിക്കയാണു്.

ആ ലേഖനം സുപ്രസിദ്ധനായ ചേർത്തല ഡിവിഷൻപേഷ്കാർ ശംകുണ്ണിമേനോൻ അവർകളെപ്പററിയുള്ളതാണു്. മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിൻെറ "വേമ്പനാട്ടുകായലിലെ ഒരു രംഗ"ത്താണു് നമ്മുടെ പേഷ്കാരെ വറുഗീസ് പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു്. ചേർത്തല താലൂക്കിൽ തണ്ണീർമുക്കത്തിനു പടിഞ്ഞാറുള്ള 'ചാലിൽ' ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കപള്ളി വയ്പ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അവിടുള്ള ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആഗ്രഹിക്കയും, അതനുസരിച്ചു് അനുവാദത്തിനായി ചേർത്തല ഡിവിഷൻ പേഷ്കാരായ പി. ശംകുണ്ണിമേനോൻ അവർകൾക്കു് ഒരപേക്ഷ കൊടുക്കയും ചെയ്തു. അവിടെ അന്നും നായർക്കായിരുന്ന പ്രാബല്യം എന്നു മി. വറുഗീസ് സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ പല നായർയോഗ്യന്മാരും അതിനനുകൂലമായിരുന്നു. എന്നാൽ "പ്രബലന്മാരായ ഒരു നായർ കുടുംബക്കാർ" മാത്രം തീരെ വിരോധികളായി വർത്തിച്ചു. 'പ്രബലന്മാരായ ഒരു നായർകുടുംബക്കാർ' എന്നുള്ള വാചകം സംബന്ധമാണെന്നു വ്യാകരണശാസ്ത്രക്കാർ വാദിച്ചു് എന്നെ ഇടയ്ക്കു നിറുത്തി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതു്. ഇത്രയും, ഭംഗിയിലെങ്കിലും നസ്രാണിസാഹിത്യകാരനും ചരിത്രകാരനുമായ വറുഗീസ് എഴുതിയതിൽ സന്തോഷിച്ചാൽ മതി. വ്യാകരണം എഴുതാൻ ശേഷിയുള്ള ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരുടെ ജാതിയിൽ ജനിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ

ചരിത്രാംശങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനിടയിൽ, കേരളകാളിദാസനും അഭിനവഗദ്യമാതൃകാകാരനുമായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളെപ്പോലും അധഃപ്പതിപ്പിച്ച്, കത്തനാക്ക മേല്പട്ടം കൊടുക്കാൻ സധൈര്യം നിർല്ലജ്ജമായി പുറപ്പെട്ട്, മലയാളഭാഷയിലെ വ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രങ്ങളേയും, അലങ്കാരങ്ങളെയും പോലും നസ്രാണികരിക്കാൻ തയ്യാറായ തൂലികായുധനായ വറുഗീസിൻെറ വാചകം വ്യാകരണവിരുദ്ധമെന്ന പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹവും കൂട്ടരും കയൎക്കും ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർ ബുദ്ധിമാനായ ഒരാളും നൂതനാശയങ്ങളെ സാമാന്യം പരിഷ്കൃതഭാഷയിൽ പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു മാന്യനും ആയിരുന്നു എന്നുതന്നെയാണ് എൻെറയും അറിവ്. യോഗ്യന്മാരായ പലരും അതു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന എല്ലാവരേക്കാളും കേമനായിരുന്നു എന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചതായി വാദിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. നസ്രാണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിശേഷബുദ്ധിയും, ഭാഷാശേഷിയും ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരിൽ കണ്ടപ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തെ ഇതരസമുദായത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാർ അതിശയിക്കയും അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും ആ മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു അൎത്ഥമില്ല. വറുഗീസിൻെറ അയൽക്കാരനായ 'കൊച്ചുകുഞ്ഞുഭാഗവതർ ഒരു പ്രസിദ്ധനായിരുന്നില്ലെ; അദ്ദേഹത്തിൻെറ പാട്ടുകേട്ട് ആളുകൾ അതിശയിച്ചിട്ടില്ലെ. അതുകൊണ്ട്, ഹരിഹരഭാഗവതർ 'രഘുപതിഭാഗവതർ' ഇവരെ ജയിച്ച 'സംഗീതരാജാവായിരുന്നു 'കൊച്ചുകുഞ്ഞു ഭാഗവതർ ' എന്നുപറയാൻ പാടുണ്ടോ. ശ്രുതിയൊ രാഗമോ എന്താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത നസ്രാണിസമുദായത്തിൽ' ചില കീൎത്തനങ്ങളെങ്കിലും ശ്രുതി തെറ്റാതെ പാടാൻ കൊച്ചുകുഞ്ഞു ഭാഗവതക്ക കിഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു, സംഗീതം അസാദ്ധ്യമെന്ന് അതുവരെ കരുതിയിരുന്ന നസ്രാണിസമുദായം അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തിയതും ഇതരസമുദായം അതിശയിച്ചതും നസ്രാണികളിൽനിന്നും ഇത്രയുമെങ്കിലും സംഗീതജ്ഞാനമുള്ള ഒരാളെ കാണാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ട് ആ വർഗ്ഗത്തിന്ന സംഗീതത്തിൽ പ്രോത്സാഹനമുണ്ടാകാൻവേണ്ടി 'ഭാഗവതർപ്പട്ടം' കൊടുത്തതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, മലയാളത്തിൽ പാട്ടു കണ്ടുപിടിച്ചതും, പാടിത്തകൎത്തതും കൊച്ചുകുഞ്ഞുഭാഗവതരാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു കേരളസംഗീതത്തിന്നും മലങ്കര മാപ്പിളയ്ക്കു തന്നെയാണു പകപ്പവകാശമെന്നും മറു സമുദായക്കാർ അക്കാലത്തു സംഗീതമെന്നൊന്നു കേട്ടിട്ടില്ലെന്നും മി. വറുഗീസ് ഒരു ചരിത്രമെഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ നമുക്കു മൂക്കിൽ വിരൽവയ്ക്കാനല്ലാതെ എന്തു

ചെയ്യാൻ കഴിയും. കൊച്ചുകുഞ്ഞുഭാഗവതരെക്കാൾ എത്രയോ അധികം സമത്ഥന്മാരായ സംഗീതവിദ്വാന്മാർ പേരുകേൾപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകാതെ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരെപ്പോലുള്ളവക്ക് ഒരു സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻതക്ക അസംസ്കൃതസമുദായമല്ലായിരുന്നു ഹിന്ദുസമുദായമെന്നു മാത്രമേ അതിൽ നിന്നു ധരിക്കാനുള്ളു. കൊച്ചുകുഞ്ഞുഭാഗവതരെപ്പോലുള്ള ഒരാൾക്കു സംഗീതവിദ്വാൻ സ്ഥാനം ലഭിച്ചുപോകുന്നതിൽ കവിഞ്ഞു്, ഒരവമാനം ആ സമുദായത്തിന് ആ വിഷയത്തിലുണ്ടാകേണ്ടതില്ല. അതു വറുഗീസിൻെറ ദ്രഷ്ടിയിൽ ബഹുമാനവും, ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ ശക്തിഹീനതയ്ക്കു തെളിവുമാണെന്നു വരുമ്പോൾ വ്യസനിക്കാതെന്തുചെയ്യും. ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരെയും അന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ ആദരിച്ചതു്, നസ്രാണികളിൽ ഇത്രയും എങ്കിലും തെററുകൂടാതെയും ബുദ്ധിപൂവ്വം എഴുതുന്ന ഒരാളെ കണ്ടതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായ പണ്ഡിതന്മാരെ അതിശയിച്ചതുകൊണ്ടല്ല. അദ്ദേഹം ആദികവിയായ വാല്മീകിയെപ്പോലെ മലയാളത്തിലെ ആദിവ്യാകരണകാരനൊ അന്ത്യവ്യാകരണക്കാരനൊ അല്ല. ഒരു വ്യാകരണം എഴുതത്തക്ക പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരാൾ ഉണ്ടായതായി ആരും അറിയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഈ മാതിരിക്കാർ അവരുടെ ഇടയിൽ അത്ര അധികമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിലെ പുതിയ ഗദ്യകവനങ്ങൾക്കും വ്യാകരണങ്ങൾക്കുമെല്ലാം ജന്മാവകാശം നസ്രാണികൾക്കു കൊടുത്തുകളയരുതെന്നു ഞാൻ മി. വറുഗീസിനെ കാര്യമായിത്തന്നെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. കേരളവമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാനും, രാജരാജവമ്മകോയിത്തമ്പുരാനും ഇന്നുള്ളപേരു സിദ്ധിച്ചതു് അവർ ഏററവും അസാധാരണന്മാരായതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ വിശ്രുതനാമധേയവും, കേരളഭാഷയും, ഗീവറുഗീസ്കത്തനാരുടെ പേരും എല്ലാംകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തു കേരളത്തേയും കേരളഭാഷയേയും, ആ പുണ്യശ്ലോകന്മാരെയും, അവരെ ബഹുമാനപൂവ്വം ആരാധിക്കുന്ന മാതൃഭാഷാഭക്തന്മാരെയും നിങ്ങൾ അവമാനിക്കാതെ, ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരുടെ വ്യാകരണവിധികൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ വാചകത്തെററുകളെ ശരിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. ഏററവും വിശിഷ്ടമായ ബൈബിൾ, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ ഒരുഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥം കൂടിയാണെന്നാണ് എൻെറ അറിവ്. ആ മഹൽഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അതു് അക്ഷരജ്ഞാനശൂന്യന്മാക്കുപോലും ശ്രാവണാരുന്തുദമായിത്തീന്ന കാര്യം ഇന്നത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലരെങ്കിലും, സമ്മതിക്കാ

തിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബൈബിളിനെ മലയാളത്തിൽ ഭാഷാന്തരീകരിച്ച ക്രിസ്ത്യൻപണ്ഡിതന്റെ, പാണ്ഡിത്യമുദ്രയിൽ കവിഞ്ഞു്, ഒരു തെളിവു് അവക്കു കേരളഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തിലെ നായകസ്ഥാനത്തിനുണ്ടാകേണ്ടതില്ലെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ ബൈബിൾമലയാളം വായിച്ചു സംതൃപ്തിഅടയുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽ ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരേയും, ചിത്രമെഴുത്തു വറുഗീസിനേയുംപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യമായി എന്തും എഴുതുന്ന അപൂർവ്വം ചില ഗദ്യകാരന്മാരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എല്ലാവരും സന്തോഷിക്കേണ്ടതാണു്. വറുഗീസ് ഒരു ചരിത്രകാരനാകാതെ വെറും ഒരു കഥാകൃത്തായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനും ഒരു കാലത്തു് ഒരു ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരാകാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഏതായാലും നമുക്കു വറുഗീസിന്റെ വ്യാകരണത്തെറ്റുകൾ വിസ്മരിച്ചിട്ടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാലിൽപള്ളിയിലേക്കുതന്നെ പോകാം.

ആ പ്രഭുകുടുംബം ചാലിൽ പള്ളിയെ എതിർക്കാനുള്ള കാരണം മി: വറുഗീസ് താഴെപ്പറയുംപ്രകാരമാണു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

"പള്ളിവയ്ക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം കാവും കുളവും തൊട്ടുചേർന്നതായ പ്രതിഷ്ഠാലയങ്ങളിൽ കുടിയിരുത്തിയിരിക്കുന്ന ഉഗ്രമൂർത്തികളായ കുടുംബപരദേവതമാരുടെ നിശാകാലസഞ്ചാരസ്ഥാനമായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സങ്കേതാതൃത്തിക്കുള്ളിലാവുകയാൽ പള്ളി തീരുന്നപക്ഷം അചിരേണ പിതൃകോപമുണ്ടായി മേനിക്ഷയവും വംശവിനാശവും സംഭവിച്ചുപോവുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം"

ഇതിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ മതവിശ്വാസത്തെ എത്ര അധികം പുച്ഛത്തിൽ അധിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. അനവധി അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തെ കെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു; എന്നാൽ അന്ധതാമിസ്രസദൃശമായ അന്ധതയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന നസ്രാണി അധിക്ഷേപിക്കുന്നതോക്കുമ്പോഴാണു് അതിശയം തോന്നുന്നതു്. പ്രഭുകുടുംബജാതന്മാരും സനാതനമതവിശ്വാസികളും ആയ നായന്മാരെ, അവർക്കുള്ള അന്ധമതവിശ്വാസം ഇല്ലായ്മചെയ്തു ശരിമതബോധമുള്ളവരാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു പള്ളി പണി ആരംഭിക്കാൻപോകുന്ന അവിടത്തെ നസ്രാണികളാണെന്നുകാണുന്നതാണു് അതിനേക്കാൾ വിശേഷമായിട്ടുള്ളതു്. ആ പ്രഭുകുടുംബം പേഷ്കാർ ശങ്കുണ്ണിമേനോനോടു് ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നുപോലും. അതുകൊണ്ടു് ക്രി

സ്ത്യാനികളുടെ ശ്രമം നിഷ്ഫലമാകുമെന്നു നേരത്തേ കേട്ടിരുന്നതു പോലെ തന്നെ സംഭവിച്ചു. പല പ്രാവശ്യം ക്രിസ്ത്യാനികൾ നടന്നിട്ടും പേഷ്ക്കാർ കണ്ണുതുറക്കാൻ ഭാവമുണ്ടായില്ല. ഫറൈ ാമാണ്ടത്തെ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിനു മുമ്പു ക്രിസ്ത്യാനികൾ പള്ളി വെയ്ക്കാൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നു മി. വറുഗീസ് പറയുന്നതു കൃതഘ്നതയുടെ പരമകാഷ്ഠകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നാക്കാണറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്. പിന്നെങ്ങനെ ഈ ഹിന്ദുരാജ്യത്തു് ഇത്ര അധികം പള്ളികളുണ്ടായി. ഈ രാജ്യത്തു കിളുത്തുവന്നവരും ആദികാലംമുതലെ സവ്പ്രാബല്യമുള്ളവരും, രാജാവിനെക്കാട അധികാരവും വലിപ്പവുമുള്ള മെത്രാനോടുകൂടിയവരുമാണു് നസ്രാണികളെന്നു ശിലാരേഖകളും ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളും കൊണ്ടു തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വറുഗീസ് തന്നെ അവരുടെ പള്ളികെട്ടാൻപോലും അടുത്തകാലംവരെ വളരെ അസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നെഴുതുന്നതു കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടു് അനുകമ്പ തോന്നാനല്ലാതെ വിരോധത്തിനവകാശമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. ഈ നാട്ടിലെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അന്യമതത്തേയും ആദരിക്കണമെന്നുള്ള സ്വമതബോധംകൊണ്ടു്, വസ്തുദാനം ചെയ്തും പണം കൊടുത്തും സഹായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു കാണുന്നതിൽ സഹസ്രാംശം പള്ളി ഈ രാജ്യത്തു കാണുകയില്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുക്കളുടെ പൂർവികന്മാരുടെ ബുദ്ധിമോശത്തെപ്പററി മി. വറുഗീസിൻെറ ഇനക്കാർ കൂടെക്കൂടെ അവരെ ഓർപ്പിക്കാറുണ്ടു്. ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മതിയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇതാ മി: വറുഗീസ് പ്രസിദ്ധമായ ഒരു കഥയും കണക്കും നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്നു.

"അമ്പലപ്പുഴരാജാവിൻെറ സൈന്യസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപയോഗാത്ഥം സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതും, പ്രസ്തുത രാജാവുതന്നെ ഒട്ടുവളരെ ഭൂസ്വത്തുക്കൾ കരമൊഴിവായി വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതുമായ പ്രസിദ്ധമായ ചമ്പക്കുളം പള്ളി, ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു അധീനത ലഭിച്ചു് മുപ്പത്തിരണ്ടുവഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ സക്കാരിൻെറ അനുമതികൂടാതെ അറാകുററം പോയതിനെസംബന്ധിച്ചു ഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും നടപടിനടത്തുകയും, ഒടുവിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അവകാശാധികാരങ്ങളെ സമ്മതിച്ചു നടപടി പിൻവലിക്കയും ചെയ്തതായി രേഖയുണ്ടു്".

ചമ്പക്കുളംപള്ളി കെട്ടാൻ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിൻെറ അനുവാദം വാങ്ങിക്കാണുമെന്നുള്ളതു നേരാണു്. അല്ലാതെ അതു അമ്പലപ്പുഴരാജാവിൻെറ നസ്രാണിസൈന്യത്തിനു പ്രാർത്ഥന

യ്ക്കായി പണിയിച്ചുകൊടുത്തതല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അമ്പലപ്പുഴത്താലൂക്കിൽ കാണുന്ന എല്ലാ പള്ളികളും പട്ടാളപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും സകല നസ്രാണിയും പട്ടാളമായിരുന്നെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. നസ്രാണിച്ചോരകൊണ്ടു മണ്ണു കുഴച്ചു കൊച്ചീരാജ്യം സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യവും നസ്രാണിപട്ടാളങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു രക്ഷപ്രാപിച്ചതെന്നു വരുത്താൻ വേണ്ടി ഈ കള്ളമായ പള്ളിക്കഥ ബലാൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു എന്നും വിചാരിക്കാം. കുട്ടനാട്ടിൽ യുദ്ധത്തിനു വള്ളത്തിൽ വന്ന ശത്രുസൈന്യത്തെ തോല്പിക്കാൻവേണ്ടി, അവിടത്തെ വെള്ളം മുഴുവൻ കുടിച്ചു വററിച്ചു വള്ളം ഉറപ്പിച്ചു വമ്പന്മാരാണു സസ്രാണികളെന്നും, അങ്ങനെ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി വെള്ളം കുടിച്ചും കുടിക്കാതെയും വളരെ നസ്രാണികൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ വിധം മരിച്ചവരുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്താനായി വെള്ളത്തിൽതന്നെ സ്ഥാപിച്ച ശിലാവിഗ്രഹത്തെയാണ് ആളുകൾ തെററിദ്ധരിച്ചു കരുമാടിക്കുട്ടനെന്നു പറയുന്നതെന്നും, കുട്ടനെന്നുള്ള പേർ കണ്ടുപിടിച്ചതും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും നസ്രാണികളായിരുന്നെന്നും, ആ പേരിന്റെ കൗതുകംകൊണ്ട് ഹിന്ദുക്കൾ അതവരുടേതാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നും, ക്രിസ്ത്യൻനാമധേയമായ 'കുട്ട'ന്റെകൂടെ 'മാപ്പിള്ള'യിലെ 'പിള്ള' ചേർത്തു 'കുട്ടൻപിള്ള'യായതാണെന്നറിയാതെയാണെന്നായന്മാർ അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും മി. വറുഗീസ് എഴുതാൻപോകുന്ന 'ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യത്തിലെ നസ്രാണികൾ' എന്ന ചരിത്രാഖ്യായിക'യിൽ ശിലാരേഖകളെക്കൊണ്ടും യുക്തിവാദങ്ങളെക്കൊണ്ടും സ്ഥാപിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ ഊഹം. അതിന്റെ ഒരു സൂചനയ്ക്കു മാത്രമായി ചമ്പക്കുളംപള്ളിയെ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതാണ്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിന്റെ അനുമതികൂടാതെ ചമ്പക്കുളം പള്ളിയുടെ അററകുററം തീർത്തതാണ് അവരുടെ പേരിലെ കേസ്. സ്വന്തം ദേവാലയങ്ങളുടെ അററകുററം തീർക്കാൻപോലും അന്നത്തെ നസ്രാണികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും ശക്തിയും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് മി: വറുഗീസ് ഇതുകൊണ്ടു സമ്മതിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്ത് അങ്ങിനെ ഒരു അസ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അന്നത്തേക്കാൾ ഇന്നാണു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രാഭവവും സ്വാതന്ത്ര്യവും എന്നും വരുന്നു. ഇന്നും രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിലും പട്ടാളക്കാര്യത്തിലും ഹിന്ദുക്കളോടൊപ്പം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു പ്രക്ഷോഭണം നടക്കുന്നതേയുള്ളുതാനും. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണു കൊച്ചിയിൽ രക്തംകൊണ്ടു മണ്ണുകുഴയ്ക്കുന്നതും, ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യത്തു നസ്രാണിപ്പട്ടാളത്തിനുവേണ്ടി ഗവൺമെൻറിനെക്കൊണ്ടു പള്ളി കെട്ടിക്കു

ന്നതും. ആപാദചൂഡം പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി ഒരു കഥ എഴുതണമെങ്കിൽ നസ്രാണികളിൽതന്നെയായാലും വറുഗീസിനു മാത്രമെ സാധിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ പള്ളി അററകുററപ്പണിക്കേസ്സിൽ പള്ളിക്കാർ ജയിച്ചു എന്നൊരു സ്വപ്നം വറുഗീസിനുണ്ടു് ജന്മം സമ്പാദിച്ചതാസ്സം ഏററവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാണ്. നസ്രാണിയുടെ പൗരുഷത്തിൻെറയും, സദാചാരബോധത്തിൻെറയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറയും, അധികാരശക്തിയുടേയും തെളിഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തം വറുഗീസ് തന്നിരിക്കുന്നതിനെ അതേരൂപത്തിൽതന്നെ പകർത്തിയെങ്കിലേ വായനക്കാർക്കു തൃപ്തിവരികയുള്ളൂ എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു ൯൬൧-ാമാണ്ടു തുലാമാസം ൧൭-ാംനു- മുതലുള്ള ചാവക്കുളം പള്ളി നാൾവഴിയാണ്. ആ സ്വാദ്യമല്ലെങ്കിലും, വായനക്കാർ ക്ഷമയോടുകൂടി അതു മുഴുവൻ വായിക്കണമെന്നുതന്നെയാണ് എൻെറ അപേക്ഷ.

"൯൬൧-ാമാണ്ടു് തുലാമാസം ൧൭-ാംനു- അനുവാദംകൂടാതെ പള്ളി അററകുററംതീർത്തതിനു് ഇരച്ചേരിൽ കുഞ്ഞുമാത്തൻ മുതൽ പേർ അഞ്ചും തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി മുഖംകാട്ടി ചോദ്യം ഒഴിഞ്ഞപ്രകാരം കല്പിച്ചു് പത്മനാഭൻ ചെമ്പകരാമൻ വലിയ സർവ്വാധികാര്യക്കാരങ്ങത്തെ സാധനം വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് വൃശ്ചികം ൭-ാംനു- കല്ലൂക്കാട്ടു വന്നുചേർന്ന പേരു് ൭ ക്കു് ചിലവുവിവരം. തുലാമാസം ൧൭ ാംനു- അഞ്ചുപേരെയും കൊണ്ടുപോകാൻവന്ന ചെറിയ കുഞ്ഞൂട്ടക്കാരുർ-ക്കു് കൊടുത്ത ചക്രം ൨൭൦ തിരുവനന്തപുരത്തുചെന്നു വലിയസർവ്വാധികാര്യക്കാർക്കു് കൊടുത്ത ചക്രം ൧൭൭ വലിയമേലെഴുത്തു കൊച്ചുശങ്കരപ്പിള്ളയ്ക്കു കൊടുത്ത ചക്രം ൨൦. കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കർക്കു് കൊടുത്ത ചക്രം ൨൦൦. മല്ലൻപിള്ളക്കു കൊടുത്ത ചക്രം ൪൦. പട്ടതിരിഅച്ചനു് കൊടുത്ത ചക്രം ൩൨. കൊച്ചുശങ്കരപ്പിള്ളയ്ക്കു കൊടുത്തചക്രം ൧൦൦. പെരുമാപിള്ളയ്ക്കു കൊടുത്തചക്രം ൧൩. ഗോവിന്ദൻ ചെമ്പകരാമൻപിള്ളക്കു കൊടുത്തചക്രം ൧൩. സമ്പ്രതി കേശവപിള്ളയ്ക്കു് (അതായതു് പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയായിത്തീർന്ന രാജാകേശവദാസന്) കൊടുത്തചക്രം ൧൨൦. മുഖംകാട്ടിയതിനു് അടിയറവച്ച ചക്രം ൩൪൦. കൂടെ പട്ടുകുത്തു് ഒന്നുക്കു് ചക്രം ൪൧൦. കൂടെ പൂവുവക ചക്രം ൪. വൃശ്ചികം ൨൭-ാംനു-വരെ ചിലവുചക്രം ൨൦൨൨. ധനു ൪-ാംനു- സർവ്വാധികാരങ്ങത്തെ സാധനം അമ്പലപ്പുഴകാര്യക്കാർക്കു് കൊണ്ടുചെന്നുകൊടുത്തപ്പോൾ കൊടുത്തചക്രം ൨൨. ചമ്പക്കുളം പ്രവൃത്തി ഗോവിന്ദൻ അയ്യപ്പൻ പള്ളിയിൽവന്നു് പള്ളിക്കാര്യം പറഞ്ഞതിനു് ടി-യാനു കൊടുത്തചക്രം ൨൨. വെററപാക്കിനു

ചിലവുചക്രം ൨൬. കക്കടകം ൧൦-ാം-മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ കാൎയ്യക്കാരു പള്ളിക്കാടവിൽവന്ന പള്ളിപ്പണിക്കാൎയ്യം പറഞ്ഞു പ്രവൃത്തിയാക്ക് ചീട്ടുതന്നതിന് കാൎയ്യക്കാൎക്ക് കൊടുത്തചക്രം ൧ന്ന. വെററിലപാക്ക ചിലവുചക്രം ൪. ഈ കണക്കിൽനിന്ന് ചമ്പക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും മാത്രമല്ല, അന്നത്തെ മഹായോഗ്യന്മാരായ സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സാന്മാൎഗ്ഗികബോധത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥസ്വഭാവംകൂടി വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലൊ."

ഈ കണക്കിൽ നിന്നു മി. വറുഗീസ് പറയുന്നകാൎയ്യങ്ങളം മാത്രമല്ലതെളിയുന്നതു്. വേറെ പലതും തെളിയുന്നുണ്ട്. വറുഗീസ് പറയുന്നതുപോലെ ഇതു കൈയ്ക്കൂലിയാണെങ്കിൽതന്നെ, കുഞ്ചുട്ടക്കാരൻമുതൽ മഹാരാജാവുവരെയുള്ള സകല ശേവുകക്കാൎക്കും ഭരണാധികാരികൾക്കും യാതൊരു വൈമനസ്യവുംകൂടാതെ നല്ലെവഴക്കിയും തല കുനിച്ചുപിടിച്ചും കൈക്കൂലികൊടുത്തു കാൎയ്യംനേടാൻ തയ്യാറായ പള്ളിഭരണക്കാരുടെ സാന്മാൎഗ്ഗികബോധത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥസ്വഭാവംകൂടി വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൈയ്ക്കൂലിയല്ലെന്ന മനസ്സിലാക്കാൻ അന്നത്തെ രാജ്യഭരണനടപടി കുറച്ചെങ്കിലും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കമാത്രമെ സാധിക്കയുള്ളൂ. അക്കാലത്തു മഹാരാജാക്കന്മാരെയും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും കാണാൻപോകുന്നവർ എന്തെങ്കിലും കാഴ്ചദ്രവ്യം സമൎപ്പിക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്. കാണാൻപോകുന്ന ആളിന്റെ അവസ്ഥപോലെ കാഴ്ചദ്രവ്യത്തിന്റെ വിലയ്ക്കുവ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കും. രാജ്യത്തെ പ്രമാണികളായ പൌരന്മാരാണെങ്കിൽ സ്വൎണ്ണനാണയവും പഴ്ഷവും വെററിലയുംവച്ചു കാണും. അന്നത്തെ നസ്രാണിയെപ്പോലെ നിസ്സാരസമുദായത്തിൽപെട്ടവരാണെങ്കിൽ അവരുടെ ദാരിദ്ര്യവും സാധുത്വവുംകൊണ്ടു ചക്രവും, പൂവും, വെററിലയുംവച്ചു കാണും. അതു ചെല്ലുന്ന ആളിന്റെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെയും ബഹുമാനത്തിനും മൎയ്യാദക്കുംവേണ്ടിയുള്ള അന്നത്തെ ഒരു നാട്ടാചാരമെന്നല്ലാതെ അതൊരു കൈയ്ക്കൂലിയാകുന്നതല്ല. ആ പട്ടികയിൽ അന്നത്തെ മഹാരാജാവിന് ൧൦൦ ചക്രം കൊടുത്തതായിട്ടുകൂടി കാണുന്നുണ്ട്. മഹാരാജാവും ഈ പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളോടു കൈയ്ക്കൂലിമേടിച്ചു എന്നാണൊ പറയുന്നതു്. കൊച്ചിരാജാവിനെ വറുഗീസിന്റെ മെത്രാനെക്കൊണ്ട് അത്യധികം അവമാനിപ്പിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്ന ക്ഷിപ്രപ്രകമ്പനമുണ്ടാക്കയും ചെയ്ത വറുഗീസ്' തിരുവിതാംകൂറിലെ പാൎപ്പുകാരനായതുകൊണ്ട് ഇവിടത്തെ മഹാരാജാവിനെ ആവിധം പറയാനുള്ള ധൈൎയ്യമില്ലായ്കയാൽ, അദ്ദേഹം ഒരു കൈയ്ക്കൂലിക്കാരൻ എന്നെങ്കിലും

പറഞ്ഞുവച്ചു്, ക്രിസ്ത്യൻരാജഭക്തി വെളിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി മി: വറുഗീസ് പള്ളിക്കണക്കമായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വാങ്ങിയചക്രം കൈയ്ക്കൂലിയാണെങ്കിൽ മഹാരാജാവു വാങ്ങിയചക്രവും കൈയ്ക്കൂലിയാണെന്നോ, മഹാരാജാവു വാങ്ങിയചക്രം തിരുമുൽകാഴ്ചയാണെങ്കിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വാങ്ങിയചക്രം ഉദ്യോഗസ്ഥകാഴ്ചയാണെന്നോ മി: വറുഗീസ് സമ്മതിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ എല്ലാം അക്കാലത്തു മഹാരാജപ്രതിനിധിയായിട്ടാണ് എണ്ണിയിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അവരേയും കാഴ്ചവച്ചു കാണുന്നതു് ഒരു സാധാരണനടപടിയായിരുന്നു. അതാണു പരമാർത്ഥമെന്നു് ആ കണക്കുതന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു്. ചമ്പക്കുളംപള്ളിക്കാർ വറുഗീസിന്റെ മതക്കാരല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണോ എന്തോ അവർ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കളവുപറയാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ കണക്കിൽ കൈയ്ക്കൂലികൊടുത്തു എന്നെഴുതീട്ടില്ല. ഇത്രയുംഒക്കെ വിവരമായി കണക്കെഴുതുന്ന അവർ, കൊടുത്തതു കൈയ്ക്കൂലിയായിരുന്നു എങ്കിൽ അതു എടുത്തെഴുതുമായിരുന്നു. കൈയ്ക്കൂലികൊടുക്കുന്നതു കുറ്റകരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു വിവരിക്കുന്ന പീനൽകോഡുംമററും അന്നില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു കൈയ്ക്കൂലികൊടുത്തു എങ്കിൽ അങ്ങനെ എഴുതുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഹാനിയും വരാനുമില്ല. എന്നല്ല പൂവിനും വെററിലയ്ക്കുമായി ആ കണക്കിൽതന്നെ ചെലവെഴുതുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞമാതിരിയുള്ള കാഴ്ചവയ്ക്കൽമാത്രമേ അന്നു നടന്നിട്ടുള്ളു എന്നും, ഒരു നൂററാണ്ടിനുശേഷം അതു കൈയ്ക്കൂലിയായിത്തീർന്നതു്, വിദ്വേഷത്തിന്റേയും, ബുദ്ധിശൂന്യതയുടേയും, ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിന്റേയും, കൂട്ടുതൽകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നും ഏതു സാധാരണന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ധർമ്മരാജാവെന്നു പ്രസിദ്ധനായ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനേയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യസന്ധന്മാരും സുപ്രസിദ്ധന്മാരുമായ ഉദ്യോഗസ്ഥസമൂഹത്തേയും ഒന്നാകെ കൈയ്ക്കൂലിക്കാരെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ വ്യഞ്ജനപ്പട്ടികപോലുള്ള ഒരു കണക്കുമായി പുറപ്പെട്ട വറുഗീസിന്, ക്ഷമാശീലനായ ആ മഹാരാജാവുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നു് ഒരു മുതലാളിപ്പട്ടം കൊടുക്കുമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷെ തന്റെ വ്യാപാരം കൊട്ടാരംവിട്ടു ജയിലിൽ ആകുമായിരുന്നു എന്നും വരാം. മഹാനുഭാവനായ അദ്ദേഹമൊ, അന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരൊ ഇന്നില്ലാത്തതു് മി: വറുഗീസിന്റെ ഭാഗ്യമാണ്. തന്റെ രാജ്യത്തെ വിസ്തീർണ്ണപ്പെടുത്തുകയും, അതിനെ ശത്രുക്കളുടെ കൈയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കയും, തന്റെ വംശത്തിന്റേയും രാജ്യത്തിന്റേയും നിലനിൽപ്പിനായി പല കഷ്ടതകളും സഹിക്കയും ചെയ്ത അഭിവന്ദ്യനായ തന്റെ പൂർവി

കനേയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉത്തമമന്ത്രിമാരെയുംപററി കളവായ ചരിത്രമെഴുതിയും, ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തും മഹാരാജവംശപാരമ്പര്യത്തെത്തന്നെ ദുഷിക്കുന്ന വറുഗീസൻെറയും കൂട്ടരുടെയും യഥാർത്ഥ രാജഭക്തി പരിശുദ്ധയായ മഹാറാണിറീജൻറു തിരുമനസ്സിലെ സന്നിധിയിൽ, ഉള്ളതുപോലെ ഉണൎത്താനുള്ള ഒരു രാജഭക്തൻ ഇന്നുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഈമാതിരി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും കർത്താക്കൾക്കും ഈ രാജ്യത്തു സ്ഥാനം ശൂന്യമാകുമായിരുന്നു. അതിനുള്ള കാലം അചിരേണ ഉണ്ടാകുമെന്നാണെൻെറ വിശ്വാസം.

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിൻെറ പ്രത്യേക കല്പനപ്രകാരമാണ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയ്ക്ക് വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾ (സ്വൎണ്ണദ്രവ്യങ്ങൾ) വേണ്ടെന്നായത്. സർ. ടി. മാധവറാവു ദിവാൻജിയായിരുന്നകാലത്തു മാടത്താനി കുഞ്ചുപിള്ള, അറയ്ക്കൽ പിള്ള മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാർ കാഴ്ചസാധനങ്ങൾ വച്ച് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. ഇന്നും ഒരു വലിയ ആളെ കാണാൻ പോകുമ്പോൾ തട്ടത്തിൽ നാലു നാരങ്ങയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകുന്നതു സാധാരണയാണെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടെ. കൈക്കൂലിവാങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായാലും നൂറൊ ഇരുനൂറൊ ചക്രമായിട്ടു കൈക്കൂലിവാങ്ങാൻ ന്യായമുണ്ടോ. അന്നത്തെ ശിപായിക്കുതന്നെ ൧൦൦ ചക്രം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതു സ്വബദ്ധമെന്നു വായനക്കാർ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, വറുഗീസിനെ ഒന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കാം.

കൊട്ടാരത്തിലുള്ള സകല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും, ഉദ്യോഗസ്ഥനാകാൻപോകുന്നവരേയും കണ്ടു കാഴ്ചവെച്ചതും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തിനനുസരിച്ചു കാഴ്ചവയ്ക്കാതിരുന്നതും, ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു ൧൩൦൦ ചക്രം കാഴ്ചവയ്ക്കുമ്പോൾ ശിപായിക്കു ൧൦൦ ചക്രം കൊടുക്കുന്നതും നസ്രാണിസമുദായത്തിൻെറ അന്നത്തെ അറിവില്ലായ്മയുടെയും, കൊട്ടാരവും രാജ്യഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി സമീപിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ജാതിത്താഴ്ചയുടെയും കൂട്ടുതൽകൊണ്ടു മാത്രമാണ. സർവ്വാധികാര്യക്കാരും കുഞ്ചുട്ടക്കാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് അന്നത്തെ നസ്രാണികൾക്കധികം വിവരമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടും, മിണ്ടാതെ ഗൌരവത്തിലിരിക്കുന്ന സർവാധിയെക്കാൾ, ഏതു തക്കിടിപ്രയോഗത്തിനും തയ്യാറുള്ള കുഞ്ചുട്ടക്കാരെ ഭയപ്പെട്ടിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടും കാഴ്ചദ്രവ്യം ഒരു രീതിപ്രകാരം ചെയ്തോ എന്നതിനെ ഒന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതു ശരിയൊ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നോ വായനക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ചി

ളെ കഗ്രാമങ്ങളിൽ ചെന്ന്, എ. എസ്സ്. പി. യെക്കാൾ “ഫേട്ടങ്ങത്തെ” ഭയപ്പെടുന്ന സാധുക്കളെക്കണ്ടു സമാധാനപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

മി. വറുഗീസിന്റെ ഹീനബുദ്ധിയും ജാതിസ്പർദ്ധയും ആ കണക്കുപട്ടികയിലെ ഒരു ഞായ്യൂററു പ്രയോഗംകൊണ്ടു മുഴച്ചുകാണാവുന്നതാണ്. “പിന്നീടു തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയായിത്തീർന്ന രാജാകേശവദാസൻ” ആണു ൧൨൦ ചക്രം കൈക്കൂലിവാങ്ങിച്ചതെന്നു എടുത്തെഴുതിയിരിക്കുന്നു. മററുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാം പിന്നീടെങ്ങനെയായിത്തീർന്നു എന്നു നോക്കിയെഴുതാതെ ഇതുമാത്രം എടുത്തെഴുതിയതു്, രാജാകേശവദാസനെ ഈശ്വരതുല്യനായി കരുതി അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുന്ന ഈ രാജ്യത്തെ യഥാർത്ഥ പൌരാവലിയെ വ്യസനിപ്പിക്കാനും നിന്ദിക്കാനും വേണ്ടിയാണ്. “നിങ്ങളുടെ സുപ്രസിദ്ധനായ രാജാകേശവദാസൻ ഇതാണ്” എന്നു നമ്മെ പുച്ഛരസത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വറുഗീസിനോടുത്തരം പറയേണ്ടതു പേനകൊണ്ടല്ലെന്നു വായനക്കാർക്കഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ പറയണം.

“രാജാകേശവദാസൻ” ഹാ! ആ പരിശുദ്ധനാമധേയത്തെപ്പോലും, കേവലം നിസ്സാരനായ വറുഗീസ്, തന്റെ നീചനീചമായ മനഃസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചു അധിക്ഷേപിക്കാനും അപഹസിക്കാനും പുറപ്പെട്ടതു്, ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത ഒരപരാധംതന്നെയാകുന്നു. അതിനേക്കാൾ മഹാപരാധമാകുന്നു ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലെ ഒരു പ്രധാന പത്രമായ മനോരമ അതിനെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു. മാർദ്ദിവന്ന്യാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിനോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു എന്തോ ഒരു ശബ്ദം മി. രംഗസ്വാമിഅയ്യങ്കാർ പുറപ്പെടുവിച്ചു എന്നറിവുകിട്ടിയപ്പോൾ എത്ര മൂർച്ചയേറിയ ലേഖനപരമ്പരകളാണു മനോരമയിൽ അടിക്കടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഏതെല്ലാം പ്രദേശങ്ങളിലെ ആളുകളെയാണു പ്രക്ഷോഭണത്തിനായി ക്ഷണിച്ചതു്. പാർലമെന്റിലെ മുഴക്കത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു മിസ്റ്റർ വാട്ട്സിന്റെ ഗവൺമെന്റിനു ഗൌരവമുണ്ടാക്കാനായി എത്രഅധികം ശക്തിപൂർവമാണു പ്രവർത്തിച്ചതു്. രാജാകേശവദാസൻ, ൧൨൦ ചക്രം കൈയ്ക്കൂലി വാങ്ങി എന്നെഴുതിയപ്പോൾ മനോരമയ്ക്കു എന്തുകൊണ്ടു ഈ ഗൌരവബുദ്ധി ഉണ്ടായില്ല. മനോരമയ്ക്കു മതസ്നേഹമുള്ളതുപോലെതന്നെ രാജ്യസ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും വറുഗീസു പേന താഴത്തുവയ്ക്കുമായിരുന്നു; പരസ്യമായിത്തന്നെ മാപ്പുപറയുമായിരുന്നു; എന്നല്ല, വറുഗീസ് ഈ രാജ്യംവിട്ടുപോകുമായിരുന്നു. ആരെപ്പററിയാണു വറുഗീസ് ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്? ഈ രാജ്യത്തെ ഒന്നാമത്തെ ദിവാനായ കേശ

വപിള്ളയെപ്പററി—നിൎദ്ധനനായി ജനിച്ചു്, തന്റെ ബുദ്ധിസാമ
ൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും, പരിശ്രമശീലംകൊണ്ടും, ഈ രാജ്യത്തെ മന്ത്രിപും
ഗവന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിത്തീൎന്ന ആ മഹാപുരുഷനെപ്പററി —
തന്റെ കൎമ്മകുശലതയും ഭരണനിപുണതയുംകൊണ്ടു്, ധൎമ്മനിരത
നും മഹാ ബുദ്ധിമാനുമായ മഹാരാജാവിന്റെ അനുഗ്രഹൈകപാ
ത്രമായ ആ മഹാഭാഗ്യവാനെപ്പററി — കേരളത്തിന്റെ മദ്ധ്യോത്തര
ഭാഗങ്ങൾ മുഴുവൻ പിടിച്ചടക്കി, സാമൂതിരിയെക്കൊണ്ടു തന്നെ
താൻ ഭയപ്പെടുത്തിക്കയും, കൊച്ചീരാജാവിനെക്കൊണ്ടു കപ്പം വയ്പിക്ക
യുംചെയ്ത മഹാപരാക്രമിയായ ടിപ്പുസുൽത്താനെ ആലുവാപ്പുഴയ്ക്കു
തെക്കോട്ടു കടത്താതെ തോല്പിച്ചോടിച്ചു്, ഈ ദേശത്തെയും ദേശീ
യധൎമ്മത്തെയും സംരക്ഷിച്ച ധീരോദാത്തനായ ആ പുരുഷകേസ
രിയെപ്പററി വറുഗീസേ! നിങ്ങൾ ഓൎമ്മിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണൊ
ഇതെഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചതു്. സത്യസന്ധനും ധൎമ്മനിരതനുമായ ആ
മഹാൻ കൈക്കൂലിവാങ്ങുകയൊ? തന്റെ ചെലവിനുമാത്രം പ
ണം ഖജനാവിൽനിന്നും കെട്ടിവാങ്ങുകയും അധികമുള്ളതു തിരികെ
ഒടുക്കുകയും ചെയ്ത ആ പുണ്യശ്ലോകനാണോ കൈക്കൂലി വാങ്ങു
ന്നതു്? എത്രയോ ചരിത്രകാരന്മാർ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം എഴു
തീട്ടുണ്ടു്. ഒരൊററയാൾക്കുപോലും ഒരു പദമെങ്കിലും തെററായി
പ്പറയാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാൎയ്യമാണു ധിക്കാരി
യായ വറുഗീസു് ഇപ്പോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമ
ത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ സൎവ്വ സുഖങ്ങളേയും ത്യജിച്ചു, യഥാൎത്ഥ
ത്തിൽ പൊതുജനദാസനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു മരിച്ച ആ മഹാൻ
ഒരു നായരായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാനസ്ഥാന
ങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്തുലപ്രതിമ, തിളങ്ങുമായിരു
ന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗ
ങ്ങളിലും കാണുമായിരുന്നു. അങ്ങനെഒന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും, കൃത
ഘ്നതാസമ്പൂൎണ്ണമായ അപരാധാരോപണങ്ങൾകൊണ്ടു അഭിഷേകം
കഴിക്കാമെന്നാണു വറുഗീസിനെപ്പോലുള്ള കുബുദ്ധികൾ വിചാരിക്കു
ന്നതു്. ചക്രത്തിനുവേണ്ടി എന്തു നിഷിദ്ധകൎമ്മവും ചെയ്യുന്ന വറുഗീ
സിനുംകൂട്ടൎക്കും, ഹാ ചക്രം ഒരു സ്ത്രീധനത്തുകയോളം വലിപ്പമുള്ള
തായിതോന്നുമെങ്കിലും രാജ്യസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗ
വുംചെയ്യുന്നതു കുലധൎമ്മമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വംശത്തിൽ ജ
നിച്ച കേശവപിള്ളയ്ക്കു അതു ഒരു പ്രലോഭനവസ്തുവല്ലെന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ വറുഗീസിനു മനസ്സിലാകയില്ല. ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂൎയ്യബിം
ബത്തെക്കണ്ടു്, അമേദ്ധ്യഭോക്താവായ ശ്വാനൻ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന
അപശബ്ദംപോലെ അസുഖപ്രദവും നിഷ്ഫലവുമായ യത്നമാണു്
വറുഗീസു ചെയ്യുന്നതെന്നു ഈ രാജ്യവാസികൾക്കറിയാം. കൊ

ച്ചിരാജ്യത്തുനിന്നും സമ്മാനംകിട്ടിയ പുത്തൻചിറഃദേശത്തെ, താൻ സ്വന്തമാക്കാതെ രാജ്യത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമാക്കിയ അയ്യപ്പൻമാത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെ ജനിപ്പിച്ച വംശത്തിൽ ജനിച്ച കേശവദാസനാണു ൧൨൦ ചക്രം കൈയ്ക്കൂലിക്കാഗ്രഹിക്കുന്നതു്!! വറുഗീസ്, അയ്യപ്പൻമാത്താണ്ഡപ്പിള്ളയെ മടയനെന്നു മനസ്സുകൊണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ കൂട്ടക്ക ഈവമാതിരി അബദ്ധം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഇനി ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും വിചാരിച്ച് ആനന്ദിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. നിങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചുകൊള്ളുക - നാം തമ്മിൽ ഈവക വിഷയങ്ങളിലൊന്നും ഈ അടുത്തകാലത്തു സമ്മതിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

മി. വറുഗീസിൻെറ 'നാംവഴിപ്പുകറ്റ്'കൊണ്ടു മറെറാരു കാൎയ്യവും തെളിയുന്നു. കൈക്കൂലിവാങ്ങിയ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്പട്ടികയിൽ ഒരൊററ നസ്രാണിയേയും കാണാത്തതുകൊണ്ട്, ൧൦൨൯ കൊല്ലം മുമ്പ് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭരണാധികാരസ്ഥാപനങ്ങളിലൊന്നിലും ഒരൊററ നസ്രാണിക്കും പ്രവേശനമില്ലായിരുന്നു എന്നു തീൎച്ചയാണ്. അക്കാലത്തു് അതിനു യോഗ്യതയുള്ള ഒരാളും ആ സമുദായത്തിലില്ലായിരുന്നു എന്നൊ, ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽതന്നെ അവരുടെ സമുദായം അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നൊ, സാമുദായികമായ അസമത്വമൂലം കഷ്ടപ്പെട്ട സമുദായത്തിൽ പെട്ടിരുന്നു എന്നൊ സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ, വറുഗീസ് തന്നെ സ്ഥാപിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആഗ്രഹത്തിനും ഉദ്ദേശത്തിനും വിപരീതമാണ്. എന്നല്ല; അതു വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടും ഒരു നല്ല നിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ നസ്രാണികൾക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത അഭിമാനഹാനി വരുത്തി അവരെ വ്യസനിപ്പിക്കാൻ പൎയ്യാപ്തമായ സംഗതിയുമാണ്. സ്വസമുദായത്തിനുപോലും തീരാക്കളങ്കമുണ്ടാക്കി അവരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന വറുഗീസിനെ നിഗ്രഹിക്കയോ അനുഗ്രഹിക്കയൊ ചെയ്യേണ്ടതെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു ക്രിസ്ത്യൻസമുദായമാണ്. അക്കാൎയ്യം അവൎക്കായി വിട്ടിട്ടു ഞാൻ മി: വറുഗീസിനോടുകൂടി വീണ്ടും ചാലിൽപള്ളിയുടെ സമീപത്തേക്കുതന്നെ പോകുന്നു.

൧൨.

"എവിടെ എങ്കിലും ഒരു പള്ളി വയ്ക്കുന്നതിനായി മുൻകാലത്തപേക്ഷകൊടുത്താൽ സവൎണ്ണഹിന്ദുക്കളായ പേഷ്കാരന്മാർ ആവക അപേക്ഷകൾ കണ്ടെന്നു വരുന്നതു തന്നെ ദുൎല്ലഭമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ കണ്ടെന്നുവന്നാലും ഫലം തഥൈവയായിരിക്കും. അ

ഘവാ എന്തെങ്കിലും ഒരു ആനുകൂല്യം ചെയ്യാൻ പേഷ്കാരന്മാർ മനസ്സ് വച്ചാൽതന്നെയും അതവരുടെ ന്യായബോധത്തേക്കാളധികം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പണമടിശ്ശീലയുടെ ശക്തി ഒന്നിനെമാത്രം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കും.”

സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളിലെ പേഷ്കാരന്മാർ ഒരു പള്ളി വയ്ക്കുന്നതിനും അനുകൂലികളായിരുന്നില്ലെന്നു മേൽ വിവരിച്ച വാചകംകൊണ്ടു കാണുന്നു. ഈ രാജ്യത്ത് ഒട്ടധികം പള്ളികൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽ പലതിനും സാമാന്യം പഴക്കവുമുണ്ട്. ആ വക പള്ളികളെല്ലാം സവർണ്ണരല്ലാത്ത പേഷ്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു പണിചെയ്യിച്ചതാണെന്നാണോ മി. വറുഗീസിൻെറ അഭിപ്രായം, അവർണ്ണനായ ഒന്നാമത്തെ പേഷ്കാർ മി. മാത്തനാണെന്നാണു ഞാനറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അനുവാദത്തിനായി ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്ത പള്ളി ഒന്നേയുള്ളു എന്നും, അത് പണിയിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അനുവാദം സിദ്ധിച്ച ഹരിപ്പാട്ടുപള്ളി മാത്രമാണെന്നുമാണ് എൻെറ അറിവ്. അതുകൊണ്ടു സവർണ്ണർ മാത്രം പേഷ്കാർമാർ ആയിരുന്ന കാലത്താണ് ഈ രാജ്യത്തു കാണുന്ന എല്ലാ പള്ളികളും കെട്ടാൻ അനുവാദം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അതിനു വിപരീതമായി വറുഗീസു പറയുന്നത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ നന്ദികേടിൻെറ കൂടുതൽകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നും ഞാൻ തെളിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഇക്കാണുന്ന പള്ളികളിൽ നൂറുക്ക് ഒന്നുവീതം വല്ല സവർണ്ണപേഷ്കാരന്മാരും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും അതവരുടെ ന്യായബോധംകൊണ്ടല്ലെന്നും, കൈക്കൂലിയുടെ കൂടുതൽകൊണ്ടാണെന്നും തുറന്നു പറയുന്ന വറുഗീസിനോടു കാര്യം ചോദിക്കാനുള്ള ആവശ്യവും ബാദ്ധ്യതയും ഇന്നത്തെ ഗവമ്മെൻറിനാണ്. വറുഗീസ് എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ഇന്നു കാണുന്ന സകല പള്ളികളും കെട്ടാൻ അനുവാദം കൊടുത്തത് ഈ രാജ്യത്തെ സവർണ്ണഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ്. അതു തെളിയിക്കാൻ ചെമ്പുപട്ടയവും ശിലാരേഖയും ആവശ്യമില്ല. ഈ രാജ്യത്തെ സകല സവർണ്ണഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കൈക്കൂലി വാങ്ങിയുംകൊണ്ടാണു ദേവാലയം പണിയാൻ അനുവാദം കൊടുത്തത്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഗവമ്മെൻറിന് അതിലധികം അവമാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതില്ല. തീവണ്ടി മറിഞ്ഞ് അപകടം വന്ന സംഭവത്തെപ്പററി, ഫോർവേഡ് പത്രത്തിൽ 'തീവണ്ടിക്കാർ ആളുകളെക്കൊന്നു' എന്നെഴുതിയത് അസത്യവും അവമാനവും ആണെന്നുള്ള ന്യായത്തിൽ പാർലമെൻറിൽ ചോദ്യം ചോദിച്ചിരിക്കുന്നതായും, ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു ഫോർവേഡ് പത്ര

ത്തിന്റെ പേരിൽ കേസെടുക്കാൻ ഇടയുള്ളതായും അറിയുന്നു. ഒരു ഗവർമ്മെൽറിന്റെ മാനം എത്ര ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണു സൂക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. തന്റെ രാജ്യത്തേയും പൂർവികന്മാരെയും പററി അത്യധികം സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളുള്ള സത്യസന്ധയായ മഹാറാണി റീജൻറു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ മഹനീയരായ മാതുലന്മാരെയും മാതാക്കളേയും, അവരുടെ വിശ്വസ്ഥന്മാരും രാജ്യഭക്തന്മാരുമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പററി, ഏററവും അപമാനകരമായ കാര്യങ്ങളെ, ഉണ്ടാക്കിപ്പറയുന്ന വറുഗീസിനെ നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കാൻ ഇന്നത്തെ ഗവർമ്മെൻറു തുനിയുന്നില്ലെങ്കിൽ; രാജ്യത്തിൽ സമാധാനം നിലനില്പാൻ പ്രയാസമാകുന്നു.

പേഷ്കാർ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ചാലിൽപള്ളിക്കാര്യത്തിൽ തികച്ചും വിരോധിയായിരുന്നു എന്നും, പല നായർപ്രമാണികളെക്കൊണ്ടു ശുപാർശ ചെയ്യിച്ചിട്ടും, വരാപ്പുഴ ബിഷപ്പിനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചിട്ടും പ്രയോജനമുണ്ടായില്ലെന്നും മി. വറുഗീസ് പറയുന്നു. "സാധുക്കൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്തുചെയ്യുന്നു" എന്നു വറുഗീസു വ്യസനിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ചേർത്തലക്കാരായ കത്തോലിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരു ദിവസം രാവിലെ നിരണത്തു പള്ളിയുടെ മേൽത്തട്ടിലെത്തി മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ കണ്ടു ചാലിൽപള്ളിക്കാര്യത്തെപ്പററിയുള്ള സങ്കടം ഏററവും മനോവേദനയോടുകൂടി ഉണർത്തിച്ചു. 'തന്നാൽ അസാദ്ധ്യമെന്നു സാധാരണ മട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ട്. ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. "ശരി. നാം ശങ്കുണ്ണിമേനവനെ കാണേണം. നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെപ്പററി പറയുന്നതായിരിക്കും. പൊയ്ക്കൊള്ളണം." എന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ അയച്ചിട്ട് "അഞ്ചാം ദിവസം ചൊവ്വാഴ്ച നാലുമണിക്കു സിമ്മനാരി വലിയ ബോട്ടിൽ മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പരിവാരങ്ങളിൽ ചിലരോടൊരുമിച്ച് ചേർത്തലയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ബോട്ടിലേക്കു തൃക്കാൽവച്ചതോടെ കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു."—

"ബാപ്പു"

"സാഹേബ്ബ്"

"കരിങ്കല്ലും കയറും"

"തയ്യാർ"

വ്യാഴാഴ്ച രാവിലെ ഏഴുമണിസമയം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പ്രധാന കാര്യസ്ഥൻ, മുത്തുക്കുറുപ്പനോടൊരുമിച്ച് ശങ്കുണ്ണിമേനോ

ന്റെ ഗൃഹത്തിലെത്തി മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളുടെ ബോട്ട്,
കടവിൽ അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നും, തമ്മിൽ കണ്ട് ഏതോ ചില
രഹസ്യകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് "സംഭാഷിച്ചാൽ" കൊള്ളാമെ
ന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും അറിയിച്ചു,

മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ, ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ചില
വൈദികകർമ്മങ്ങൾക്കായിട്ടല്ലാതെ ഗൃഹങ്ങളിൽ പോകാറുപതി
വില്ലെന്നു മി: മേനോന് അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം ഉട
നെ ബോട്ടുകടവിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു എന്നും. കടവിലെത്തിയപ്പോൾ
മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്തൊ ഒരു അസുഖമട്ടിൽ സൂര്യപടച്ചാവട്ട
ചാരിയിരിക്കുന്നതായി കിളിവാതിലിലൂടെ കണ്ടു എന്നും, അക
ത്തേക്കു കടന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അഭിവാദനം ചെയ്തശേഷം,
കല്പനപ്രകാരം അവിടെ ഇരുന്നു എന്നും മി: വറുഗീസ് എഴുതിയി
രിക്കുന്ന ഭാഗം വായിക്കുമ്പോൾ, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവി
ന്റെ എഴുന്നെള്ളത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികളെല്ലാം നമ്മുടെ മന
സ്സിൽകൂടി പായുന്നു. പണ്ടത്തെ ഒരു ദിവാൻപേഷ്കാരുടെ പദ
വി, പറഞ്ഞുകേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ നാം പരിഭ്രമിച്ചുപോകും അ
ത്രയ്ക്കു പ്രതാപമാണ് അന്നദ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക്. മിക്കവാറും ദി
വാൻജിക്കു തുല്യപദവിയാണു ദിവാൻപേഷ്കാരന്മാർക്കുള്ളതു്. നാ
ട്ടിലെ മഹാപ്രമാണികൾപോലും ഒരു പേഷ്കാരെ കാണാൻ സമയം
കിട്ടുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ്,
ഒരു നാട്ടുമെത്രാനെ കാണാൻ ദിവാൻപേഷ്കാർ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലു
ന്നതു്! താൻ സ്വമനസ്സാലെ ചെല്ലുകയാണെങ്കിലും വേണ്ടില്ല,
കടവിൽ വന്നു കിടന്നുംകൊണ്ട് ആളയച്ചിട്ടു ചെല്ലുക ഒരു സ്ഥി
തിയിലും പൌരുഷത്തിലും ഇരിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണൻപോലും
ചെയ്യാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്. ചേർത്തല ഡിവിഷൻ ദിവാൻപേ
ഷ്കാർ ചെയ്യുന്നതു്. പേഷ്കാരന്മാരിൽ തന്നെയും, കാര്യവിവരം
കൊണ്ടും. അതിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും, പ്രതാപശക്തികൊണ്ടും പേ
രെടുത്ത ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, മെത്രാനെ കാണാൻ ബോട്ടുകടവിൽ
ചെല്ലുന്നതു്. ഈ മെത്രാനെക്കാൾ അത്യന്തപ്രഭാവനായ ഒരു മെ
ത്രാൻസത്തിനെ' ഈ മെത്രാൻ തനിച്ചല്ല, അന്നുള്ള എല്ലാ മെത്രാ
ന്മാരും കൂടിയൊ സൃഷ്ടിച്ചാൽതന്നെയും, അതു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു' ശം
കുണ്ണിമേനോനെ കേട്ടറിഞ്ഞവർക്കുപോലുമറിയാം. മെത്രാന്മാർ
വൈദികകർമ്മത്തിനായിട്ടല്ലാതെ വീട്ടിൽ പോകയില്ലെന്നാണു' വറു
ഗീസ് പറയുന്നതു്. മെത്രാൻ വീട്ടിൽചെന്നു നടത്തുന്ന വൈദി
കകർമ്മം ക്രിസ്ത്യൻഭവനങ്ങളിൽ മാത്രമേ നടക്കുകയുള്ളു എന്നുള്ളതു
കൊണ്ട്, മി: ശംകുണ്ണിമേനോന്റെ വീട്ടിൽ ചെല്ലാൻ ഇടയില്ലെ

ന്നു നാം ധരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുംകൂടിയാണു ലേഖകന്റെ അഭി
പ്രായം. മെത്രാന്റെ കല്പനപ്രകാരം ചെന്നെത്തിയ പേഷ്കാർ,
കിളിവാതിലിലൂടെ സൂക്ഷ്മപ്പെട്ടുനോക്കീട്ടു ചാരിയിരിക്കുന്ന മെത്രാനെ ക
ണ്ടപ്പോൾ, അങ്ങനെയൊരു കാഴ്ച അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ കണ്ണു കുളുൎത്തുകാണണം. 'കിളിവാതല്' എന്നും 'സൂ
ക്ഷ്മപ്പെട്ടുനോക്കീട്ട' എന്നും മററും കേട്ടാൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോനെപ്പോലെ
യുള്ളവരും അമ്പരക്കമെന്നാണ് സാധുവറുഗീസിന്റെ വിചാരം.
മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പദവികളുവേണ്ടി പേഷ്കാർ കടവിൽ ചെ
ന്നാലും പോരാ; പറയാതെ വലിഞ്ഞു അകത്തു കേറുകയും വേ
ണം, അങ്ങോട്ടു കേറി തൊഴുകയും കല്പനപ്രകാരം ഇരിക്കുകയും
വേണം. രാജാരാമരായർ, കോട്ടയം പേഷ്കാരായിരിക്കുന്ന കാല
ത്തു് അന്നത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ (പുലിക്കോട്ടു മെത്രാനാണെന്നു
തോന്നുന്നു) പേഷ്കാരെ കാണാൻ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന സ്ഥല
ത്തു് വണ്ടിയിൽ ചെന്നു നില്ക്കുന്നതായി ഞാൻതന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.
വേറെ പല മെത്രാന്മാരും പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും കാണാൻ
പോകുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുള്ള മെത്രാന്മാർ അങ്ങനെ പോ
യിട്ടുണ്ടെന്നും മേലാൽ പോകുമെന്നും അവർ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.
അങ്ങനെയെല്ലാം ഇരിക്കുമ്പോൾ ആണ് ഇതിനെക്കാൾ കൂടിയ
പ്രതാപത്തോടു കൂടിയ അന്നത്തെ കാലത്തു പേഷ്കാർക്ക് ആളയ
യ്ക്കുന്നതും അദ്ദേഹം ചെല്ലുന്നതും. ഇപ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ
പ്രാഭവം കുറഞ്ഞും മെത്രാന്മാരുടെ പ്രാഭവം വർദ്ധിച്ചും വരുന്ന കാ
ലമാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരു മെത്രാന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവന
ത്തിൽ ഇരുന്നുതന്നെയായാലും, ഒരു പേഷ്കാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി
ക്കാണാമെന്നു ധൈൎയ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു പറയട്ടെ. പിന്നെ വേ
ണ്ട പടികൾ ചെന്നുനിന്ന് ആളയച്ചു വരുത്തിക്കാണണം. അ
ങ്ങനെ വിളിക്കാൻ തന്റേടമുള്ള ഒരു മെത്രാനും, വിളിച്ചാൽ അ
തിനു തക്ക സമ്മാനം കൊടുത്തു പറഞ്ഞയയ്ക്കാതെ ചെന്നെത്തുന്ന
ഒരു പേഷ്കാരും ഈ രാജ്യത്തു് ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല; ഇനി
ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല.

മെത്രാനും ശങ്കുണ്ണിമേനോനുമായുള്ള സംഭാഷണം സഹിച്ചി
രുന്നുകേൾക്കാൻ വായനക്കാൎക്കു ധൈൎയ്യമുണ്ടാകയില്ലെങ്കിലും, അ
തിനെ ആവശ്യത്തിനുതക്കവണ്ണം കേൾപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃ
ത്തിയില്ലല്ലോ.

“ശങ്കുണ്ണി—എന്താണ് തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഒരാലസ്യത്തി
ന്റെ മട്ടുകാണുന്നതു്.”

ഒരു പേഷ്കാർ ഒരു മെത്രാനെ 'തിരുമനസ്സിലെ' വിളിക്കയും

'ആലസ്യം' അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുമെന്ന് ഒരു പ്രാണിയും വിശ്വസിക്കയില്ല. ഒരു മെത്രാനെ മെത്രാനെന്നുവിളിക്കാനും ആദ്ദേഹത്തിനുവരുന്ന സുഖക്കേടിനു 'ദീനമെന്നു പറയാനും അല്ലാതെ ഒരു ഹിന്ദുവും ഇതുവരെ തയ്യാറായിട്ടില്ല. വറുഗീസ് ഇതുപോലെ ന്യായഗ്രന്ഥമെഴുതിയാലും അവർ അതിന് ഒരുകാലത്തും തയ്യാറാകയുമില്ല. മെത്രാനു മാപ്പിളയുടെ മേലല്ലാതെ മററുള്ളവരുടെ പേരിലും അധികാരമുണ്ടെന്നു വരുത്താനാണ് ഈ പണിയെല്ലാം കഴിക്കുന്നത്. 'തിരുമനസ്സും' 'കല്പനയും' 'ആലസ്യവും' കൈവെറുതേണ്ടകുന്ന ഹിന്ദുവിൻെറ പിടലിക്കെന്തിന് ഉരുട്ടിക്കേററുന്നു. മെത്രാൻ എഴുന്നെള്ളാതെ നടന്നുവരികയും, കല്പിക്കാതെ, പറകയും ആലസ്യംകൂടാതെ ദീനം സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ വാസ്തവത്തിൽ ഭംഗി, ഉള്ള 'തിരുമനസ്സും' എഴുന്നെള്ളത്തും പോയിവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇല്ലാത്ത എഴുന്നെള്ളത്തുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു തെററാണ്.

"മെത്രാ—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല. കായലിൻെറ പടിഞ്ഞാറെക്കരെയോടുസമീപിച്ചതോടെ ഒരു വല്ലാത്ത ദുർഗ്ഗന്ധം സഹിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ അല്പമായിട്ടൊരു തലവേദനയുണ്ടെന്നുമാത്രം. മേനവൻ രാപകലിതു സഹിച്ച് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. (സ്രാങ്കിനോടായിട്ട്) ക്ഷണം ബോട്ടു കായലിലേക്കു നീക്കൂ. അല്പമെങ്കിലും ശുദ്ധവായു കിട്ടട്ടേ" പോഷ്ക്കാരെക്കൊണ്ടു മെത്രാനെ തിരുമനസ്സ് വിളിപ്പിച്ചതിനേക്കാൾ മഹാപരാധമാണ്. മെത്രാനെക്കൊണ്ടു പോഷ്ക്കാരെ 'മേനോനെ' വിളിപ്പിച്ചത്. അങ്ങിനെ വിളിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, സ്രാങ്കിനെക്കൊണ്ടു ബോട്ടുവലിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മുമ്പ്, ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ ഭൃത്യന്മാരുടെ പ്രഹരമേററു മെത്രാൻ ശ്വാസം വലിക്കുമായിരുന്നു. തൊണ്ടഴുകിയാൽ നാററമുണ്ടെന്നോ, തൊണ്ടഴുകുന്ന ദേശമാണ് ചേർത്തലയെന്നോ മെത്രാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോനോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതും, ഏററവും ശുചിയോടുകൂടി ജീവിച്ച ആദ്ദേഹത്തെയും അതിശയിക്കുന്ന ശുചി മെത്രാനുണ്ടെന്നു വരുത്തിവയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവികനീതിക്കു പററാത്തതാണ്. മെത്രാൻ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ തന്നെ ആഞ്ഞുവലിക്കാനായിട്ടും ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. ബോട്ടു വെള്ളെണ്ണക്കടന്നു നടുക്കായലിലെത്തി. മെത്രാൻെറ തലവേദനയെല്ലാം പോയി നിവന്നിരുന്നു. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ മുഖത്തുനോക്കി "വാത്സല്യമുൾമന്ദഹാസം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട്" മെത്രാൻ ശാന്തസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു

"നമുക്ക് ഏററവും ഉപദ്രവകരമായിത്തീരാവുന്ന ഒരു സംഗ

തിയിൽ മിസ്റ്റർ മേനവന്റെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാക
യാൽ നാമുടെ യാത്ര അല്പം തിടുക്കമായിട്ടാണു്. മി: മേനവന്റെ
സഹായം ഒന്നുകൊണ്ടേ കാൎയ്യം ഗുണകരമായി കലാശിക്കൂ."

കാൎയ്യം എന്താണെന്നു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ കു
റുപ്പംപടിപള്ളിവികാരിയും ഇടവകയിലെ ഒരു വീടൊഴിച്ചുള്ള ബാ
ക്കി വീട്ടുകാരും മെത്രാന്റെ വരുതി അനുസരിക്കുന്നില്ലെന്നും കത്ത
നാർ പണക്കാരനാണെന്നും, തന്റെ ആൾക്കാരനായി അവിടുള്ള
കത്തനാൎക്കു് ഒന്നും കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു് ആ കത്ത
നാരോടു് ഹർജിവാങ്ങിയുംകൊണ്ടു മൂന്നാലുവൎഷത്തേയ്ക്കു പള്ളി പൂ
ട്ടിയിടണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു പെട്ടെന്നു മറുപടിപറയാൻ സാ
ദ്ധ്യമല്ലെന്നു പേഷ്കാർ പറഞ്ഞപ്പോൾ. കുറച്ചുനാൾ പള്ളി പൂട്ടിയി
ട്ടാൽ വഴക്കുകൾ തീരുമെങ്കിൽ അതിനെന്താണു വൈഷമ്യമെന്നു
മെത്രാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇടവകയിൽ വഴക്കൊന്നുമില്ലെന്നു പേ
ഷ്കാരും, വികാരിയുൾപ്പെടെ പത്തെണ്ണൂറു വീട്ടുകാർനിമിത്തം ഒരു
പട്ടക്കാരൻ കഷ്ടപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു വഴക്കുണ്ടെന്നു മെത്രാനും, പ
ള്ളിപൂട്ടിയാൽ എണ്ണൂറു വീട്ടുകാരുടെ കൎമ്മങ്ങൾ എങ്ങനെ നടക്കു
മെന്നു പേഷ്കാരും, കുറുപ്പംപടി പള്ളി പണിയിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് എ
ങ്ങനെ നടന്നോ അതുപോലെ നടക്കട്ടെ എന്നു മെത്രാനും, ഒന്നോ
രണ്ടോ വീട്ടുകാൎക്കുവേണ്ടി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് അന്യായവും ഈ
ശ്വരകോപത്തിനു കാരണവും ആണെന്നു പേഷ്കാരുംതമ്മിൽ വാ
ദിക്കുന്നു.

മെത്രാന്റെ മട്ടുമാറുന്നു "മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഇപ്പോൾ ന
മ്മോടു ന്യായമൊന്നും പറയാൻ ഉദ്യമിക്കേണ്ടാ അതൊക്കെ ഒരുവ
ഴിക്കു കിടക്കും ഇപ്പോൾ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും നമ്മുടെ കാൎയ്യം
സാധിക്കയെന്നുള്ളതാണു് ആവശ്യം."

ശങ്കുണ്ണി—"രണ്ടു വീട്ടുകാൎക്കുവേണ്ടി എണ്ണൂററിച്ചില്വാനം
വീട്ടുകാരുടെ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ ന്യായരഹിതമായി മുട്ടിക്കുന്നതുനി
മിത്തം വന്നുകൂടാവുന്ന ഈശ്വരകോപം എന്റെ തലയിൽ ഇരുന്നു
കൊള്ളട്ടെ എന്നാണോ അവിടുന്നു വിചാരിക്കുന്നതു്."

മെത്രാ—"ശരി—മി. മേനവൻ! രണ്ടോരണ്ടു വീട്ടുകാൎക്കുവേ
ണ്ടി എണ്ണൂററിച്ചില്വാനം വീട്ടുകാരുടെ ആത്മീയകൎമ്മങ്ങൾ മുടക്കു
ന്നതിൽ ഈശ്വരകോപത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന നിങ്ങൾക്കു്, ഒരൊററ
വീട്ടുകാൎക്കുവേണ്ടി പത്തായിരം ജനങ്ങളുടെ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കു
തടസ്സമുണ്ടാക്കാൻ ചങ്കുറപ്പുണ്ടായതു്, ആ ഈശ്വരകോപം ശരി

ക്ക് ഏററവുംകൊള്ളാവുന്ന തക്കതലക്കെട്ടിയുണ്ടായിട്ടായിരിക്കുമല്ലോ. അ
ങ്ങനെയല്ലേ മി: മേനവൻ!"

കരടകനെപ്പോലെ സമൎത്ഥനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ മേൽവി
വരിച്ച ഉപകഥകൊണ്ട് ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ എലിക്കണിയിൽ കുടു
ക്കി പിടികൂടിയെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ ഒരെടിയേററ
ലക്ഷണമുണ്ടായിയെന്നും, മുഖം ചുളിച്ചു വിളറിയെന്നും ആത്മാഭി
മാനത്തെ രക്ഷിക്കാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലാതെ കുഴങ്ങിയെന്നും വറുഗീസ്
പറഞ്ഞു സുഖിക്കുന്നു. ബോട്ടു വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ മദ്ധ്യത്തി
ലുമായിപ്പോലും. "ബോട്ടുനിറുത്തി നംങ്കൂരമിടട്ടെ" എന്നു മെത്രാ
പ്പോലീത്താ ആജ്ഞാപിച്ചു. ബോട്ടു നിന്നു. ഇനിയത്തെ സംഭാ
ഷണം അതുപോലെതന്നെ പകൎത്തിയേക്കാം. എങ്കിലേ അതി
ന്റെ ഗൌരവം വായനക്കാൎക്കു മനസ്സിലാകയുള്ളൂ.

"ശങ്കുണ്ണി — എന്തിനെപ്പററിയൊ അവിടുന്നു തെററിദ്ധരിച്ചി
രിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

മെത്രാ — എന്താണു പറഞ്ഞതു മി: മേനവൻ! തെററിദ്ധരി
ച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ? ആർ, നാംമോ നിങ്ങളോ ചേൎത്തലചാ
ലിൽക്കാരായ റോമൻകത്തോലിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാൎയ്യമാണെ
ങ്കിൽ തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു മി: മേനവനല്ല, നാമാണെന്നുതന്നെ
വേണം സങ്കല്പിക്കാൻ. അത്തരം സങ്കല്പം മി: മേനവനു തെല്ലൊ
രു ആശ്വാസകരമായിരിക്കും.

ശങ്കുണ്ണി — ആ കാൎയ്യം തന്നെയും അവിടുന്നു തെററിദ്ധരിച്ചി
രിക്കയാണ്. സംശയമില്ല.

മെത്രാ — നമുക്കുമാത്രമേ തെററിദ്ധാരണയുള്ളുവോ? അതോ
മി: മേനോന്റെ സംബന്ധത്തിൽപെട്ട ആ ഒരൊററ നായർവീ
ടൊഴിച്ച് ആ പ്രദേശത്തുള്ള യോഗ്യന്മാരും പ്രബലന്മാരുമായ നാ
യന്മാരെല്ലാവരും തന്നെ തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കയാണെന്നു വരുമോ?
എന്തുപറയുന്നു പേഷ്കാർ!

ശങ്കുണ്ണി — ചാലിൽ പള്ളിവയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ഞാൻ വി
രോധിയാണെന്നും ഞാൻ ആരുടേയോ പക്ഷം പിടിച്ചിരിക്കയാ
ണെന്നും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തെററിദ്ധരിച്ചുതന്നെയാണ് കല്പിക്കു
ന്നതു്.

മെത്രാ — തെററിദ്ധരിച്ചല്ല ഇതുവരയ്ക്കുള്ള സൎവ്വസംഗതികളും
വിശേഷിച്ചു പേഷ്കാരുടെ ചില പൊടിക്കൈകളും നാം ശരിക്കറി
ഞ്ഞിരിക്കയാണെന്നു മി: മേനവൻ മനസ്സിലാക്കിയാൽ കൊള്ളാം.

ഒരൊററ ബന്ധുവിനുവേണ്ടി അനേകം ജനങ്ങളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും വേദനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന നിങ്ങളാണൊ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരന്റെ കണ്ണുപൊത്തിക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ജാലവിദ്യ കാട്ടുന്നതു. പള്ളിക്കായി അപേക്ഷ കൊടുത്തശേഷം ഇക്കഴിഞ്ഞ മൂന്നുവൎഷങ്ങളായി നിങ്ങളുടെ പിറകെ കാലിൽ മരുന്നുംതേച്ച് നടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടതും പോരാ, അഞ്ചും ആറും മൈൽ ദൂരം ശവം ചുമന്ന് ഉളുക്കിപൊട്ടുന്ന ആ പാവങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ നിങ്ങൾനിർദ്ദോഷിയാണെന്നു പറവാൻകൂടി ഭാവമുണ്ടു്. അല്ലേ."

ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ ഇതിലധികം നിസ്സാരനാക്കാനുണ്ടോ; മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇതിലധികം വലുതാകാനുമുണ്ടോ? "എന്തുപറയുന്നുപേഷ്കാർ" എന്നും മററുമുള്ള ചോദ്യങ്ങളും "കല്പന" പറഞ്ഞുംകൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില്പും ഓൎമ്മിക്കുമ്പോൾ വറഗീസിന്റെ തൊലിക്കട്ടപ്പം പേഴിന്റേയും പോക്കിന്റേയും തൊലിയേയും ജയിക്കുമെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "എന്തു പറയുന്നു പേഷ്കാർ!" എന്നുള്ള ഗൌരവചോദ്യം ആ മെത്രാന്റെ മുഖത്തുനിന്നു് അന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതുകേട്ട് അരനിമിഷം സഹിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത പുരുഷകേസരിയായ ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ ചെരിപ്പു പാദത്തിൽ നിന്നും തന്നിയെ ഇളകി. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഗണ്ഡമണ്ഡലത്തിൽ മുന്നാലുപ്രാവശ്യം ആഞ്ഞാഞ്ഞു അൎച്ചന ചെയ്തിരിക്കുമെന്നും, തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിൾത്തടത്തിനു് പൂൎവ്വാധികം പുഷ്ടി ഉണ്ടായിക്കാണുമെന്നും ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു.

"മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ കടക്കണ്ണുകളിലെ രക്തസിരാപടലങ്ങളിലൂടെ ഒരു തീമിന്നൽപിണർ കുറുത്തുതുറിച്ച് വജ്രശകലാസ്ത്രസഹസ്രങ്ങൾ തുരുതുരെ ചൊരിവാൻ വിജൃംഭിച്ചു നില്ക്കുന്ന കൃഷ്ണമണിഗോളത്തേയും അതിലംഘിച്ച് കടൽകോണുകളിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു രൂക്ഷമെങ്കിൽ രൂക്ഷതയ്ക്കും, ഗംഭീരതയെങ്കിൽ ഗാംഭീൎയ്യത്തിനും, സന്താപമെങ്കിൽ സന്താപത്തിനും, ദയാവത്സലതയെങ്കിൽ ദയാർദ്രവാത്സല്യത്തിനും, നിറംപിടിപ്പിക്കുന്നവയും, കനംവൎദ്ധിക്കുന്നവയും, ശക്തികൂട്ടുന്നവയുമായ ഒരു നിസർഗ്ഗപ്രകൃതിയോടുകൂടിയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീണ്ട താടിമീശ ഒരു രോഷപ്രചുരിമയോടുകൂടി അനിതരസാധാരണമായവിധം തുള്ളി വിറച്ചു."

ഈ വൎണ്ണന കണ്ണിനേയും താടിയേയും പററിയാണെന്നു വായനക്കാർ പ്രയാസപ്പെട്ടെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമെന്നു വി

ശ്വസിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽവച്ചു കണ്ടതിനേക്കാൾ ഉഗ്രമായ കണ്ണാണു് ഇന്നു കാണുന്നതു്. അതിരുകവിഞ്ഞു മദ്യപാനംചെയ്യുന്ന ഒരുവൻെറ കണ്ണിനുള്ള ചുവപ്പും, ആർക്കും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത കൃഷ്ണമണിയും മിന്നൽപ്പാച്ചിലും കൊണ്ടു ഭയാനകമാകുന്ന ആ മുഖത്തെ, മോടിപിടിപ്പിക്കാൻ താടിരോമം പല വികാരങ്ങളുടേയും സങ്കേതമെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതും കൂടി ശരിവച്ചില്ലെങ്കിൽ, മഹാമേരുവിൻെറ കൊടുമുടികളിലേയ്ക്കോ, അറേബ്യൻകടലിൻെറ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കോ മി. വറുഗീസ് എന്നെ കടത്തിക്കളയാൻ ന്യായമുണ്ടു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ എൻെറ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ പലതും ബാക്കി വരുന്നതാണെന്നൊരു ദോഷവുമുണ്ടു്. തുള്ളിവിറച്ച താടിയോടും, തീ മിന്നുന്ന ദൃഷ്ടിയോടുംകൂടി മെത്രാപ്പോലീത്താ പേഷ്കാരോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേട്ടിരിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു കേൾപ്പിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്.

“മെത്രാ—(ഉച്ചസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു)—മിസ്റ്റർ ശംകുണ്ണിമേനവനേ നിങ്ങൾ അധികമൊന്നും നമ്മോടു പറവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ട. ചാലിൽ പള്ളിക്കായി അപേക്ഷ തന്നതുമുതലുള്ള സർവ്വകാര്യങ്ങളും നമുക്കറിവുള്ളതാണെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. നിങ്ങൾ നേരും നീതിബോധവുമുള്ള ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നു നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന ദൃഢവിശ്വാസത്തെ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾതന്നെ വല്ലാതെ ഇളക്കിമറിച്ചിരിക്കുന്നു. നിസ്സഹായന്മാരും സാധുക്കളുമായ ആ റോമൻകത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നിങ്ങളിൽനിന്നു നീതിയും ന്യായവും ലഭിക്കുമോ എന്നു കണ്ടറിവാനായിട്ടു മാത്രമാണു നാം ഇങ്ങോട്ടേക്കു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കുറുപ്പംപടപ്പള്ളിയിൽ ഒരൊറ്റപ്പട്ടക്കാരനല്ലാതെ അവിടെ വഴക്കും കുഴക്കും താണക്കാരനുമൊന്നുമില്ലെന്നും, നിങ്ങളുടെ ന്യായബോധത്തിൻെറ അപാകടത്വം നിങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായിമാത്രം കേവലം അത്ഥാലകഥയുടെ മട്ടിൽ നാം അങ്ങനെയൊന്നുപറക മാത്രമായിരുന്നെന്നും നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായല്ലോ.......... ആ പാവപ്പെട്ട റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ കഷ്ടപ്പാടിൽ സഹതാപംതോന്നി അവരുടെ അപേക്ഷ എത്രയുംക്ഷണത്തിൽ അനുവദിച്ചുത്തരവെഴുതി നമ്മുടെ കൈയിൽ തരുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമുണ്ടോ? അതോ ഒരൊററബന്ധുവിനുവേണ്ടി ഒരു ജനസമൂഹത്തിൻെറ ന്യായമായ അവകാശത്തെ പെരുവഴിയിലിട്ടു ചവുട്ടിക്കളവാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ? ഇത്രയും മാത്രമേ നമുക്കിപ്പോൾ അറിയേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ. (ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ മുഖത്തു് ഉഗ്രദൃഷ്ടികൾതറച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നുപറഞ്ഞു)—“എന്തുതന്നെയായാ

ലും, തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം കീഴ്മേൽമറിഞ്ഞാലും സാധുക്കളായ റോമൻ കത്തോലിക്കരുടെ കഷ്ടപ്പാടിന് ഒരു ശമനം വരുത്താതെ, വേമ്പനാട്ടുകായലിലെ ചെളിയിൽ പൂഴ്ന്നുകിടക്കുന്നതായ ഇതിലെ നംക്രൂരം ഈ ബോട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവലിക്കുമെന്നു മി ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ലവലേശം വിചാരിച്ചുപോകേണ്ട."

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാര്യസ്ഥൻ എഴുത്തുപെട്ടി തുറന്നു കടലാസ്സും എഴുത്തുസാമാനങ്ങളും എടുത്തുവെച്ചിട്ട് ശങ്കുണ്ണിമേനവനോടായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: —

"അവിടുത്തെ കൈകൊണ്ട് അനുഗ്രഹിച്ചു രണ്ടേരണ്ടക്ഷരം എഴുതുകമാത്രം ആ സാധുക്കളുടെ കഷ്ടപ്പാട് അവസാനിക്കാൻ."

"പേഷ്കാരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യട്ടെ. നാമെന്തിനു പറയുന്നു എന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ മറുപടിപറഞ്ഞു.

ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഒരക്ഷരം മറുപടിപറയാൻ ശേഷിയില്ലാതെ വിവിധങ്ങളായ ചിന്താതരംഗനികരങ്ങൾ അടിച്ചുകേറുന്നതിൽ കീഴ്പ്പെട്ടുനിന്നു. അവയിൽ ചിലതിൽ നമ്മുടെ മെത്രാന്റെ ആത്മീയസന്തതി വിവരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പാകെട്ടി ഓടിച്ചുപോകുന്ന വള്ളക്കാരെ വിളിക്കട്ടെ എന്നും, അതു ഭീരുത്വമായെങ്കിലൊ എന്നും, മെത്രാന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു് അപൗരുഷമല്ലെ എന്നും, മെത്രാൻ അസാധാരണനായതുകൊണ്ടു വല്ല അററപ്രയോഗവും പ്രയോഗിച്ചെങ്കിലൊ എന്നും മററും ആയിരുന്നപോലും ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ വിവിധചിന്തകൾ. എന്തായാലും ഉടനെ കീഴ്പ്പെടുന്നതു ശരിയല്ലെന്നുവിചാരിച്ച് ധൈര്യം അവലംബിച്ചു ദൃഢസ്വരത്തിൽ' ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"ഓഹോ, തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എന്നെ കണിയിൽ കുടുക്കി കാര്യം സാധിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കയാണൊ ശരി, എന്നാൽ അങ്ങനെതന്നെയാകട്ടെ അവിടുത്തെപ്പോലെതന്നെ ഞാനും മുലപ്പാലുകുടിച്ചു വളന്ന ഒരുവനാണെന്നു തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഓമ്മയിരുന്നാൽ കൊള്ളാം."

മെത്രാന്റെ നീണ്ട പ്രസംഗത്തിനുശേഷം—"നിങ്ങൾ നീതിയേയും ധമ്മത്തേയും ആദരിപ്പാൻ തയ്യാറുണ്ടോ" എന്നു ചോദിക്കുന്നു,

പേഷ്കാർ: —"ഇല്ലെങ്കിൽ" — (വല്ലാതൊന്നു പേടിച്ചുകൊണ്ടു പൗരുഷത്തോടുകൂടി തുടന്നുപറഞ്ഞു) "നീതിയും ധമ്മവും എന്ത

ണെന്ന് എനിക്കും കുറേശ്ശ അറിവുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പുതിയ നീതിയും പുതിയധർമ്മവുമൊക്കെ സക്കാർജീവനക്കാരെ പഠിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അവിടുന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ ഇതു വേമ്പനാട്ടുകായലിൻെറ ആഴംകൂടിയ സ്ഥലമാണെന്നുള്ളതു തിരുമനസ്സിലേക്കും ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ. നല്ലതിന്നല്ലോ."

"ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി സിംഹതുല്യനായ മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ വിരാളപ്പാവട്ടയിൽ നിന്നും രധട്ടതി മുന്നോട്ടു നിവന്നു ചെകിട്ട കിടുങ്ങുമാറുള്ള ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചു."

"ഇല്ലെങ്കിലെന്നോ. ഛരി! എവിടെടാ കല്ലും കയറും. കൊണ്ടുവാ ഇവിടെ ബാപ്പു! പൊന്നുതമ്പുരാൻെറ ധർമ്മരാജ്യത്തു നീതിയും ന്യായവും നടത്താൻ മനസ്സില്ലാത്ത ജനോപദ്രവികളെ ഈ വേമ്പനാട്ടുകായലിൻെറ അടിത്തട്ടിൽതന്നെ കെട്ടിത്താഴ്ത്തണം. ഉം— ഇടു കയറു കഴുത്തിൽ."

വായനക്കാർ അസമാധാനംകൂടാതെ ശേഷവും കേൾക്കണം.

മെത്രാൻെറ "പട്ടാണിശിപായി ബോട്ടിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ കരിങ്കൽ പൊക്കിയെടുത്തു, ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ സമീപത്തായി ബോട്ടുപടിയിൽ ഇട്ടിട്ടു അതിൽ കെട്ടിയിരുന്നതായ കയറിൻെറ അഗ്രഭാഗം കൈയിലെടുത്തുംകൊണ്ടു തൻെറ സ്വാമിയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി,"

മെത്രാ —"ഉം- ഇടുകയർ; ഇടാനല്ലെപറഞ്ഞതു കഴുത്തിൽ."

പട്ടാണി ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ ശിരോദേശത്തേയ്ക്കു ചാണ്ടുവാൻ ഭാവിക്കവെ, ഹിന്തുസ്ഥാനിഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മേനോനെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഹിന്തുസ്ഥാനിയിൽ "നക്കൊ നക്കൊ അബ്നക്കൊ ഇന്നോക്ക്ബസ്സ് ബസ്സ്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിൻെറ അർത്ഥം വറുഗീസ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു "വേണ്ട. വേണ്ട. ഇപ്പോൾ വേണ്ട. ഇത്രയ്ക്കുമതി. മതി." എന്നാണു, എന്നിട്ടു മെത്രാൻ മലയാളത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"ഇടെടാ കഴുത്തിൽ കയർ." പിന്നെയും നക്കൊ. നക്കൊ. അബ്നക്കൊ." "ഈ ജനോപദ്രവിയെ ഇനി വച്ചേക്കാമൊ," വീണ്ടും പല്ലവി "നക്കൊ. നക്കൊ." ഈ മലയാളഹിന്ദുസ്ഥാനി ചൊല്ലിയാട്ടത്തിനിടയിൽ—

"കയറിൻെറ അഗ്രഭാഗം ശങ്കുണ്ണിമേനോൻെറ ശിരസ്സിൽ വീ

ണു—വീണില്ലെന്നായപ്പോഴത്തേക്ക പരിഭ്രാന്തചിത്തനായ മേനവാൻ ഒരു മരണപ്പേടിയോടുകൂടി കൈകൾ ഉയൎത്തി ആ കയററിൻതുമ്പത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ചു, ദേവനാട്ടുകായലിൻെറ അടിത്തട്ടിൽനിന്ന സമീപത്തേക്ക പാഞ്ഞുവരുന്ന കാലൻപോത്തിൻെറ മുക്കറശബ്ദത്തെ തരംഗഗജ്ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചെവിയിൽ പകൎന്നു താൻ പടിച്ചിട്ടുള്ളതു കയററിൻതലയ്ക്കലല്ലെന്നും കാലൻെറ കട്ടുമുടിത്തുമ്പത്താണെന്നും കാതരഹൃദയനായ അദ്ദേഹത്തിന്നു ക്ഷണത്തിൽ ബോധപ്പെട്ടു. ബാലന്മാർ ഒന്നടങ്കം കിടുകിടവിറച്ചു. മുത്തുക്കറുപ്പൻ മന്ദഹാസംതൂകി. രേഷ്ക്കാർ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ പ്രാണഭീതിയോടുകൂടി നിലവിളിച്ചു."

"ശങ്കുണ്ണി— തിരുമേനി, രണ്ടുതെററ് ഒരുമിച്ചുചേൎന്നിട്ട് ഒരു ശരിയുണ്ടാവില്ല, ഞാൻ അവിടുത്തെ ഹൃദയം അറിവാൻവേണ്ടി വെറുതെപറഞ്ഞതു് അവിടുന്ന കാൎയ്യമായി വിശ്വസിച്ചുവല്ലൊ"
കയററിൻ തുമ്പുപിടിച്ചുവാങ്ങുന്ന ഭൃത്യനോടു മെത്രാൻ.

"ഉം—നിൽക്കട്ടെ ബാപ്പു മാറിനില്ക്കു. അദ്ദേഹത്തിനെ തൊട്ടുപോകരുതു്. എന്തോ അദ്ദേഹത്തിന്നു പറവാനുള്ളതു മുഴുവൻ പറയട്ടെ. കേൾക്കട്ടെ.

ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ശബ്ദിക്കാൻ ശക്തനല്ലാതെ നിന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം ഈശ്വരസ്മരണയാൽ പ്രബുദ്ധമാക്കിയതായി മുഖം വ്യക്തപ്പെടുത്തി. ചെയ്ത തെററുകളെ എല്ലാം ഓൎത്തു. പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടു പാപമെല്ലാം കഴുകിക്കളഞ്ഞു. ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

"ശങ്കുണ്ണി—കെട്ടിത്താഴ്ത്തപ്പെടുന്ന കാൎയ്യത്തിലൊന്നിലും എനിക്ക ഭയമില്ല. എന്തെന്നാൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാൎയ്യം നീതിക്കും ധൎമ്മത്തിനും ചേൎന്ന ഒന്നാണെന്നു് എനിക്ക ദൃഢവിശ്വാസമുള്ളതിനാൽ എനിക്ക മരണത്തെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടു കാൎയ്യവുമില്ല. ഈശ്വരൻ എല്ലാവൎക്കുംഒന്നുതന്നെയാണു്". ഇത്യാദികളുള്ള മെത്രാൻെറ ഉത്തരം "മേനവനെപ്പോലെ കാൎയ്യജ്ഞാനവും യോഗ്യതയും തികഞ്ഞ ഒരുത്തമപ്രുരുഷനിൽനിന്നു്—"എന്നും മററും ആണു്.

"തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിക്കുന്ന വാചകത്തിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ ഞാനെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുതരും" എന്നു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ പറയുമ്പോൾ "വേണ്ട. മി. മേനവൻതന്നെ കച്ചേരിയിൽ എത്തി സൗകൎയ്യംപോലെ ഉത്തരമെഴുതികൊണ്ടാൽ മതി. നമുക്ക ശങ്കുണ്ണി

മേനോന്റെ പുരുഷത്വത്തിലും തറവാടിത്വത്തിലും വേണ്ടോളംവിശ്വാസമുണ്ടെന്നു" മെത്രാൻ എതിർവാദം ചെയ്യുന്നു. "തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു എന്റെ മുമ്പാകെ വച്ചു കടലാസ് പ്പിടാതെ മറെറാന്നിനായി ഉപയോഗപ്പെട്ടത്തീട്ടു എനിക്കനുഗ്രഹകരമല്ലാതാ"ക്കാൻ സമ്മതിക്കയില്ലെന്നു ശംകുണ്ണിമേനോൻ ശാഠ്യംപിടിക്കുന്നു. കടലാസ് ബലാൽക്കാരേണ എടുത്തു പള്ളിവയ്ക്കാൻ ഉത്തരവെഴുതി പ്പിട്ടുമെത്രാന്റെ പാദത്തിൽവച്ചു സമസ്താപരാധം പറയുന്നു. വൈക്കത്തെത്തി ഊണുകഴിക്കാൻവേണ്ടി പേഷ്ക്കാർ മെത്രാനെ നിർബന്ധപൂർവം ക്ഷണിക്കുന്നു. ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ടുമെത്രാൻ ക്ഷണനം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. മെത്രാൻ തന്നെപ്പററിവല്ലതും ദിവാൻജിയോടൊ റസിഡാണ്ടിനോടൊ പറയുമെന്നു പേഷ്ക്കാർ ഭയപ്പെട്ടുന്നു "തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു നീങ്ങുമോ" എന്നു പേഷ്ക്കാർ മെത്രാനോട്ടചോദിക്കുന്നു. ശങ്കുണ്ണിമേനോനു ശമ്പളക്കൂട്ടുതൽ കൊടുക്കാൻ ദിവാൻജിയോടു ശുപാർശചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ വൈക്കത്തിറക്കിട്ടു, "തന്റെ മുമ്പാകെവന്നവരിൽ ആരും ഇതുവരെ മേനോനെപ്പോലെ രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്നും ഉള്ള കുശലോക്തികൾ ചൊല്ലിപിരിയുന്നു. തണ്ണീർമുക്കത്തെത്തി പള്ളി ഉത്തരവു് ആത്മീയമക്കളെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു് അവരോടു ചുംബനംവാങ്ങി, പകരം അനുഗ്രഹവും കൊടുത്തു കോട്ടയത്തെത്തുന്നു. "ശംകുണ്ണിമേനോൻ ബൊപ്പ്പവിന്റെ കൈയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതു വൈക്കത്തപ്പന്റെ കൃപാകടാക്ഷമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു് അന്നു വൈകിട്ടുതന്നെ അതികേമമായ ഒരു കളഭവുംവിളക്കും നടത്തുന്നു." ഇങ്ങനെ തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും വർഗീസിന്റെ കഥയും അവസാനിക്കുന്നു.

൧൩.

ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലെന്നും വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കാണുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ഞാൻ വിസ്തരിച്ചൊരു നിരൂപണം ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിരസ്യമായ ചില ഭാഗങ്ങളെപ്പററി അല്പമെങ്കിലും പറയാതെ എനിക്കടങ്ങാനും സാദ്ധ്യമല്ല.

കൊച്ചിയിലെ യുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ചു്, അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടു പൗരുഷമായി കുറഞ്ഞൊന്നു സംസാരിപ്പിച്ചിട്ടു് മെത്രാനച്ചന്റെ ഒററനോട്ടത്തിനു കീഴടക്കിയതുപോലെതന്നെ, മി. ശങ്കുണ്ണിമേനോനെക്കൊണ്ടും കുറച്ചു പൗരുഷം ഭാവിപ്പിച്ചിട്ടു

മെത്രാന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടിൽ ഇഴയിച്ചതും ആണും പെണ്ണും കെട്ടുവി
ധത്തിൽ കരയിച്ചതും വിജയത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടാൻവേണ്ടിയാണെന്ന്
ആൎക്കും മനസ്സിലാകും. മെത്രാൻ ചേൎത്തലക്കടവിൽ വച്ച് സൂൎയ്യ
പടച്ചാൎത്തയിലാണു ചാരിക്കിടന്നതെങ്കിലും, ഉദ്ധൃതിമുമ്പോട്ടു നി
വിൎന്നതു നീരാളച്ചാൎത്തയിൽനിന്നും ആണെന്നുകാണുമ്പോൾ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ദ്രജാലവിദ്യയിൽ നാം അത്ഭുതപ്പെടാതിരിക്കിയ
ല്ല. നിവൎന്നിരുന്നമെത്രാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ മുഖത്തുനോക്കി
"ഛീ" എന്നാട്ടുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ കയറിടാൻ ക
ല്പിക്കയും ചെയ്തുപോലും. മെത്രാനല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാ
വായ ബാവായ്ക്കും, അദ്ദേഹത്തിനു പിതാവുണ്ടെങ്കിൽ ആ പ്പാവി
നും പുരുഷകേസരിയായ ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ മുഖത്തുനോക്കി സം
സാരിക്കാൻതന്നെ ധൈൎയ്യമുണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ലാതിരിക്കുമ്പോഴാ
ണ്, പഞ്ചകല്യാണീഭൎത്താവായ ഈ പഞ്ചാരക്കുഴമ്പൻമെത്രാൻ ശ
ങ്കുണ്ണിമേനോനെ ആട്ടുന്നതു് ആട്ടിയിരുന്നുഎങ്കിൽ, ആ മെത്രാ
ന്റെശരീരം അപ്പവും അതിലെ രക്തം വീഞ്ഞു്മായിവേൎപെട്ടു്,
കുൎബാനയ്ക്കുള്ള സാധനസാമഗ്രികളിൽ ലയിക്കുമായിരുന്നു എ
ന്നും, ലോകോപദ്രവകാരിയായ മെത്രാനെ അന്ത്യാഹ്വാനത്തിനു് ഉ
യൎത്തെഴുന്നേല്ക്കാനായി ശരിപ്പെടുത്തിയ പുണ്യഫലംകൂടി ശങ്കു
ണ്ണിമേനോന് അനുഭവിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടാകുമായിരുന്നുഎന്നും
തീൎച്ചയാണ്. അങ്ങനെ ഒരു ഭാഗ്യം അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചതാ
യി അറിവില്ലായ്കകൊണ്ടു മെത്രാന്റെ "ആട്ടു്" അന്നവിടെവച്ചു ന
ടന്നില്ലെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻകഴിയും. വറുഗീസിനും കൂട്ട
ൎക്കും ആട്ടിനോടു വിരോധമാണെങ്കിലും, അതിനോടുള്ള മമതാബ
ന്ധംനിമിത്തം അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയതാണെന്നു നമുക്കു സ
മാധാനപ്പെടാം. ക്രിസ്ത്യാൻസമുദായംതന്നെ അടിയോടെ വെറുക്കുന്ന
"ആട്ടു്" ഒരു മെത്രാന്റെ വാക്കൊണ്ടു നടത്തി, എന്നെഴുതിയ വറുഗീ
സ്, ശങ്കുണ്ണിമേനോനോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള അപരാധം
നസ്രാണികളോടാണു ചെയ്തതു് അതവർ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ
ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. വറുഗീസേ, സുഗ്രീവാജ്ഞ
ക്കാരനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ ആട്ടുകയോ? അതും ഒരു ക്രിസ്ത്യാൻ!
അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം ജീവിതത്തിനാഗ്രഹിക്കുകയോ? അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ വൎഗ്ഗക്കാർ അതുകേട്ടു് ഈ ലോകത്തിൽജീവിച്ചിരിക്കു
യൊ? സാദ്ധ്യമല്ല, സാദ്ധ്യമല്ല. അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ശേഷികുറ
ഞ്ഞ അനന്തരാവകാശികളാണു് ഇന്നുജീവിച്ചിരിക്കുന്നനായന്മാർ എ
ന്നു പലതുകൊണ്ടും നിങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശങ്കുണ്ണി
മേനോനെക്കാൾ തുലോം പദവികുറഞ്ഞ ഒരു നായരെ ആട്ടാൻ
ധൈൎയ്യമുള്ള ഒരു മെത്രാൻ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു മു

രോടു വരുവാൻ വറുഗീസ് ശുപാൎശചെയ്യുക. 'ഛീ' പറയേണ്ടാ. അങ്ങനെപറയാൻതയ്യാറുണ്ടെന്നപറഞ്ഞാൽമതി. അപ്പോൾ അറിയാം അതിന്റെ ഫലം.

ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ ശിരസ്സിലേക്കു കയറു 'ചാണ്ടി' എന്നു വൎഗീസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കയറു ചാണ്ടാവുന്ന ഒരു സാധനമാണെന്നു വറുഗീസിന്റെ 'പെണമടിശ്ശീല' കണ്ടപ്പോൾ പോലും മനസ്സിലായില്ല. അതു് ഇപ്പോഴാണറിയുക. പദങ്ങളിലെന്നല്ല ഒന്നിലും തന്നെ വകതിരിവില്ലാത്ത വറുഗീസിനു കയറും വള്ളിയും ഒക്കെ ചാണ്ടാൻ കഴിയും. ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ കയറു ചാണ്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം, വല 'എറിഞ്ഞു' പിടിക്കുന്നതാണെന്നും, 'തൻകുലക്രമാഗതംകൎമ്മ'മായതുകൊണ്ടു മെത്രാനു് അതു തെറ്റാതെ സാധിക്കാമായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം ഓൎമ്മിക്കാഞ്ഞതു ബുദ്ധിമോശമായിപ്പോയി. ഇംഗ്ലീഷ് സുറിയാനി മുതലായ വിവിധഭാഷകളിൽ പണ്ഡിതനായ മെത്രാനെപ്പോലെതന്നെ, നാനാഭാഷകളിലും പണ്ഡിതനാണു വറുഗീസും എന്നു് ഹിന്ദുസ്ഥാനിപ്രയോഗംകൊണ്ടു നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു- കഴുത്തിൽ കയറിടണമെന്നു മലയാളത്തിലും, ഇടരുതെന്നു് ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലും മാറിമാറിപ്പറയുന്ന മെത്രാന്റെവാക്കുകേട്ടു പേഷ്കാർ കാലന്റെപോത്തിനേയും കയറിനേയും സങ്കല്പിച്ചു ഭയന്നുഎങ്കിലും, പിശാചിനെ കാണാതെതന്നെ മരിക്കാൻ തയ്യാറായതു ഭാഗ്യമാണു്. പേഷ്കാർമെത്രാന്റെ വിശ്വരൂപപ്രദൎശനത്തിൽ മനംമറിഞ്ഞു് ഒരു ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസിയായി എന്നു വറുഗീസ് സമ്പ്രദായത്തിൽ വരുത്തീട്ടുണ്ടു്. മരണസമയം അടുത്തു. ചെയ്ത പാപങ്ങളെല്ലാം ഓൎമ്മിച്ചു. പശ്ചാത്താപം പ്രായശ്ചിത്തമായിത്തീൎന്നു. മുഖം തെളിഞ്ഞു. വേണ്ടുന്നതെത്തിച്ചില്ലെന്നും, 'യേശുവേ, വിളിച്ചിട്ടില്ലെന്നും' അല്ലാതെ ബാക്കിയെല്ലാം ശരിയായി. അതിന്റെശേഷമേ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ നിലവിളിച്ചിട്ടുള്ളു. നിലവിളിയും എറവുപറച്ചിലും കാലുപിടിക്കലും എല്ലാം നസ്രാണിയുടെ പിതുരാൎജ്ജിതമാണു്. വറുഗീസ് വിചാരിച്ചിട്ടും ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ ഒരു നായരുടെ നിലയിൽ നിലവിളിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നൊരാശ്വാസമുണ്ടു്. മെത്രാനു് ഇണങ്ങാനും പിണങ്ങാനും ഒരു പ്രയാസമില്ല. കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടി താഴ്ത്തിക്കൊല്ലാൻ തുടങ്ങിയ മെത്രാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ ആത്മസ്നേഹിതനായി കരുതി സ്തുതിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ മനുഷ്യത്വമുള്ളവൎക്കു ലജ്ജതോന്നാതിരിക്കയില്ല. മെത്രാനങ്ങനെയാവാമെങ്കിലും; തന്റെ മാനത്തേയും ജീവനേയും പണയത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച മെത്രാനോടു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ എങ്ങിനെയാണോ ഇത്രവേഗം

ഇത്രയധികം ഇഷ്ടനായിത്തീൎന്നതു്. മൃഗജീവിതത്തിൽനിന്നു വളരെ ഉയൎന്നിട്ടില്ലാത്ത സാക്ഷാൽ നസ്രാണിയായ വറുഗീസിന് മാനാവമാനങ്ങളേയോ, യുക്തായുക്തങ്ങളേയോ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെയോ പററി വിവരമില്ലാതെ പോയതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഉണ്ണാനായി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വൈക്കത്തേക്കു ക്ഷണിക്കപോലും ചെയ്യുന്നു. കരയ്ക്കിറങ്ങാൻ ഭയന്നാണോ എന്തോ മെത്രാൻ ക്ഷണനം സ്വീകരിക്കാതെ തണ്ണീർമുക്കത്തിനു പോരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഉത്തരവു ചേൎത്തലക്കാൎക്കു കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി കരയ്ക്കിറങ്ങുമ്പോൾ അപകടം പററാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണു് ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ വയ്ക്കത്തുകൊണ്ടുചെന്നിറക്കിയതെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ധീരാത്മാവായ മെത്രാന്റെ ധീരതയ്ക്കു് ഇതിലധികം ലക്ഷ്യം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. മെത്രാൻ പല്ലുകെട്ടിത്താക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിലുള്ള സങ്കടത്തെക്കാൾ ഈവിവരം ദിവാൻജിയോ റസിഡണ്ടോ അറിഞ്ഞു തന്റെ ഉദ്യോഗത്തിനു വല്ല അപകടവും പററുമൊ എന്നുള്ള ഭയമായിരുന്നു, പേഷ്കാൎക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലും. ഉദ്യോഗംകിട്ടാതെ അത്യാൎത്തിയോടുകൂടി നടക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽപെട്ടവൎക്കല്ലാതെ, ഉദ്യോഗവുമായി ജന്മജന്മാന്തരമേ ഇടപെഴകീട്ടുള്ളവൎക്കുണ്ടാകുന്ന ഒരു മനഃസ്ഥിതിയല്ല അതെന്നു വറുഗീസിനു മനസ്സിലാക്കാൻ അനാധി നൂററാണ്ടുകൾ വേണം. പണത്തിനും കാൎയ്യലാഭത്തിനും വേണ്ടി മാനത്തേയും മററെന്തിനേയും പണയം വയ്ക്കുന്ന ജാതിധൎമ്മം നായൎക്കിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കേരളത്തിലെ നായർസമുദായചരിത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കറിവുള്ള കാൎയ്യമാണു്. അങ്ങിനെയുള്ള സമുദായത്തിൽ അക്കാലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രമാണികളിൽ ഒരുവനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോനാണു് ദിവാൻജിയേയും റസിഡണ്ടിനേയും തന്റെ ഉദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടി ഭയപ്പെടുന്നതു്. തന്റെ മേൽ അവൎക്കുള്ള അധികാരം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു വറുഗീസിനറിഞ്ഞുകൂടെന്നല്ലാതെ ശങ്കുണ്ണിമേനോന് അറിയാൻപാടില്ലായ്കയില്ലല്ലോ. ശങ്കുണ്ണിമേനോനു ശമ്പളംകൂട്ടിക്കൊടുപ്പിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന മെത്രാനെ ഭോഷാഗ്രഗണ്യനെന്നു കരുതി വായനക്കാർ ദയാപൂൎവ്വം വിട്ടയയ്ക്കണം, റല്ലവന്റേയും വസ്തുവകകൾ പിടിച്ചുപറിച്ചിട്ടു് അതിനു വല്ല കേസ്സുമുണ്ടായാൽ ജയിക്കാൻ വേണ്ടി പെരുനാൾ കഴിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ, ശങ്കുണ്ണിമേനോനേയും കരുതിയായിരിക്കാം, മെത്രാപ്പോലീത്തയാകുന്ന ഘോരരാക്ഷസനിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുള്ള സന്തോഷസൂചകമായി പേഷ്കാരെക്കൊണ്ടു വൈക്കത്തു കളഭവും വിളക്കും കഴിപ്പിക്കുന്നതു്. പരമഭക്തനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, ഒരു കുത്തുവിളക്കുപൊളിച്ചുപണിയിച്ചു് ഇന്നുകാണുന്ന മട്ടിലാക്കിത്തീൎത്തതും, അതിനു് ഇന്നുള്ള പ്രാ

മാണ്യമെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിവച്ചതും മെത്രാനെപ്പോലുള്ള കപടഭക്തി
കൊണ്ടല്ലെന്നു് ഈ രാജ്യവാസികൾക്കറിയാം. ആ കളഭറ്യം വിള
ക്കം വറുഗീസ് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതു ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ അധി
ക്ഷേപിക്കാൻ മാത്രമല്ല ഹിന്ദുക്കളെ മുഴുവനും അവമാനിക്കാനാ
ണു്. ക്രിസ്തുമതത്തിലേയും പള്ളിയിലേയും അന്ധതകളും അനാ
ചാരങ്ങളും ഈയുള്ളവൻ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നാണൊ വറുഗീസ് വിചാരി
ക്കുന്നതു്? വറുഗീസിൻെറ മാതിരി കള്ളക്കഥ എഴുതാതെ ഉള്ളതു
തന്നെ എഴുതിയാൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വകയുണ്ടു്. അങ്ങിനെ
ചെയ്യാത്തതു ശേഷിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല മനുഷ്യമൎയ്യാദ അറിയാവുന്നതു
കൊണ്ടു മാത്രമാണു്. നന്മകളെ നോക്കിക്കാണാനല്ലാതെ തിന്മ
കളെക്കണ്ടു പകൎത്താൻ പാടില്ലെന്നുള്ള ആൎയ്യധൎമ്മബോധം കൊ
ണ്ടാണെന്നു്, അനാൎയ്യനായ വറുഗീസിനെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നേ
ഹിതന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയാൽ വേണ്ടില്ല.

ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ആരാണെന്നു വറുഗീസിനെ ഒന്നു മനസ്സി
ലാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. തിരുവിതാംകൂർ ഹൈക്കോടതിയിലെ
സുപ്രസിദ്ധ ജഡ്ജിമാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന കെ. പി. ശങ്കരമേ
നോൻ അവർകളെ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ന്യായം നടത്തലിൽ തിരുവിതാം
കൂർഗവൎമ്മെൻറിനെപ്പോലും വകവയ്ക്കാതെ സത്യസന്ധതയോടും
ധൎമ്മബോധത്തോടും കൂടി തൻെറ ഉദ്യോഗകൃത്യങ്ങളെ കൃത്യമാകും
വണ്ണം നടത്തി യശശ്ശരീരനായിത്തീൎന്ന ആ മഹാനുഭാവനെപ്പററി
ചിത്രമെഴുത്തിനു വല്ല അറിവുമുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ, ക്രിസ്ത്യൻ ച
രിത്രസംപാദകനായ വറുഗീസിനെ ഞാൻ പരിചയപ്പെടുത്താം.
വറുഗീസിൻെറ സമുദായത്തിൽപെട്ട ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിനെ, അദ്ദേ
ഹം ചെയ്ത അഴിമതിക്കായി ഏതാനും കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവും
പിഴയും വിധിച്ച ജഡ്ജിയാണു് അദ്ദേഹം. തിരുവിതാംകൂറിൽ
അതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത കൃത്യമാണതു്. ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിനെ
ശിക്ഷിച്ചു ജയിലിലയയ്ക്കാൻ തക്ക തൻേറടം അതിനുമുമ്പു് ഒരു
നാട്ടുകാരനിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹോദരൻ പേരെ
ടുത്ത ചരിത്രകാരനായ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോനെ അറിഞ്ഞി
ല്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
വറുഗീസ് ഭാവിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ആ രണ്ടു മഹാന്മാരുടേയും അച്ഛനാ
ണു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ദിവാൻപേഷ്കാർ. അച്ഛൻെറ ബുദ്ധിസാമ
ൎത്ഥ്യത്തിൻേറയൊ പാണ്ഡിത്യത്തിൻേറയൊ, ശേഷിയുടേയൊ, ത
ൻേറടത്തിൻേറയൊ നൂറിലൊരംശം മക്കൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു്
ആ അച്ഛൻേറയും മക്കളേയും നല്ലപോലെ അറിയുന്ന മാന്യന്മാരിൽ
നിന്നും അറിയാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. ശങ്കരമേനോനെ ഒരു നസ്രാ

ണിക്കൊ മെത്രാനോ ഭയംകൂടാതെ സ്വപ്നം കാണാനെങ്കിലും ധൈൎയ്യമുണ്ടാകുമൊ? പിന്നെവേണ്ടെ ശങ്കുണ്ണിമേനോനെ സമീപിക്കാൻ.

മഹാനായ, ദിവാൻ സർ ടി മാധവറാവുപോലും ഒരു കാരണവനെപ്പോലെ ബഹുമാനിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഷ്കൃതമായ ഭരണശേഷിയെ ശ്ലാഘിച്ചും മരണപൎയ്യന്തം തന്റെ പ്രതാപത്തിന് ഒരു കുറവും പററാതെ ജീവിച്ചും പോന്നിട്ടുള്ള ശങ്കുണ്ണിമേനോനവർകളുടെ കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടി കായലിൽതാഴ്ത്തുമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തി ഉത്തരവെഴുതിവാങ്ങിച്ചു എന്നുള്ള കെട്ടുകഥയുണ്ടാക്കി പരസ്യപ്പെടുത്താൻ തക്കവണ്ണം ധൈൎയ്യമുണ്ടായ വറുഗീസിനെ, ഹിരണ്യകശിപുമോക്ഷണംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ച ധീരന്മാരെക്കാൾ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മാതിരി അപകീൎത്തികരമായ ലേഖനങ്ങൾ മരിച്ചവരെപ്പററി എഴുതിപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവരുടെ മേൽ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലാണെങ്കിൽ അവരുടെ അനന്തരാവകാശികൾ കേസുകൊടുക്കാറുണ്ട്. ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ മലിനീകരിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം പുസ്തകമെഴുതിയ ഒരാളുടെമേൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ കേസുകൊടുത്ത് അയാളെക്കൊണ്ടു പരസ്യമായി മാപ്പുചോദിപ്പിക്കയും ആ ഭാഗം പിൻവലിപ്പിക്കയും ചെയ്തതായി ഈ അടുത്ത ഒരവസരത്തിൽ മനോരമയിൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകണ്ടു. ഗ്ലാഡ്സ്റ്റനെപ്പററി, അറിയാതെ ആരോ മനോരമയിൽ തെററായി എഴുതിയതിനെ തിരുത്തുകയും, അറിയാതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനു പത്രാധിപർ വ്യസനിക്കയു ചെയ്തതായും ഓൎക്കുന്നുണ്ടു. ബഹുമാന്യനായ ശങ്കുണ്ണിമേനവന്റെ കഴുത്തിൽ, ഒരു മെത്രാനെക്കൊണ്ടു കല്ലുകെട്ടി താഴ്ത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു കളവാണെന്നു വ്യസനിക്കാതിരിക്കാനും മാത്രം മനോരമയ്ക്കു ചരിത്രജ്ഞാനം ഇല്ലാഴികയില്ല. മനോരമ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഇതുവരെ വ്യസനിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ഞാനിപ്പോൾ അന്വേഷിക്കുന്നില്ല.

പുത്തൻകൂററുകാരും റോമൻകത്തോലിക്കരും മതസംബന്ധമായ കാൎയ്യത്തിൽ തികഞ്ഞ വിരോധികളാണ്. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ റോമൻകത്തോലിക്കർ, ആരാധന നടത്തിയില്ലെങ്കിലും, അതുനിമിത്തം മരിച്ചുപോയാൽ തന്നെയും ഒരു പുത്തൻകൂററുമെത്രാനെ കാണാൻ പോകയില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണ്. വിശേഷിച്ച് ഒരു പള്ളിക്കാൎയ്യത്തിന് ഒരിക്കലും അഴിയാത്ത മതസ്ഥാപനബന്ധമുള്ളവരാണു റോമൻകത്തോലിക്കർ. അവൎക്കു പുത്തൻകൂററുകാരേക്കാൾ എത്രയോ അധികം കത്തനാരന്മാരും മെത്രാന്മാരും പടിപ

ടിയായിട്ടുണ്ടു്. അവർ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത കാൎയ്യം അ
വരുടെ സമുദായത്തിനു വേണ്ടെന്നാണവർ വച്ചിരിക്കുന്നതു്. അ
വൎക്കു് അന്നുള്ള മെത്രാന്മാർ യൂറോപ്യന്മാരുമാണു്. അവർ ശ്രമി
ച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത കാൎയ്യം അന്നും ഇന്നും നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ചുരു
ക്കമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു യൂറോപ്യൻ മെത്രാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു
സാധിക്കാത്ത കാൎയ്യം സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനാണു് അത്താനാ
സ്യോസിന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നതു്. അങ്ങനെ പോയി എന്ന
റിഞ്ഞാൽ തന്നെ ആക്കാൎയ്യം പറഞ്ഞു മുടക്കു കല്പിക്കാൻ മാത്രം
യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ മെത്രാനും കത്തനാരുമുള്ള ഒരു സമുദായ
ത്തിൽ. കല്പനപ്പടി നടന്നു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടർ, ചേൎത്തലനിന്നും
പരിചയമില്ലാതെ, നിരണത്തെത്തി സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു എന്നു
പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാനും മാത്രം മനോരമപ്പത്രാധിപൎക്കു വിവ
രമില്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ശങ്കുണ്ണിമേനോനെയോ, രാജാ
കേശവദാസനെയോ, മറ്റേതു നായർപ്രമാണിയേയോപറ്റി എന്തു
പറഞ്ഞാലും ചോദിക്കാൻ ആളില്ലാത്ത വണ്ണം അസംഘടിതസമുദായ
മാണു നായർ സമുദായമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടു മാത്രം മനോ
രമ, ഇതുവരെ വ്യസനിക്കാതിരുന്നതാണു്. ജനദ്രോഹം ചെയ്തു
നിമിത്തം മാത്തുത്തരകനെ ചെവിയറുത്തു ജയിലിൽ പാൎപ്പിക്കയും
മുക്കാലിയിൽകെട്ടി അടിക്കയും ചെയ്തതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ കാൎയ്യ
മാണല്ലൊ. അതിൽ കവിഞ്ഞു, രാജ്യഭരണകാൎയ്യവുമായി യാതൊ
രു സംബന്ധവുമില്ലാത്ത മാത്തുത്തരകനെ, രാജ്യഭക്തനായ അവ
താരപുരുഷനാക്കിത്തീൎത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മനോരമാപാക്ഷിക
ളിൽതന്നെയാണു്, രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി മരിച്ച രാജാകേശവദാസ
നെ കൈക്കൂലിക്കാരനെന്നും, രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിച്ച ശങ്കുണ്ണി
മേനോന്റെ കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടിത്താഴ്ത്താൻ തക്ക അക്രമി എന്നും,
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതെന്നു് ഓൎമ്മിക്കുമ്പോൾ, സമുദായമൈത്രിയിൽ
എത്ര അധികം ആകാംക്ഷയുണ്ടെങ്കിലും, അതിനെ ജയിച്ചു് അസ
ഹനീയമായ അസുഖവും, തീക്ഷ്ണമായ പ്രതികാരേച്ഛയും, തിര
ത്തള്ളലിൽ കവിഞ്ഞ ശക്തിയോടുകൂടി എന്റെ ഉള്ളിൽ തള്ളിക്ക
യറുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ലല്ലൊ. ഈ രാജ്യത്തെ നാല്പതുല
ക്ഷം ജനങ്ങളിൽ ഒരു വമ്പിച്ച വിഭാഗത്തിനു്- എന്നെക്കാളധികം
വ്യസനവും ക്ഷോഭവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മനോരമ ധരിക്കേണ്ടതാ
ണു്. അവർ യോഗം കൂടുകയും നിശ്ചയം പാസ്സാക്കയും ചെയ്യാ
ത്തതുകൊണ്ടു് അവരിൽ ചൈതന്യശക്തി കുറവാണെന്നൊ, പ്ര
ക്ഷോഭണത്തിനു പരിചയമില്ലെന്നൊ തെറ്റിധരിക്കരുതു്. ഈ
രാജ്യവാസികളോടും വിശേഷിച്ചു നായന്മാരോടും വറുഗീസും മനോ
രമയും ചെയ്തു ഈ അപരാധത്തിനു പരസ്യമായി മാപ്പു ചോദിക്കാ

അതുപക്ഷം അതു് എന്നെന്നേക്കും അത്ഭുതകരമായിരിക്കും. വറുഗീസിന്റെ അബദ്ധമയമായ പുസ്തകങ്ങളെ എതിൎത്തു് ഭസ്മീകരിക്കത്തക്ക പുസ്തകം എഴുതിക്കൂട്ടാൻ എത്ര അധികം ആളുകൾ വേണമെങ്കിലും നായർസമുദായത്തിലുണ്ടെന്നു് നാമിപ്പോൾ ഓൎമ്മിക്കേണ്ടതാകുന്നു. രണ്ടു സമുദായത്തിൽ നിന്നും ഏതാനും ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആ വിധത്തിൽ അപവാദസഞ്ചാരം ചെയ്താൽ ആ ലോകാവസാനംവരെ ഇരു സമുദായങ്ങളേയും അകററിനിറുത്താൻ കാരണമാകുന്നതാണു്. മരിച്ച മഹാന്മാരെപ്പററി അധികം കുററം പറയാതെ, സമുദായദൂഷണങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ച 'അനന്തസന്ദേശവും' 'സുധൎമ്മയും' മൂലം ഉണ്ടായ സമുദായസ്പൎദ്ധയും ജയാപജയങ്ങളും വിസ്മരിക്കാറായിട്ടില്ലല്ലോ. അനന്തസന്ദേശത്തിന്റെ പുറപ്പാടിലും കവിഞ്ഞു്, കൊടും ക്രൂരവും നീചവുമായ പദ്ധതിയാണു മി: വറുഗീസു് തുറന്നിരിക്കുന്നതു്. അതിനെപ്പററി ചിന്തകനായ മനോരമപത്രാധിപരവർകൾ ഇനിയെങ്കിലും ആലോചിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

അവസാനമായി ചിത്രമെഴുത്തു വറുഗീസിനോടു് ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾകൂടി പറഞ്ഞിട്ടു് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ അജ്ഞതയുടേയും അപരാധത്തിന്റേയും വലിപ്പം നിങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനും, കുമാർഗ്ഗസഞ്ചാരംകൊണ്ടു ദിഗ്വിജയം സമ്പാദിക്കാമെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ മനോരാജ്യം അസാദ്ധ്യമെന്നു ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുംവേണ്ടിയാണു്, സമയമില്ലാത്ത ഞാൻ ഇതിനായി ഇത്രയും ശ്രമിച്ചതു്. മനസ്സറിഞ്ഞും അറിയാതെയും തെററുകൾ വേണ്ടിടത്തോളം ചെയ്കയും, കത്തനാരുടെ മുമ്പിൽ ഏറുപറഞ്ഞു ശുദ്ധനാകയും, വീണ്ടും അതേകുററംതന്നെ ചെയ്കയും ഒടുവിൽ അന്ത്യകൂദാശ്കൊണ്ടു സകല തെററും നികത്തുകയും ചെയ്യുന്ന മതവിശ്വാസികളിൽ ഒരുവനായ നിങ്ങളെ, തെററു മനസ്സിലാക്കിയാൽ അതേറുപറഞ്ഞു തല്ക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും വ്യസനിച്ചുകൊള്ളും എന്നു വിശ്വസിച്ചു് എനിക്കുതന്നെയാണു്, നിങ്ങളുടെ മതബോധമില്ലായ്മയുടെ വിവരമില്ലായ്മ എന്നു ഞാൻ ഏറു പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. തെററിനെ അതിന്റെ ശരിരൂപത്തിൽ സ്നേഹബുദ്ധിയോടുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നാലും. അതു തെററാണെന്നു സമ്മതിക്കാത്ത കണ്ടകനാണു നിങ്ങളെന്നറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ ഈ പാഴ്വേലയ്ക്കൊരുങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. കള്ളുറക്കക്കാരനെ വിളിച്ചുണർത്താൻ പ്രയാസമാണു്. അതുപോലെതന്നെ പ്രയാസമുള്ളതാണു് മനഃപൂൎവ്വം കള്ളക്കഥയെഴുതി

ഹിന്ദുക്കളേയും വിശേഷിച്ചു നായർസമുദായത്തെയും അധിക്ഷേപി
ക്കാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ തെററുമനസ്സിലാക്കാ
നും നസ്രാണികൾക്കില്ലാത്ത ഗുണവും പദവിയും ഉണ്ടെന്നു സ്ഥാ
പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, നിങ്ങളുടെ ആദർശത്തിനൊപ്പിച്ചു
മഹാപുരുഷന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതുകൊണ്ടും എനിക്കു വിരോധമില്ല.
നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം അതല്ല. ഹിന്ദുമതത്തേയും, ഹിന്ദുക്കളുടെ
ആചാരത്തേയും ദുഷിക്കണമെന്നും, കേരളത്തിന്ന് ഇന്നുകാണുന്ന
സകലമഹിമകളേയും ഉണ്ടാക്കിയ ഹിന്ദുപ്രമാണികളെ കുററക്കാററാ
ക്കി പുറത്തുതള്ളണമെന്നും ആണെന്നു ഞാൻ നിരൂപണംചെയ്തു
ഈ 'അത്താനാസ്യോസ്' കൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇ
നി എന്റെ മുമ്പാകെയിരിക്കുന്ന 'തച്ചിൽമാത്തുത്തരകന്റെ തങ്ക
ക്കൊമ്പനും' 'നെല്ലിമൂട്ടിലെ നമ്മുടെ അമ്മച്ചിയും' 'വലിയമാർ
ദീവന്യാസോസും തരണനല്ലൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടും' കൂടി ഒരു നിരൂ
പണവിഷയമാക്കിയാൽ നിങ്ങൾ ഇതിലും കുപ്രസിദ്ധനായിത്തീ
രും. അതിനാവശ്യമുണ്ടെന്നുവരുന്നപക്ഷം അപ്പോഴായിക്കൊള്ളാ
മെന്നുവിചാരിച്ചു നീക്കിവച്ചിരിക്കയാണ്. കൊച്ചീരാജ്യത്തെ മ
ഹാരാജാവിനേയും രാജകുടുംബത്തെയും, അവിടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥസ
മൂഹത്തെയും മുഴുവനും അവമാനിച്ചും, തിരുവിതാംകൂറിൽ കടന്ന്,
രാജാകേശവദാസൻ, ശംകുണ്ണിമേനോൻ മുതലായ മഹാന്മാരിൽ
അപരാധാരോപണം ചെയ്തും കേരളകാളിദാസനായ കേരളവൎമ്മ
വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തലക്കുമീതെ ഗീവറുഗീ
സ് കത്തനാൎക്ക് സ്ഥാനം നൽകിയും, നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുറംപൊ
ളിച്ചും, പട്ടരെ അടിച്ചു മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടിയും, ഈഴവനും പുലയനും
മാത്രമല്ല, നായൎക്കും തിണ്ടലുണ്ടാക്കിയും കേരളത്തിൽ ഒരു പുതിയ
നസ്രാണിലോകം സൃഷ്ടിച്ച് സ്വസമുദായത്തിനു ദയാപൂൎവ്വം ദാനം
ചെയ്തു നിങ്ങളുടെ ഒട്ടധികം പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കി എല്ലാ നാൽക
വലവഴികളിലും സ്ഥാപിക്കാത്തതു നിങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്റെ
കൃതഘ്നതകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നുവിചാരിച്ച് നിങ്ങൾ സമാധാന
പ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ഏതൊരുകാലത്തെങ്കിലും അവരതു ചെ
യ്യുമെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ മുഖം ഇരുട്ടിലും കാണാൻവേണ്ടി തലയിൽ
പന്തംകെട്ടികത്തിക്കാറാം, പാഷാണജാലംകൊണ്ടു നിത്യം അച്ചു
നാചെയ്യാനും, ആ വിധത്തിൽ നിങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം പ്രകാശിപ്പി
ക്കാറാം ഇതരസമുദായക്കാർ തയ്യാറാകാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങനെ
ചെയ്തു പ്രവൎത്തിക്കു കിട്ടാവുന്ന ഫലംവാങ്ങി തൃപ്തിപ്പെടാനുള്ള നി
ങ്ങൾ, അതിനു തയ്യാറാകാതെ വീണ്ടും മൂരിക്കുട്ടനെപ്പോലെ ചീററി
പ്പായാനാണു ഭാവമെങ്കിൽ, നിങ്ങളെ നിലയ്ക്കു നിറുത്താനുള്ള ഔ
ഷധം കൈവശമില്ലായ്കയില്ലെന്ന് ഓൎമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്റെ ലേഖനത്തിനുള്ള എതിർലേഖനം ൨൦൦ വശമുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിക്കാനും അതിനാവശ്യമുള്ള ശിലാരേഖകളും സർക്കാർറിക്കാർട്ടുകളും ശേഖരിക്കാനും നിങ്ങൾ തയ്യാറായിരിക്കുന്നതായി കഴിഞ്ഞ ഒരു ലക്കം മനോരമയിൽ കണ്ടു. ചില സമുദായസ്നേഹികളുടെ പ്രേരണപ്രകാരമാണു നിങ്ങൾ ഈ ഗുരുതരമായ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടാൻ പോകുന്നതെന്നും മനസ്സിലായി. ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിന്റെ ഭാവികാലത്തേക്കുകൂടി ഒരു റിക്കാർട്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മാത്രമല്ല, എക്കാലത്തേക്കും ഒരമൂല്യസ്വത്തായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കൂടിയാണ് അതു തയ്യാറാക്കുന്നതെന്നും പരസ്യപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട്, ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം സന്തോഷിക്കുന്നതിലധികം ഹിന്ദുസമുദായം സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ട്. മറുപടി എഴുതിത്തീരുമ്പോൾ പുസ്തകത്തിനു വരുന്ന വലിപ്പം വന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വയ്ക്കാതെ, ൨൦൦ വശം മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയിച്ച് അതു നിറച്ചു മറുപടിഎഴുതാൻ തീരുമാനിച്ച നിങ്ങളുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഫലനം കാലേകൂട്ടിക്കാണാവുന്നതാണ്. അറിവുള്ള ആളുകൾ ധാരാളം വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിൽനിന്നും ഈ പുച്ഛവിദ്യകൊണ്ടു പണം സമ്പാദിക്കാമെന്നു നിങ്ങൾ ആശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതബദ്ധമാണെന്നു അധികം താമസിയാതെ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും. നിങ്ങളുടെ ൨൦൦ വശമുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാര്യസാരം എത്രമാത്രം കാണുമെന്ന് ഇതുവരെ കരുതിക്കൂട്ടി എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പദങ്ങളുടെ അർത്ഥമറിഞ്ഞു്, അവസരോചിതം പ്രയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനു ൨൦ വശംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന കാര്യം, നിങ്ങളുടെ വളച്ചുകെട്ടിപ്രയോഗത്തിനു ൨൦൦ വശം വേണ്ടിവരുമെന്നു മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചതു്, നിങ്ങളെ നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം. മി: വറുഗീസിനു പണംകൊടുത്തു സഹായിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമുദായസ്നേഹികൾ, ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥവരികൾ എടുത്തുതന്നെ ഞങ്ങളിൽ ചിലരുടെ ഗ്രന്ഥവരികളും ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തിന്റെ എന്നെന്നേക്കുമായുള്ള അമൂല്യസ്വത്തായി കാണുമെന്നോർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. അതു കാണുമ്പോൾ നിങ്ങളാരും പരിഭവിക്കരുതു്. അത്തനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണിയുടെ അടുത്തുതന്നെ എന്റെ ഈ പഞ്ചകല്യാണിയും ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു താമസിയാതെ കാണാൻ കഴിയും. ഇതിനു ൨൦൦ വശമില്ലെങ്കിലും വറുഗീസിന്റെ സമുദായത്തിൽ എന്നെന്നും ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. മി. വറുഗീസിന്റെ ഗർഭത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ൨൦൦ വണ്ണമുള്ള അടുത്ത പഞ്ചകല്യാണിയെ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസവിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അവൾ അന്നു പൂതനയ്ക്കു സദൃശയാ-

യ ഒരു ഘോരരാക്ഷസിയായിട്ടായിരിക്കും പുറത്തേക്കു വരുന്നതെന്നു വറുഗീസിന്റെ തിരപ്പുറപ്പാടുകൊണ്ട് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. അവളെ നിമിഷനേരംകൊണ്ടു നശിപ്പിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള സംഗ്രഹശക്തിയും, മനോഹാരിതയുംകൊണ്ടു തിളങ്ങുന്ന, ഉണ്ണിഗ്രന്ഥരൂപത്തിലുള്ള കൃഷ്ണനുണ്ണിമാരെ ജനിപ്പിക്കാൻതക്കവണ്ണം സംസ്കരണം സിദ്ധിച്ച അനവധി ദേവകിമാർ ഇന്നുമുള്ള സമുദായമാണ് ഹിന്ദുസമുദായം എന്നുകൂടി ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ ഗ്രന്ഥദൗർലഭ്യം കുറയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മി. വറുഗീസിനെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നേയുള്ളു.

നിങ്ങൾ അത്രമിത്രം എഴുതി പുസ്തകത്തിന് വണ്ണംകൂട്ടുന്നതിനിടയ്ക്ക് താഴെക്കാണുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കുള്ള ശരിയായ സമാധാനവും തെളിവുംകൂടി അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കണമെന്നപേക്ഷയുണ്ട്.

൧. മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താമാർ കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ നാട്ടുവാലായ്മ ആചരിക്കേണ്ട.

൨. മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് തൃപ്പൂണിത്തുറവഴിയിൽ വെച്ച് അവിടുത്തെ ഇളയരാജാവിനു വഴികൊടുക്കാതിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേവുകക്കാരെ ഉപദ്രവിച്ചു. അദ്ദേഹം ഗത്യന്തരമില്ലായ്കയാൽ മടങ്ങിപ്പോയി.

൩. മെത്രാന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഭൃത്യൻ പോലീസ്നാല്ക്കനെ ഹിംസിച്ചു.

൪. പോലീസുകമ്മീഷണർ മാങ്കായിപ്പണിക്കർ, ദിവാൻജിടെ വാറണ്ടിൻപ്രകാരം മെത്രാനെ കണ്ടിട്ടും പിടിക്കാതിരുന്നു.

൫. റസിഡണ്ടിന്റെ ബംഗ്ലാവിൽവെച്ചുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച.

൬. കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ ക്ഷിപ്രപ്രകമ്പനം, നാഡിതളച്ച് മുതലായവ.

൭. റസിഡണ്ടിന്റേയും ഗവണ്ണരുടേയും ഉത്തരവുകൾ.

൮. ദിവാൻജിയുടെ കേസുവിസ്താരവും തീർച്ചയും.

൯. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുറത്തെ ആചി.

൧൦. മഹാരാജാവു്, യുവരാജാവു് ദിവാൻ മുതലായവരും മെത്രാനുമായുള്ള സംഭാഷണം.

൧൧. പഞ്ചകല്യാണിയെ യുവരാജാവിനു സമ്മാനിച്ചതു്.

൧൨. രാജാകേശവദാസന്റെ കയ്ക്കൂലി. ചമ്പക്കുളം പള്ളിക്കേസ്സിനു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ.

൧൩. ദിവാൻപേഷ്കാർ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ മെത്രാച്ചൻ ചാലിത്തായെ കാണാൻ ചെന്നതു്, അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ, കായലിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്താൻ തുടങ്ങിയതു്. പള്ളിവയ്ക്കാൻ ദാനം വഴിച്ചുകൊടുത്ത ഉത്തരവു്. ആ ഉത്തരവിനു കായലിൽ വച്ചു നമ്പർ ഇട്ടതും മുദ്രകുത്തിയതുമായ വിധം.

൧൪. നായരെ നസ്രാണികളുള്ള തീണ്ടൽ; എന്നാരംഭിച്ചു; എന്നുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും തീണ്ടലുണ്ടോ; ഇല്ലെങ്കിൽ പോകാനുള്ള കാരണം. നസ്രാണികൾ തീണ്ടൽ പാടുണ്ടോ.

൧൫. നസ്രാണിസമുദായത്തിലെ സേനാനായകന്മാരിൽ ചിലരുടെ പേരുകൾ. പട്ടാളത്തിലും ഭരണസമിതിയിലും ഒററ നസ്രാണിയും ഇല്ലാതാകാൻ കാരണം. എന്നു മുതൽ ഇല്ലാതായി.

൧൬. മെത്രാന്മാർ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന നടപ്പു്.

൧൭. ചെങ്ങന്നൂരെ പതിതില്ലത്തിൽ പോററിമാരാരെല്ലാം; നാത്തെ ഉത്സവസംഭങ്ങൾ.

൧൮. ആചാര്യഗുരു, അദ്ധ്യക്ഷനേതാവു്, പണമടിസ്ഥിലതലായ പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ സാധുത്വം വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം.

ഇവയെല്ലാം സി. എം. എസ്സിലും പള്ളിയിലും നിന്നു മാത്രമുള്ള രേഖകൾകൊണ്ടു് മറുപടി പറയരുതു്, അക്കൂട്ടത്തിൽ വിശ്വസിക്കത്തക്ക ചില രേഖകളും കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. രേഖകളെല്ലാം തർജ്ജിമ ചെയ്യാതെ അതേരീതിയിൽ പകർത്തുകയും വേണം. അങ്ങനെ ശരിയായി ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം, ഹിന്ദുക്കൾക്കു് ഈ രാജ്യത്തുള്ള സ്ഥാനവും പദവിയും, ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്നത്തെ നിലയും കാണിക്കത്തക്ക എല്ലാ തെളിവുകളോടുംകൂടി ഒരു പുതിയ പുസ്തകം ഞാനോ മററാരെങ്കിലുമോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന

തായിരിക്കും. ഒട്ടെ പുസ്തകവും വായിച്ച് തട്ടിക്കഴിക്കേണ്ടതു് കഴിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ, പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നതു ഹിന്ദു ഹിന്ദുവും ക്രിസ്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യനുമാണെന്നും, ഈ രാജ്യം ആദികാലംമുതൽ ഇന്നുവരെ ഹിന്ദുക്കൾക്കു സർവപ്രാമാണ്യമുള്ള ഒന്നാണെന്നും ആയിരിക്കും.

മി. വറുഗീസിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ചരിത്രാഖ്യായികകൊണ്ട് സാധിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യം വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളു എന്നു നസ്രാണികൾ ആരും തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലെ ഒരു വിഭാഗമായ പുത്തൻകൂറുകാരുടെ അദ്ധ്യക്ഷനേതാവായ മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെക്കൊണ്ട് ആ സമുദായത്തിലെ വൈദികന്മാൎക്ക് ആകമാനവും സമുദായാംഗങ്ങൾക്കു മുക്കാലെഅരയ്ക്കാലും തീൎത്താൽ തീരാത്ത അവമാനം എന്നെന്നേക്കുമായി സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി' വഞ്ചിത്രക്കോശി, മുതലായി, അടിപിടിയും അക്രമവും കൂട്ടായ്മക്കവൎച്ചയും നടത്തുന്ന തസ്കരപ്രമാണികളുടെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മാത്യൂസ്, മെത്രാന്റെ ഉടുപ്പിനകത്തു കടന്നിരുന്നുകൊണ്ട് അവരെക്കാൾ അക്രമങ്ങളാണു പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വറുഗീസു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി സാധുക്കളെ ഉപദ്രവിച്ചതായി കേട്ടിട്ടില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു അങ്ങനെയൊരു ആൾ ഭേദമില്ലെന്നൊരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. കൊച്ചുണ്ണി കായംകുളംകായലിൽവച്ചു വഴിപോക്കരെ ഹിംസിച്ചു പിടിച്ചുപറിക്കുമ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്താ വേമ്പനാട്ടുകായലിൽവച്ചു ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടിനെത്തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി അപഹരണം നടത്തുന്നു. കൊച്ചുണ്ണിയുടെ വിഹാരരംഗം കായംകുളം കായലും സമീപപ്രദേശങ്ങളുമാണെങ്കിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ രംഗം വേമ്പനാട്ടുകായലും സമീപപ്രദേശങ്ങളുമാണ്. കായംകുളംകായലിലെപ്പോലെ വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ കള്ളത്തട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ നാമധേയത്തെ ശാശ്വതീകരിക്കാഞ്ഞതു്, ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തോട് അന്നത്തെ ഹിന്ദുഗവൎമ്മെൻറു ചെയ്ത പക്ഷപാതജന്യമായ ഒരു മഹാപരാധമാണെന്നു വറുഗീസ് എഴുതാതിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജഭക്തിക്കൂടുതൽകൊണ്ടുള്ള ദാക്ഷിണ്യംമാത്രമാണെന്നു വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ല. അതിക്രമങ്ങൾക്കും കൂട്ടായ്മക്കവൎച്ചയ്ക്കും കൊച്ചുണ്ണിയെക്കാൾ വ്യാപ്തിയും പരിഷ്കാരവുംകൂടുമെന്നൊരു മെച്ചം മെത്രാനുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമിനാദാർ, മുത്തുക്കറുപ്പൻ, ബാപ്പു മുതലായ കൂട്ടുകാർ കൊച്ചുണ്ണിയുടെ കൂട്ടുകാരെക്കാൾ യാതൊരുപ്രകാരേണയും കൂടുതൽ യോഗ്യതയുള്ളവരല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ നാനാപ്രകാരത്തിലും ഒരു കവൎച്ചപ്രമാണിയാ

യി ഒരു മെത്രാനെ ആക്കിത്തീർത്തു്, വറുഗീസു ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തോടു ചെയ്ത ഒരു മഹാപരാധമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണു്? അങ്ങനെ ഒരു മെത്രാൻ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ചെയ്വാൻ ഇടയില്ലെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണു ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സമുദായത്തിനും മതത്തിനും ദ്രോഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള വറുഗീസു സ്വജാതിക്കാരനായതുകൊണ്ടു നസ്രാണികളുടെ ബന്ധുവും, ആ ദ്രോഹത്തെ വെളിക്കാണിച്ച ഞാൻ വിജാതീയനായതുകൊണ്ടു ശത്രുവും ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യൻപക്ഷപാതികളുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു എനിക്കു പരിഭവമില്ല. മാർമാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെപ്പോലെയുള്ള മെത്രാൻ ഉണ്ടാകണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന അത്തരക്കാർ പരിശുദ്ധനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മതം വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലെന്നും വെറും ക്രിസ്ത്യൻവേഷക്കാർ മാത്രമാണെന്നും അവർ എന്തു വിചാരിച്ചാലും എനിക്കു വിരോധമില്ലെന്നും തുറന്നുപറഞ്ഞേക്കാം. മഹാത്യാഗിയും ശ്രേഷ്ഠസന്യാസിയും ആയിരുന്ന ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസരെ ഒരു മഹാകള്ളനാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ഹിന്ദു ഉണ്ടായാൽ അയാളെയും ഞാൻ വെറുതെ വിട്ടയയ്ക്കയില്ലെന്നു ഉറപ്പുപറയാം. പഞ്ചസാരപ്പായസത്തെ വർണ്ണിച്ചു കിരിയാത്തുകഷായമാക്കുന്ന ബുദ്ധിശൂന്യൻ ഏതു സമുദായത്തിലുണ്ടായാലും അയാൾ ബഹിഷ്കൃതനാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഓരോ സ്ഥാനത്തിനു് ഓരോ നില ജനസമുദായത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു് ആതിനെ മാററിമറിക്കുന്നവൻ ഭ്രാന്തനാണെന്നു ലോകാകരുതും. അതിൽ കവിഞ്ഞൊരു പ്രയോജനവും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകയില്ലതാനും. നസ്രാണിസമുദായത്തിൽ പൌരുഷവും പരാക്രമവും ഉള്ളവർ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള കുറവു പരിഹരിക്കാനാണു സാധുവായ വറുഗീസു നമ്മുടെ മെത്രാനെ പിടികൂടിയതും പഞ്ചകല്യാണിയുടെ സഹചരനാക്കിയതും എന്നു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്. അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഈ കഥമൂലം വറുഗീസു് ഹിന്ദുക്കളോടു ചെയ്തതിലധികം തെററു ക്രിസ്ത്യാനികളോടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ആ സമുദായത്തിലെ ബുദ്ധിയുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ല. അതിനെ വീണ്ടും ഉറപ്പിക്കുന്നതിനാണു് വറുഗീസു ധനസഹായം അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതു് ആ സമുദായത്തിന്റെ യുക്തംപോലെ നടത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

മി. വറുഗീസിനോടു് അവസാനമായി ഞാൻ ഒന്നു പറയുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളേയോ, വിശേഷിച്ചു നായർസമുദായത്തിലെ മാന്യന്മാരെയോ സംബന്ധിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കും സൂക്ഷിച്ചു പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളണം. കഥകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു കരുതലോടുകൂടി വേണം! അസംബന്ധങ്ങൾ ഇനിയും എഴുതി

ങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനും നിഷ്കളങ്കയശസ്വികളായ ഞങ്ങളുടെ പൂൎവികന്മാൎക്കും അവമാനംവരുത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിനുള്ള മറുപടി എഴുതുന്നതു ഞാനായിരിക്കയില്ല. എന്നെക്കാൾ കൈയൂക്കുള്ള എത്രയോ പണ്ഡിതന്മാരായ യുവാക്കന്മാരുള്ള ഒരു സമുദായമാണു ഹിന്ദുസമുദായമെന്നു ഓൎമ്മിച്ചുകൊണ്ടു പേന എടുത്തുകൊള്ളണം. അവരെത്തൊടാതെ നിങ്ങൾ എന്തുവേണമെങ്കിലും എഴുതിക്കൊള്ളുക. ഞങ്ങളാരും മുമ്പോട്ടു വരികയില്ല. അതിനപ്പുറം നിങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചാൽ......അതു സുഖപ്രദമായിരിക്കയില്ല. ഇത്രമാത്രമെ തൽക്കാലം പറയുന്നുള്ളു:

നായർസമുദായത്തെ മുഴുവനും ഒന്നാകെ ദൂഷിച്ചു പറഞ്ഞ വറുഗീസിനോടുത്തരംപറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തെയും ഒന്നായി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാനോൎമ്മിക്കുന്നു. അതിനുത്തരം ആ രൂപത്തിലായെങ്കിലേ ശരിയാകയുള്ളു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്നുള്ള സത്യം നിരപരാധികളും യോഗ്യന്മാരുമായ എന്റെ ക്രിസ്ത്യൻസഹോദരന്മാർ ധരിക്കുമെന്നും ഏതുരൂപത്തിലെങ്കിലും അവൎക്കു മൊത്തത്തിൽ അസുഖം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതിനെ ക്ഷമിക്കുമെന്നും, മേലാൽ ഈവിധമുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു് ഇടയാകാതിരിക്കാൻ മി. വറുഗീസിനെ ഗുണദോഷിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

സമാപ്തം.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി